

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΟΙ ΨΑΡΟΦΑΓΟΙ καὶ οἱ προλήψεις τους

Τί λέγει ένας "Αγγλος επιστήμων

Οι ψαροφάγοι, "Ετσι είναι γνωστοί στην ιστορία και στην επιστήμη εκείνοι που τρέφονται αποκλειστικά με ψάρια.

Ο "Αμερικανός καθηγητής Πέτερ "Εμερσον μάλιστα τους χωρίζει σε πέντε αξιοπερίεργες κατηγορίες.

Η πρώτη κατηγορία ανήκει στην κίτρινη φυλή. Την βρίσκει κανείς ιδίως στην "Ιαπωνία. Οι "Ιάπωνες ψαροφάγοι ήταν — πρὸ τοῦ πολέμου — 50 - 60 χιλιάδες. Ανήκουν δὲ σὲ μιὰ ἐξοχική αἰρεσι πού βασίζεται στην ἐξέλιξη ἀρχαί. Τί κάνουν τὰ ψάρια στὸ βυθὸ τῆς θαλάσσης; "Απλούστατα τὰ πειὸ μεγάλα τρώνε τὰ πειὸ μικρά. Κάτω ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια διαζαγεται ἕνας ἐξοντωτικὸς πόλεμος. "Ὅποιο ψάρι θέλει νὰ ζήσει πρέπει νὰ καταβροχθίσει τὸ ἄλλο.

Οἱ "Ιάπωνες λοιπὸν ψαροφάγοι εἶνε οἱ ἐκδικητοὶ αὐτῶν τῶν δολοφόνων τῆς θαλάσσης. Γι' αὐτοὺς τὸ ἀνὶ καὶ τὸ βυθὸ εἶνε τὰ πειὸ ἄθωα πλάσματα καὶ τὸ σφάζιμό τους συνεπὴς εἶνε ἀσυνκρότητο ἀμάρτημα. Τὸ ψάρι ὅμως εἶνε ὁ μεγαλύτερος κακοῦργος. Γι' αὐτὸ οἱ "Ιάπωνες ψαροφάγοι τὸ πιάνουν μὲ τὰ δίκτυα τους καὶ τὸ καταβροχθίζουν ἐπὶ τόπου. ... δίκως τυφίει.

Ἡ δεύτερη κατηγορία τῶν ψαροφάγων ζῇ στὶς ὄχθες τῆς Κασπίας θαλάσσης, τοῦ Γαλλοῦ καὶ τῆς Τούνας. Τὴν γν.

Αὐτοὶ εἶνε τρομερὰ προληπτικοί. Βασικὸ δόγμα τῆς αἰρέσεως τους εἶνε τὸ ἔξαρ: κάθε ζῷο πού ἔχει ζεστὸ αἷμα ἔχει καὶ ψυχὴ. Τὰ ζῷα αὐτὰ συνεπὴς δὲν πρέπει νὰ τὰ σκοτώνει κανεὶς, γιατί ἡ ψυχὴ τους πού βρίσκεται ἐξωστὰ ἐλευθέρη προσπαθεῖ νὰ ἐνσαρκωθῇ ἄλλου καὶ μὴ πορεῖ νὰ τρυπῶσι στὰ σπλάχνα μιᾶς γυναίκας καὶ νὰ γίνῃ ἡ ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ τῆς πού θάρρη στὸν κόμο. Τὸ πειὸ αὐτὸ θὰ γίνῃ μεγάλος κακοῦργος, γιατί οἱ κακοῦργοι εἶνε ἄνθρωποι μὲ ψυχὴ ζῶου.

"Αντιθέτως πιστεύουν ὅτι τὰ ζῷα πού ἔχουν, κρύο αἷμα εἶνε ἄψυχα. Κι' ἐστὶ αὐτὰ μὴ πορεῖ κανεὶς νὰ τὰ σκοτώσει δίκως ν' ἀμάρτησιν.

Ἡ τρίτη κατηγορία ψαροφάγων ἀποτελεῖται ἀπὸ μερικὲς φυλὰς ἀγρίων τῆς Αὐστραλίας. Εἶνε γνωστοὶ τὸ δόγμα τὸν "Τοτέμ".

"Τοτέμ" γιὰ ἕναν ἄγριο εἶνε ἕνα ζῷο ἢ καὶ φυτὸ πού ἔχει μαγικὰς ἢ θεϊκὰς ιδιότητες. Μερικὰ φυλὰς ἔχουν ὡς τοτέμ τὸν ἱπποπόταμο ἄλλες τὴν κίτρινη ἐκίδνα κοκ. "Ὅταν λοιπὸν οἱ ἰθαγενεῖς αὐτῶν τῶν φυλῶν καταβροχθίζουν τὸ ζῷο ἢ τὸ φυτὸ πού εἶνε γι' αὐτοὺς "τοτέμ" πιστεύουν ὅτι ἀποκτοῦν ἐστὶ τῆς μαγικὰς ιδιότητος του.

Γιὰ τοὺς ψαροφάγους λοιπὸν τῆς Αὐστραλίας τὸ ψάρι εἶνε κι' αὐτὸ "τοτέμ". Θαυμάζουν τὸ θάρρος του, τὸν καννιβαλισμὸ του, τὴν πονηρίαν του καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβὲς καταβροχθίζουν ὅσο μὴ πορεῖν περισσότερα ψάρια.

Ἡ τετάρτη κατηγορία ψαροφάγων εἶνε οἱ "Ἰνδοὶ Ἰρμάτι τοῦ Γαγγυ. Αὐτοὶ εἶνε ὀλιγόριθμοι καὶ τυφλοὶ καὶ τρώνε ψάρια καὶ μάλιστα τὰ σπλάχνα τῶν ψαριῶν, γιατί πιστεύουν πῶς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θ' ἀνακτήσουν τὴν ὁρασίαν τους!

Δὲν μᾶς μένει τώρα νὰ μιλήσουμε παρὰ γιὰ τὸν πέμπτο τύπο τῶν ψαροφάγων.

Εἶνε ὁ τύπος τοῦ ψαροφάγου ἀπὸ ἀνάγκη. Τέτοιοι ψαροφάγοι ὅπως ξέρετε, εἶνε οἱ Εσκιμῶι.

Τὸ τραγικὸ ὅμως εἶνε, ὅπως ἀντιφέρει ὁ "Αγγλος καθηγητὴς Στήφελιντ, ὅτι τὸ ψάρι δὲν τρέφει ἐπαρκῶς τὸν ἄνθρωπο. Κάνει τοὺς ἰστούς του πολὺ λίγο ἀνθεκτικούς καὶ τὸν νεοῖται πολὺ πρόωρα. Τὸ πορτραῖτο τοῦ ψαροφάγου ὅπως μᾶς τὸ παρομοιάζει ὁ "Αγγλος αὐτὸς ἐπιστήμων εἶνε τραμακτικό: "Κάτω ἀπ' τὸ διαφάνες καὶ στεγνὸ δέρμα του, γράφει δὲν ὑπάρχει οὔτε ἱκνὸς κρέας. Τὰ μᾶτια του εἶνε ὑελοῦδῃ σὰν νεκρά. Τὸ σῶμα του καχεκτικό. "Επίσης οἱ ψαροφάγοι προσβάλλονται εὐκόλως ἀπὸ τρομερὰς ἀρρώστειες, ὅπως εἶνε ἡ φθίσις τῶν ἐσπῶν καὶ τῆς σπονδυλικῆς στήλης. "Ὁ ψαροφάγος κατὰ γενικὸ κανὼνα κάνει τὴν βέλαιά του, εἶνε δειλὸς καὶ ἡλίθιος. "Ἡ στεριότης μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν φτάνει εἰς 80%. Τὸ ρεκόρ τῆς μακροβιότητος τῶν ψαροφάγων εἶνε μόλις τὰ 55 χρόνια!...

«Πρόεδρος» στὶς ταυρομαχίες

"Ενας νεωτερικὸς πρόκειται νὰ κάνει ἀκόμη ἐντυπωσιακώτερες τὶς ἰσπανικὰς ταυρομαχίες. Οἱ μικρὲς λόγχες πού καρφώνονται στὸ λαϊκὸ τοῦ πύρου γιὰ νὰ τὸν ἐξερραίσουν, θάχουν ἕνα ἐξάρτημα "ἐμπροστικόν", πού θ' ἀνάβη ἀὐτομάτως μὲ τὴν ἐπαφὴ καὶ θὰ ζετρελλοῦν τὸ ζῷο ἀπ' τοὺς πόναυς.

Φαντάζεται πλὴν κανεὶς πόσο πᾶ ἀγριο θὰ γίνῃ τὸ θέαμα αὐτὸ πού τόσο ζετρελλοῦναι τοὺς "Ισπανούς, πόσοι ταυρομαχοὶ θὰ πληρώσουν μὲ τὴν ζωὴ τους τὸ νεωτερικὸ αὐτό.

Ὁ ἀληθινὸς ἔρωτας

Πρωτότυπο διήγημα

Ὁ πύργος ἦταν παλιὸ οὐθυμὸ, ἐπάνω σ' ἕνα δασωμένον λόφο. Ὅλα ἐκεῖ εἶχαν κατὰ τὸ παλιό, ὅλα κρατοῦσαν κατὰ ἀπ' τὴν ὄψιν τῶν περασμένων χρόνων καὶ φαίνονταν σὰν νὰ μιλοῦσαν γιὰ τὰ παλιά. "Γιὰ περασμένες ἐρωτικὲς εὐτυχίες. Σ' ἕνα μικρὸ σαλόνι, Λουδοβίκου 15οῦ μιὰ πολὺ γρηὰ ἀρχόντισσα κάθεται ἀκίνητη σὲ μιὰ μεγάλη μαλακὴ πολυθρόνα.

Τὸ θολὸ τῆς βλέμματος γάνεται πέρα στὸν κάμπο, σὰν νὰ βλέπῃ μέσα στὸ ἄλσος ὀπτασίες τῆς νεότητος τῆς. Ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο μπαίνουν οἱ εὐωδίες τῶν λουλουδιῶν καὶ τὸ μυρωμένο ἀεράκι ἀναδεύει τὰ λευκὰ μαλλιά τῆς καὶ τὶς παλιές τῆς ἀναμνήσεις μέσα στὸ κεφάλι τῆς.

Κοντὰ τῆς, σ' ἕνα σκαμνάκι, μιὰ κόρη μὲ μακρὰ ἑσθὰ μαλλιά ἡ ἐγγονή τῆς, κεντάει. Μὰ τὰ ρευθώδη ὀλογόναυα μᾶτια τῆς δείχνουν πῶς ὁ νοῦς τῆς κάπου ταξιδεύει.

Ἡ μάμμη γυρίζει ξαφνικὰ καὶ τῆς λέει:

— Βέρθα, διάβασέ μου, παιδί μου, καμιά ἐφημερίδα νὰ μάθω ἄκουμα τί γίνεται σ' αὐτὸ τὸ μάστο κόμο.

Ἡ νέα πῆρε μιὰ ἐφημερίδα κι' ἔριξε μιὰ ματιά.

— Ὅλο γιὰ πολιτικὰ γράφουν, γιανιά λέει. Θέλει νὰ στὰ διαβάσω!

— Ὅχι, μᾶτια μου, ὄχι κοροῦλα μου. Δὲν ἔχει τίποτε ἱστορίες ἐρωτικές. Ὁ ἔρωτας πέρασε πλέον γιὰ τὴ Γαλλία.

Ἡ κόρη κύτταξε καλλίτερα τὴν ἐφημερίδα.

— Ναί, εἶπε. Κάτι γράφει ἐδῶ: «Ἐνα ἐρωτικὸ δράμα».

Κι' ἄρχισε νὰ διαβάσῃ. Ἦταν μιὰ ἱστορία Βιτριολίου. Μιὰ γυναίκα γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν ἐρωμένην τοῦ ἀνδρός τῆς τῆς ἔκαψε τὰ μᾶτια καὶ τὸ πρόσωπο.

Ἡ γρηὰ στενοχωρεῖται ἀκούγοντας τὴν ἐκδίκησιν αὐτή. Ἡ Βέρθα ἔψαξε πασκαλάκι καὶ διάβασε: «Ὁ ἐπίλογος ἐνὸς στυγεροῦ δράματος. Μία κόρη υπάλληλος σ' ἕνα κατάστημα, ἀγάπησε ἕνα νεὸ καὶ τοῦ τὰ ἔδωσε ὅλα. Ἐκεῖνος τὴν ἐγκατέλειψε ἀνοήτως. Γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ ἡ νέα τοῦ τράβηξε μιὰ πιστολιὰ καὶ τὸν σκότωσε! Οἱ ἔνοχοι ὠστόσο τὴν συμπαύθησαν, τὴν λυτήθηκαν καὶ τὴν ἀθώωσαν.

Τώρα πᾶ ἡ γρηὰ μάμμη εἶπε μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε:

— Μὰ τρελλοί, εἴσατε, λοιπόν, σεις οἱ σμετανοί! Ὁ Θεὸς σὰς ἔδωκε τὸν ἔρωτα, τὴ μόνη μαγεῖα τῆς ζωῆς, καὶ σεις ἀνακατέετε σ' αὐτὸ τὸ θεῖο δῶρο τὸ πιστόλι καὶ τὸ Βιτριόλι!... Εἶνε σὰν νὰ βάζῃ κανεὶς λάσπη μέσα σ' ἕνα μπουκάμι ἐκλεκτοῦ κορασιοῦ τῆς "Ισπανίας!

Ἡ Βέρθα δὲν καταλάβαινε τὸ θυμὸ τῆς γιανιάς καὶ. Κάτ' εἶπε δικαιολογώντας τὴν γυναίκα πούριξε τὸ Βιτριόλι:

— Μὰ... φαντάσου, γιανιά, νὰ εἶνε παντρεμένη καὶ νὰ τὴν ἀπατᾷ ὁ ἄνδρας τῆς! Ἐκδικήθηκε λοιπόν. Ὁ γάμος εἶνε ἱερὸς, γιανιά!

— Ὁ ἔρως εἶνε πῶς ἱερὸς ἀπὸ τὸ γάμο, κοροῦλα μου. Ἄκουσε κορίτσι μου μιὰ γρηὰ πού εἶδε τοεὶς νεγρὲς καὶ ξέρει πολλὰ πάρα πολλὰ. Ὁ γάμος κι' ὁ ἔρωτας δὲν ἔχουν τίποτε κοινὸ. Δὲν παντρεύεται κανεὶς παρὰ μιὰ φορὰ μονάχα γιὰ νὰ συστήσῃ μιὰ οἰκονομία καὶ ἔτσι ν' ἀποτελεσθῇ ἡ κοινωνία. Μπορεῖ ὅμως ν' ἀγάπησῃ κανεὶς χίλιες φορὲς στὴ ζωὴ του, γιατί ἐστὶ μιὰ ἔκτασι ἡ φύσις. Ὁ γάμος εἶνε ἕνας νόμος, βλέπεις, ἐνῶ ὁ ἔρως εἶνε τὸ ἐνστικτὸ πού μᾶς παρασύρει πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ. Ἐκάναν νόμους πού γρον-

θοκοποῦνται μὲ τὰ ἐνστικτὰ μας, μὰ αὐτὰ εἶνε πῶς δυνατὰ ἀφοῦ προέγονται ἀπὸ τὸ Θεό, ἐνῶ τοὺς νόμους τοὺς ἔκαναν οἱ ἄνθρωποι.

Ἡ Βέρθα ψιθύρισε τρομαγμένη: — Ἀχ! γιανιά, μόνο μιὰ φορὰ μπορεῖ κανεὶς ν' ἀγαπήσῃ.

Ἡ γρηὰ σήκωσε τὰ χέρια τῆς πού ἔτρεμαν πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ φώναξε ὠρυσμένη:

— Καταντᾷτε, ράπισα χυδαῖον καὶ ποταπὸν ἀνθρώπων! Δὲν ἔχετε τίποτε στὴν καρδιά σας. Δὲν ξέρετε ν' ἀγαπᾶτε. Οἱ ποιητὰ γράφουν στίχους γιὰ νὰ σὰς πούν ὅτι πεθαίνουν ἀπὸ ἀγάπῃ. Στὰ δικά μου γράμματα οἱ ποιητὰ ἔκαναν στίχους γιὰ νὰ διδάξουν τοὺς ἀνθρώπους ν' ἀγαποῦν ὅλες τὶς γυναῖκες. Κι' ἐμεῖς; Ὅταν κανένας εὐγενὴς μᾶς ἄρσεν, τοῦ ἀνοίγαμε τὴν ἀγκαλιά μας. Ὁ ἔρωτας μᾶς μεθύσσει ὅταν δυνάτῃ κρασῇ. Οἱ καρδιές μας ἦσαν γεμάτες φλόγες. Ἀχ, ἡ παλιά καλὴ ἐποχή!

Ἐνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο ἀνθίσε στὰ χεῖλη τῆς γρηὰς.

Κατακίτηναι ἡ Βέρθα ψιθύρισε:

— Τότε οἱ γυναῖκες δὲν εἶχαν τιμὴ, γιανιά.

Ἡ μάμμη ἔψαψε νὰ χαμογελά.

— Δὲν εἶχαν τιμὴ; φώναξε. Δὲν εἶχαν τιμὴ ἐπειδὴ ἀγαποῦσαν καὶ τολμοῦσαν νὰ τὸ πούν; Ἀχ, παιδί μου, ἂν καμιά ἀπὸ μᾶς τὶς μεγαλύτερες κυρίες τῆς Γαλλίας, ἔμενε χωρὶς ἀγαπημένο, χωρὶς ἔρωτα ὅλη ἡ Αὐλὴ θὰ γελούσε μαζί τῆς. Καὶ φαντάζεσαι ἐσύ, ὅτι ὁ σύζυγός σου, μόνον ἔσένα θὰ ἀγαπᾷ σ' ὅλη τὴν ζωὴ; Εἶνε δυνατὸν! Ἐγώ, λοιπόν σου λέω παιδί μου, ὅτι ὁ γάμος εἶνε πράγμα ἀναγκαῖο γιὰ νὰ ζήσῃ ἡ κοινωνία, ἀλλὰ ὁ ἔρωτας εἶνε τὸ πᾶν.

Στὴ ζωὴ, κόρη μου, ἕνα μόνον πράγμα καλὸ ὑπάρχει: Ὁ ἔρωτας. Κι' ἐπειδὴ ἐσεῖς δὲν εἴσατε σὲ θέσι νὰ τὸν καταλάβετε τὸν διαφθείρατε, τὸν κάνετε κατὰ τὸ ἐπίσημο, κατὰ τὸν τὸ ἀγοράζετε σὰν νὰ εἶνε οὐδὲν. Δὲν ξέρετε ν' ἀγαπᾶτε. Σκοτώνετε τὸν ἔρωτα, τὸν ὠραῖο, τὸν ἀθάνατο ἔρωτα.

Ἡ κόρη ἔπιασε τὰ τρεμουλιαρὰ καὶ ἄσχετα χέρια τῆς γρηὰς. — Πᾶψε, γιανιά, σὲ πασκαλά, γιανιά μου πᾶψε! τῆς φώναξε συγκινημένη.

Ἀπ' ἔξω τὸ ἀεράκι ἔφερε ὅλες τὶς μεθυστικὰς ἀνοιξινοὺς εὐωδίες...

— Σκοτώνετε τὴν εὐτυχία σας, προστυνώνετε τὸν ἔρωτα, κοροῦσατε μὲ κουταμάρες τὴ ζωὴ σας, συνέγιστε ἀμελικά τὴ γρηὰ ἀσόντισσα. Εἰσθε ἀνθ' πατημένα μέσα σὲ ξεῶθ Βιβλία, χωρὶς ζωὴ, χωρὶς γαστρά, χωρὶς φῶς χωρὶς μεγάλη ἀγάπῃ... τὴν αἰώνια ἀγάπῃ πού ποτὲ δὲν πεθαίνει!...

Ἡ κόρη ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Πίστευε στὴν ἀγάπῃ, στὴν ἀγάπῃ τῆς ἐποχῆς τῆς καὶ τὰ λόγια τῆς γιανιάς τῆς τὴν τρώμαζαν.

— Γιανιά μου, πᾶψε... Πᾶψε, γιανιά μου, σὲ ἱκετεύω!... φώναξε πέφτοντας στὰ γόνατα, πνιγμένη στοὺς λυγμούς.

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΑΝ

Οἱ καλύτεροι σωφῆρ

Οἱ εἰδικὸι βεβαιώνουν ὅτι οἱ ἀντοεὶ εἶνε καλύτεροι σωφῆρ ἀπ' τὶς γυναῖκες, γιατί παρουσιάζουν μικρότερο «χρόνο ἀντιδράσεως» στὶς διάφορες ἐξωτερικὲς ἐντυπώσεις. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἀντιλαμβάνονται πῶς γρήγορα ἕνα κίνδυνο καὶ λαμβάνουν συντομωτέρα τὰ μέτρα τους. Μετὰ τὰ 29 χρόνια αὐτῶνται ὁ «χρόνος ἀντιδράσεως», συνεπὴς ἐλαττώνεται κάπως ἡ ἱκανότης τοῦ σωφῆρ.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ. 27.135 - 29.967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ 1000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἡ οἰκογένεια

Ἔτσι ὅπως τὸν ἤθελε. Τέλειο τὸν βλέπει. Ἠθικά χαρίσματα, καλοσύνη, περφόρεια, ἐντιμότης. Καὶ μαζὶ μ' αὐτὰ ἡ φυσικὴ του διάπλασις ἐντελὴς τῆς ἀρεσκείας τῆς. Γνωρίστηκαν, ἀγαπήθηκαν καὶ ἀποφασίσαν νὰ ἐνωθῶν. Κανένα συμφέρον οὔτε ἀπὸ τὴν μιὰ, οὔτε ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρᾷ. Ἀγνὴ καὶ ἀνιδιοτελὴς ἡ ἀγάπη τους. Τῶν ἰδίων περιποῦ οἰκονομικῶν διμετρημάτων καὶ οἱ δύο. Μεραῖες δάξωσ ἔκρινε. Δικηγόρος ἔκρινε. Ὅχι πλούσιος ἀλλὰ μὲ ἀρκετὰ ἔσοδα γιὰ νὰ ζήσει μιὰ γυναίκα καὶ νὰ οὐρησθῇ οἰκογένεια.

Σύμφωνοι οἱ δύο τους. Ἐμενε ν' ἀκουσθῇ ἡ γνήσιμ τὸν γονέων. Δὲν εἶνε ἀπόλυτα ἀρνητικὴ ἡ ἀπάντησις τῶν γονέων τοῦ κοριτοῦ. Ἀλλὰ θέλουν οἱ ἄνθρωποι — καὶ εἶνε πολὺ φυσικὸ — νὰ γνωρίσουν κάπως καλύτερα τὸ νεὸ καὶ νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ τὴν οἰκογένεια του. Κι' ἐδῶ εἶνε πού σκαλῶνεται ἡ δουλειά. Ἀποφασιστικὴ σὲ ὅλα ἡ κοπέλλα, βρίσκει κατὰ τὸ σπινεῖο αὐτὸ σὲ πολὺ δύσκολη θέσι. Ἐκεῖ λόγους νὰ πιστεῖν ὅτι ἡ ἡγεμονία τῆς μιᾶς οἰκογενείας μὲ τὴν ἄλλη θὰ δημιουργήσῃ ψυχρότητες καὶ δυσκολίες. Ὅχι πού εἶνε μὲ μειωμένη τὴν ὑπόληψιν οἱ ἄνθρωποι. Ὑπάρχει ὅμως κατὰ ἄλλο.

Τὸ κατὰ δὲ αὐτὸ εἶνε ἡ κοινωνικὴ διαφορὰ πού χωρίζει τὴν οἰκογένεια τοῦ δικῆς τῆς ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τοῦ μέλλοντος συντρόφου τῆς. Δικηγόρος εἴπαμε, ἔκρινε, ἀλλὰ τόσο φυσικὴ ἡ καταγωγὴ του. Ἡ μητέρα χωρικὴ καὶ ἐντελὴς ἀπρὸς ἀρμόστη στὴ ζωὴ τῆς πόλεως, κατοικεῖ σ' ἕνα μακρινὸν τέμα μὲ τὸ μεγαλεῖτερο τῆς γυνὸς. πού ἔχει στὴν εἰσοδὸ τοῦ σπιτιοῦ τὰ εἶδη τῆς μαναδικῆς του. Ἡ ἀδελφὴ παντρεμένη μὲν μὲ γκαρσόν σπουδαίου ἐπισης κεραινεῖου. Ὁ πατέρας, πού ἦταν παππούς καὶ συγχρόνως καλλιεργούσε τὸ μικρὸ κτήμα του στὸ χωριὸ ἔχει πεθάνει. Οἱ ἄλλοι ἐγκατέλειψαν τὴν υπαίτησιν κι' ἦρθαν νὰ βιοπαλαίσουν, στὴν Ἀθήνα.

Αὐτὸ εἶνε τὸ οἰκονομικὸ περιβάλλον τοῦ μέλλοντος γαμπροῦ. Οὔτε τὸ περιήρνε, οὔτε τὸ εἰρωνεύεται ἡ νέα.

Ὁδοῖται ὅμως τὴν ἀπόστασι μετὰ τὸν δύο οἰκογενειῶν γιὰ τὴν Ἑλλάδα δὲν παντρεύονται οἱ δύο νέοι, ἀλλὰ δύο οἰκογενεῖες. Ἰσως κι' ἄλλου συμβαίνει τὸ ἴδιον. Ὅχι ὅμως σὲ τόσο μεγάλη ἀκτίνα.

Ἐδῶ δὲ φτάνει πού χρειάζεται ἡ συγκατάθεσις τῶν σπινεῶν. Γαμπροὶ καὶ νύφη, μετὰ τὸ γάμο τους, πολλὰς φορὲς ἐνασχυώνονται σ' ἕνα ἀπὸ τὰ δύο σπινεῶν τῶν πεθερικών, καὶ τὰ δύο πάλι σπινεῶν συνδέονται μετὰ τῶν τους. Ἔτσι ἀπὸ ἕνα γάμο δημιουργεῖται ἕνα πολυπρόσωπο καὶ παρὰ τὸ συμπλέγμα μὲ διαφορὰς, ἀνισότητες, περιπλοκάς παρεξηγήσεις ἐκθρόπτες κάποτε, πού ἐποποῦν στὸ νεοσύστατο ἀντρώγυνο καὶ δηλητηριάζουν τὴν ζωὴ του. Δὲ γίνεται σ' ἑμᾶς αὐτὸ πού γίνεται σὲ ἄλλες χώρες, ὅπου τὸ μέλος τῆς οἰκογενείας πού παντρεύεται, παίρνει τὸ βαλτοδακί του καὶ φεύγει γιὰ νὰ οὐρησθῇ δικὸ του αὐτόνομο καὶ ἀνεξάρτητο σπινεῖ. Ἐδῶ, πολλὰς φορὲς ἡ γυνίκα ἢ ὁ ἀντρας μεταφέρει τὶς ἀποσκευὰς του στὴ στέγη τῆς μιᾶς ἀπὸ τὶς δύο οἰκογενεῖες. Ἀλλὰ κι' αὐτὸ ἂν δὲν συμβῇ, κι' ἂν δημιουργηθῇ τρίτη ἑστία ἡ ἐπικρατὴ μὲ τὶς δύο ἄλλες εἰς τὸσο πυκνὴ, τὸσο σικνὲς οἱ εἰ-

περιβάσεις, τόσο ἐπίμονος ὁ ἔλεγχος, ὥστε οἱ τοεὶς ἐστίες νὰ βρίσκονται σὲ διαρκὴ καὶ στενὴ ἐπικοινωνία μεταξύ τους.

Τὴν πραγματικότητα αὐτὴ, πού ἀποτελεῖ στὶς ἐπαρχιακὰς ἰδιὸς πόλεις τὸν μεγάλο κανὼνα ἔχει ὑποφύει τῆς ἡ μελλοντομένη, πού ἀποδίδει τὴν σημασία στὸ οἰκονομικὸ ἐπίπεδο τοῦ συντρόφου τῆς. Δὲν τὸ ὑποτιμᾷ, ἀλλὰ σκέπτεται τὶς συνέπειες.

Λεπτομέρειες, θὰ πῆτε. Ἐκεῖ δὲ πού ὑπάρχει ἡ ἀγάπη δὲν μποροῦν ν' ἀνσπινυχθῶν παρὰ τὰ φυσικὰ, ὅταν ἡ ἀγάπη εἶνε ὀρμητικὴ καὶ θυελλώδης. Παροῦσαι τὰ πάντα καὶ δὲ μένει παρὰ μόνο αὐτὴ. Ὅταν ὅμως ὅπως συμβαίνει στὰ ἐννεὶ δέκατα τῶν ἐνῶσεων ἡ ἀγάπη βρίσκεται στὰ ὅρια τοῦ μέτρου τότε μὴν περιφρονῶνται τὶς λεπτομέρειες. Ἰσως νὰ μὴν εἶνε ἱκανὲς νὰ σὰς γκρεμίσουν τὴ νεοσύστατη ἑστία. Εἶνε ὅμως ἱκανώτερες νὰ σὰς ὀλητηριάζουν σιγὰ — σιγὰ τὴ ζωὴ πού εἶνε χειρότερο καὶ ἀπὸ τὸ γκρεμίσμα.

Ἀπὸ τὴν ὀλητηρίασιν αὐτὴ θέλει νὰ προφυλάξῃ τὸν ἑαυτὸ τῆς καὶ τὸ σύντροφό τῆς ἡ ἐπιστολογράφος καὶ ρωτᾷ ἂν ἀξίζει τὸν κόπο ἡ ἀπόστασις πού χωρίζει τὶς δύο οἰκογενεῖες νὰ γίνῃ ἡ ὑπόστασις πάντων στὴν ὁποῖα θὰ προσκορπῇ καὶ θὰ διαλυθῇ τὸ εἶδός. ὅταν ὅμως νομίζω καλλίτερα νὰ ρωτήσῃ πρῶτα τὸν ἑαυτὸ τῆς. Νὰ μετρήσῃ τὴν ἑαυτὸ τῆς ἀγάπης τῆς. Εἶνε ἀρκετὰ μεγάλη γιὰ νὰ περᾷ ἀπρὸς ὀλητηρία ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ παγιδεύοντα πού μοιραῖα θὰ δημιουργήσουν μετὰ τῶν δύο οἰκογενειῶν; Τότε ἂν μὴ διατάσῃ. Κίνδυνος, καὶ κίνδυνος μεγάλος θὰ ὑπάρχει ἂν ἡ διαφορὰ ἦταν ἄμεση, ἂν ἐκθροῖε ὀλητὴ ἔκρινε καὶ ἔκρινε. Ἐννοῖ τὴν διαφορὰ τῆς μορφώσεως καὶ τῆς ἀνοητικῆς πού δημιουργοῦν τέτοια καλίσματα, ὥστε πᾶν ἀπὸ τὴν σωματικὴ νὰ μὴν εἶνε δυνατὴ καμιά ψυχικὴ καὶ πνευματικὴ ἐπικοινωνία. Σὲ τέτοιες περιστάσεις — σκαλῶνεται ἡ νέα — πού λέει κανεὶς — κάθε ἐπιφύλαξις εἶνε οὐκαλομένη.

Ἦδὲς ὅταν ἡ ἀνισότης στὴ μορφωτικὴ ἐκπαίδευσις εἶς βάρος τοῦ ἀντρα. Ἀρματικὴ ἡ κατάσταση καὶ ἀπέναντι τῶν τριτῶν, ἀλλὰ καὶ στὶς μετὰ τῶν οὐχέσις. Δὲ θυμῶμαι ἂν σὰς ἔχω μιλήσῃ γιὰ ἕνα ἀντρώγυνο ὅπου ἡ συζυγὸς εἶνε ἐπιποτὴ μὴν καὶ διανοητικὴ, ἐνῶ ὁ συζυγὸ

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

«Νὰ τὸ λάβης τὸ κορίτσι!»

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

δεν τους μένει λοιπόν παρά ένα μόνο πράγμα: Να είναι ευγενικές κι' ευθυμικές και να μην αισθάνονται πο-

έναν μιστριτικό πόνο, ένα πόνο καινούργιο. Κι έκλαψε σιγά-σιγά, έκλαψε σά ζητιάνα έρημη και μονάχη μέσα στη νύχτα. Και τὸ χιόνι γύρω της ένωνόταν μὲ τὸ χιόνι τῆς ραγιμένης γιὰ πάντα καρδιάς της.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Μικάντινο ρεπορτάζ

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

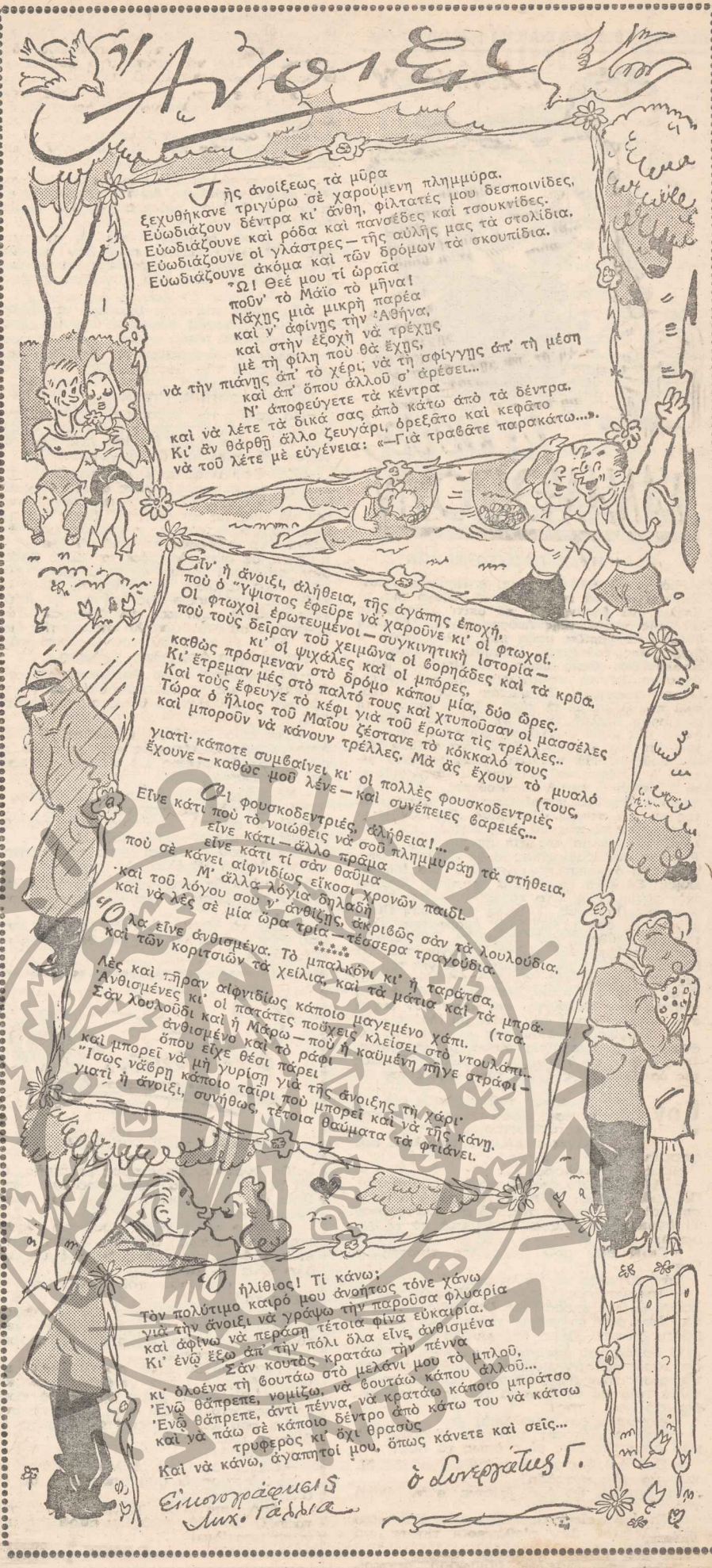
Ἐκδόσεις

Κυκλοφορεί κατ' αὐτὰς τὸ νέο κοινω-
νικὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Χρ. Πύρρα-
σου: «Ἡ μαϊτρέσσα τοῦ λόρδου Κάμ-
ποτ». Εἶνε ἡ ἱστορία μιᾶς τρελλῆς ἀγά-
πης, μὲ πολλὰ τέχνη γραμμένη.

ΤΙ ΑΞΙΖΕΙ
Ένας Άνθρωπος

13 τρισεκατομμύρια δραχμές!

«Ὅπως βλέπετε, το σῶμα μας ἀξίζει πολλά πράγματα. Καί ἴσως, μέ τήν ἐξάφνης, ἡμεῖς μερικὸν παλαιὸν προλήψων, το πῶμα ἑνὸς νεκροῦ θ' ἀποτελῇ σ' ἕνα προσεχὲς μέλλον ἕνα ἐμπροσθέντιο εἶδος, ποῦ θὰ διοχετεύεται μέσα σὲ εἰδικὰ ἐργοστάσια γιὰ ν' ἀφαιρεθῶν ἀπ' αὐτὸ ὅλα τὰ χρήσιμα στοιχεῖα ποῦ ποιεῖν.

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μιά νύχτα του Νοέμβρη, η Παυλίνα Ρούντου, παραφυλάει και βλέπει το σύζυγό της, το Στέλιο, να βγαίνει απ' το σπίτι μιάς φίλης της, της γοιτευτικής Λούσης Πίνης. Έξαλλη η Παυλίνα γυρίζει σπίτι και, μόλις φτάνει ο άντρας της, του ζητάει εξηγήσεις. Εκείνος δικαιολογείται όπως-όπως. Η Παυλίνα μένει άρρωστη απ' τη στενοχωρία της και άσπασε τα περασμένα. Το σπίτι τους στη Νέα-πολι που ζούσε με τη χήρα μητέρα της και τη μικρότερη αδελφή της Ξένη και στο οποίο έφτασε μία μέρα ο Στέλιος, φοιτητής τότε, και νοίκιασε ένα δωμάτιο. Σιγά-σιγά οι δυο νέοι αγαπούνται. Μά πεθαίνει χρωμένιος στο μεταξύ ο πατέρας του Στέλιου κι αναλαμβάνει τη συντηρήσή του η κ. Ρούντου. Σε λίγους καιρό η Παυλίνα παραδίνεται στον αγαπημένο της σε μία στιγμή αδυναμίας. Περνούν λίγοι μήνες, νοιάζει πως θα γίνει μητέρα και υπολογίζει το σφάλμα της στη μητέρα της. Η κ. Ρούντου μάλα ιδιαιτέρως με το Στέλιο κι αποφασιζεται ο γάμος που γίνεται σ' ένα έρημο-καλήσι. Σε λίγους καιρό ένα κοριτσάκι έρχεται στον κόσμο. Και λίγους καιρό πεθαίνει η μητέρα της Παυλίνας. Η φίλη της Λούση Πίνη μεγαλώνει στο μεταξύ και δημοφιλής. Γοητεύει το διεθνή και του αποσυρμένου Έξωτερικόν Νάσο Ξανθάκη και γίνεται σύζυγός του. Η Παυλίνα αρχίζει να τη ζηλεύει, όχι για τον ευτυχισμένο γάμο της, αλλά γιατί αντιλαμβάνεται ότι κι ο Στέλιος έχει παρασυρθεί απ' τη γοητεία της. Καλούνται και πηγαίνουν συχνά στις συγκεντρώσεις στο σπίτι της Λούσης.

Οι υποψίες της Παυλίνας μεγαλώνουν. Ο άντρας της συναντάται συχνά με τη Λούση. Τους πιάνει μαζί σε μία συνουλία. Εκείνος της όρκιζεται πως άδικα τον υποψιάζεται.

5ον — Τυχαίο; του φώναζε με άγανάκτηση. Αφού πάντα μαζί και πήρατε τα εισιτήρια! — Πήγαμε μαζί;... τραύλισε ασταγώς.

Κι έπειτα γέλασε. — Α! Κι αυτό ακόμα το παρεξήγησες; Που μας είδες; Ήταν στην ούρα η Λούση, και στάθηκε να της πω μία καλημέρα. Τι ένοχο βρίσκεις σ' όλα αυτά τα πράγματα;

— Γιατί δεν μου ανέφερες τίποτε;... Γιατί;...

Την κτύπησε με χείλη σφιχτά. — Απλούστατα, τις είπε. Έπειδή καταλαβαίνω από καιρό πως ζήλευες τη Λούση, δεν σου ανέφερα τίποτα για να μη βάλεις τίποτε ιδέες στο μυαλό σου.

Ο θυμός της έπεσε σιγά-σιγά. Ποθούσε τόσο να τον πιστέψει! Ποθούσε τόσο να περάει στην αγκαλιά του, να νιώσει τα φίλια του και τη δυνατότητα του μπράτσου γύρω στο κορμί της!

Τον κτύπησε πιο μαλακά. — Μου όρκιζεσαι; ρώτησε. Μπορείς να μου όρκιστης πως είναι όπως τα λές;

— Σου όρκιζόμουν! αποκρίθηκε αυτός δίκως να την κτυπάει.

Η υποψία ωστόσο έμεινε στην ψυχή της. — Στέλιο, είπε παρακλητικά. Πες μου την αλήθεια. Δεν είπαμε τίποτα για τη Λούση;

— Μου είχε έντελως αδιάφορη, αποκρίθηκε αυτός. Περιέργη, αλήθεια, έρωτα.

Μήπως γνώρισε χόες τη Λούση; Την έβλεπε από παιδί. Αν τη συμπαινούσε, δεν υπήρχε λόγος να παντρευτεί εσένα. Θα μπορούσε να παντρευτεί αυτήν.

— Αν είναι έτσι, Στέλιο, του είπε τότε αυτή γρήγορα θέλω να μου όρκιστης πάλι κάτι.

— Πάλι όρκοι... Τι θέλεις;

— Να όρκιστης πως δεν θα την ξαναδεις ποτέ.

— Είσαι τρελή! της φώναζε θυμωμένος. Πως είναι δυνατόν; Αν τη συναντήσω τυχαία στο δρόμο; Θέλεις να τις γυρίσω την πλάτη;

— Θέλω ν' αποφύγεις να τη συναντήσεις. Α, μην κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις. Υπάρχουν τόσο πρόποι ν' αποφύγεις έναν άντρα μια γυναίκα, όταν το θέλεις.

— Δηλαδή; της είπε θυμωμένος. Θέλεις ν' αρχίσω να τις φέρωμαι άγενώς, όπως τις φέρθηκες εσύ;

— Θέλω ν' αποφύγεις να τη συναντήσεις. Α, μην κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις. Υπάρχουν τόσο πρόποι ν' αποφύγεις έναν άντρα μια γυναίκα, όταν το θέλεις.

— Χάχα!... Γέλασε κοφτά ο Στέλιος.

— Μη γελάς τον ικέτευσε. Δε λέω μεγάλα λόγια. Δεν υπάρχει πιο μεγάλη δυστυχία για μένα παρά η ιδέα πως είναι δυνατόν να σκεφθής άλλη γυναίκα.

— Και δεν υπάρχει μεγαλύτερη δυστυχία για μένα παρά αυτές οι ήλιες σκη-νές. Όπως σου έχω έμπιστοσύνη, πρέπει να μούχης κι εσύ. Κι όπως φέρομαι εγώ ευγενικά στους γνωστούς μας έτσι πρέπει να φέρεσαι κι εσύ. Αλλιώς με φέρνεις σε δύσκολη θέση, κι αυτό βέβαια δεν συντελεί στην ευτυχία μας. Χόες φέρθηκες απάντα στη Λούση. Στο λέω καθαρά. Νηράγκια και αένα. Η Λούση είναι παιδική φίλη και τών δύο μας. Τώρα βρίσκεται σε μία δύσκολη στιγμή της ζωής της. Είναι εικοσιπέντε χρόνων, και χήρα. Έχει ανάγκη από ήθικη βοήθεια.

— Δεν φαίνεται τόσο δυστυχισμένη, είπε η Παυλίνα με κακία. Δεν δείχνει να της κόστισε υπερβολικά ο θάνατος του άντρός της.

— Δικαιώμα σου να πιστεύεις ότι θέλεις. Εγώ σου λέω πως πόνεσε πολύ, και πως σαν άνθρωπος με θέλπει προσπαθεί να παρηγορηθεί.

— Με κάθε τρόπο, νόμιμο και άνομο, έ; Την κτύπησε με κοπάλη.

— Είσαι φρικτή, Παυλίνα σήμερα. Δεν μπορείς να συνεννοηθείς μαζί μου.

— Γιατί σου κοστίζει τόσο που κατηγορώ τη Λούση, Στέλιο;

Τον κτύπησε στα μάτια. Αυτός γύρισε αλλού το πρόσωπό του και σήκωσε τους ώμους του.

— Πάλι τα ίδια! Μα σου λέω τη λυπάμαι. Δεν πρέπει να της φερθούμε σκληρά και άδικα.

— Με κάθε τρόπο, νόμιμο και άνομο, έ; Την κτύπησε με κοπάλη.

— Είσαι φρικτή, Παυλίνα σήμερα. Δεν μπορείς να συνεννοηθείς μαζί μου.

— Γιατί σου κοστίζει τόσο που κατηγορώ τη Λούση, Στέλιο;

Τον κτύπησε στα μάτια. Αυτός γύρισε αλλού το πρόσωπό του και σήκωσε τους ώμους του.

— Πάλι τα ίδια! Μα σου λέω τη λυπάμαι. Δεν πρέπει να της φερθούμε σκληρά και άδικα.

— Με κάθε τρόπο, νόμιμο και άνομο, έ; Την κτύπησε με κοπάλη.

— Είσαι φρικτή, Παυλίνα σήμερα. Δεν μπορείς να συνεννοηθείς μαζί μου.

— Γιατί σου κοστίζει τόσο που κατηγορώ τη Λούση, Στέλιο;

Τον κτύπησε στα μάτια. Αυτός γύρισε αλλού το πρόσωπό του και σήκωσε τους ώμους του.

— Πάλι τα ίδια! Μα σου λέω τη λυπάμαι. Δεν πρέπει να της φερθούμε σκληρά και άδικα.

— Με κάθε τρόπο, νόμιμο και άνομο, έ; Την κτύπησε με κοπάλη.

— Είσαι φρικτή, Παυλίνα σήμερα. Δεν μπορείς να συνεννοηθείς μαζί μου.

— Γιατί σου κοστίζει τόσο που κατηγορώ τη Λούση, Στέλιο;

Τον κτύπησε στα μάτια. Αυτός γύρισε αλλού το πρόσωπό του και σήκωσε τους ώμους του.

— Πάλι τα ίδια! Μα σου λέω τη λυπάμαι. Δεν πρέπει να της φερθούμε σκληρά και άδικα.

— Με κάθε τρόπο, νόμιμο και άνομο, έ; Την κτύπησε με κοπάλη.

— Είσαι φρικτή, Παυλίνα σήμερα. Δεν μπορείς να συνεννοηθείς μαζί μου.

— Γιατί σου κοστίζει τόσο που κατηγορώ τη Λούση, Στέλιο;

Τον κτύπησε στα μάτια. Αυτός γύρισε αλλού το πρόσωπό του και σήκωσε τους ώμους του.

— Πάλι τα ίδια! Μα σου λέω τη λυπάμαι. Δεν πρέπει να της φερθούμε σκληρά και άδικα.

— Με κάθε τρόπο, νόμιμο και άνομο, έ; Την κτύπησε με κοπάλη.

— Είσαι φρικτή, Παυλίνα σήμερα. Δεν μπορείς να συνεννοηθείς μαζί μου.

— Γιατί σου κοστίζει τόσο που κατηγορώ τη Λούση, Στέλιο;

— Έμεινα, δεν με λυπάσαι. Στέλιο; Πιο πολύ αυτήν λυπάσαι;

— Έκανε μία κίνηση ανυπομονησίας. — Γιατί να σε λυπηθώ εσένα; Τι σου συμβαίνει; Έπειδή θέλεις να γίνεις δυστυχισμένη;

Με μία κίνηση κυθόρμητη κώχηκε στην αγκαλιά του η Παυλίνα. Αυτό ποθούσε αυτή τη στιγμή: να νιώσει τα χέρια του γύρω στο κορμί της.

Τα χέρια του, βέβαια, τυλίχθηκαν γύρω στη μέση της αλλά το σφιγμό τους ήταν άπνοο, βαρυεστημένο.

— Στέλιο, φώναζε η Παυλίνα με πάθος. Δεν ξέρεις πόσο σ' αγαπώ; Δεν μ' αγαπάς κι εσύ τόσο; Έγώ σ' αγαπώ πιο πολύ από την πρώτη μέρα του γάμου μας, χίλιες φορές πιο πολύ από την ημέρα που μούδωσες το πρώτο φιλάκι. Είσαι η ζωή μου, είσαι ο κόσμος όλος για μένα...

Αυτός την χάιδευε απαλά.

— Στέλιο, εξακολούθησε αυτή, πρέπει να μισώ τον εαυτό μου. Όλα μας τρώει ο Θεός. Νιάτα, αγάπη, ένα παιδάκι σαν αγγελούδι. Γιατί να χαλμαί την ευτυχία μας για μία ξένη γυναίκα;

— Ποιος τη χαλμαί; Παυλίνα;

— Ας παραδεχθώ πως φταίμε κι οι δυο μας. Πως εσύ το παρακάνεις λίγο με τη συμπεριφορά σου για τη Λούση, κι εγώ με τη ζήλεια μου. Αλλά η συμπεριφορά για ενα τρίτο πρόσωπο, δεν είναι άρρωστη. Ένώ η ζήλεια είναι άρρωστη.

— Πάλι καλά, αφού το ομολογείς ότι είσαι άρρωστη.

Σφίχτηκε πιο πολύ κοντά του. Με φωνή χαϊδευτική, του ψιθύρισε:

— Έλα, όρκισου μου!

— Μα τι θέλεις να σου όρκιστώ; τη ρώτησε ανυπόμονα.

— Πως δεν θα την ξαναδεις μόνος σου. Πως δεν θα πιάς σπίτι της, πως δεν θα της τηλεφωνήσεις, πως δεν θα έρθεις σε καμμία επικοινωνία μαζί της, κρυφά από μένα. Και πως αν τύχη να τη συναντήσεις, θα μου το πής.

— Το ξέρεις πως είσαι παράλογη και πως κανένας άνθρωπος δεν ανέχεται τέτοια κηδεμονία;

— Μου όρκιζεσαι;

— Δίτασε μία στιγμή. Έπειτα, μουρμούρισε:

— Καλά σου όρκιζόμουν!

— Στη ζωή του παιδιού μας; του ψιθύρισε. Αυτός πετάχτηκε από την αγκαλιά της.

— Τι δουλειά έχει η ζωή του παιδιού μας σ' αυτή την τρελή συζήτηση; Ποτέ δεν θα πιάσω τη ζωή του παιδιού μου σε όρκο.

— Αυτό σημαίνει πως δεν είσαι σίγουρος για τον έαυτό σου, του είπε πικρά.

— Όχι. Αυτό σημαίνει, πως μία για πάντα, το παιδί μου δεν θέλω να το άνακατέψω στις δικές μας υποθέσεις. Σου όρκιζόμουν στη δική μου τη ζωή, Παυλίνα.

Κτυπάχτηκε, στα μάτια. Η Παυλίνα περιμένει πως θα την έσφιγγε στην αγκαλιά του, πως θα της έδινε με φίλια τα σημάδια από τα δάκρυα που ήταν ακόμα στα μάγουλά της.

Ο Στέλιος όμως άνοιξε την πόρτα με μία κίνηση αποφασιστική.

Ένας τρυφερός πατέρας

Στο πλαγινό δωμάτιο μαζεμένες σαν φοβισμένες γατούλες, άπάνω σ' ένα νηθάνι κάθονταν η Ξένη με τη Βάντα. Είχαν άκουσει στην αρχή τη συζυγική σκηνή. Κι έπειτα, πολλή ώρα το ψιθύρισμα του Στέλιου και της Παυλίνας. Η Ξένη έσπαζε το κεφάλι της για να καταλάβει περί τίνος πρόκειται, κι η Βάντα δλο τη ρωτούσε και ζητούσε να μάθει.

Μόλις άνοιξε η πόρτα, τα μάτια της μικρής παιδούλας και της κοπελλάρας σπλώθηκαν άπάνω στο Στέλιο και στην Παυλίνα.

Ο Στέλιος πήγε κοντά στην κόρη του. Την πήρε στα χέρια του, τη σήκωσε ψηλά. Αυτή τον κτύπησε σοβαρά.

— Μπαμπά, τον ρώτησε, με την άφελή των επτά της χρόνων, τσακώθηκες με τη μαμά;

Αυτός γέλασε και τη φίλησε.

— Ποιος στο είπα αυτό; φωνάζει. Παιζαμε άπλά.

— Δεν παίζατε, έπαινε η μικρή. Τσακωνόσαστε. Τ' άκουσε κι η Ξένη κι ήταν έτοιμη να κλάψ.

— Γιατί είσατε κουτές κι οι δυο; είπε γελώντας ο πατέρας.

— Έπειτα, άκούμπησε το μάγουλό του στο δροσερό μαγουλάκι της παιδούλας.

— Κοριτσάκι μου, είπε με άπειρη τρυφερότητα. Κοριτσάκι μου, που μου μεγάλωσες και θέλεις να τα καταλαβαίνεις όλα! Μα να ξέρεις. Ότι και να γίνει, ε

— Κοριτσάκι μου, είπε με άπειρη τρυφερότητα. Κοριτσάκι μου, που μου μεγάλωσες και θέλεις να τα καταλαβαίνεις όλα! Μα να ξέρεις. Ότι και να γίνει, ε

— Κοριτσάκι μου, είπε με άπειρη τρυφερότητα. Κοριτσάκι μου, που μου μεγάλωσες και θέλεις να τα καταλαβαίνεις όλα! Μα να ξέρεις. Ότι και να γίνει, ε

— Κοριτσάκι μου, είπε με άπειρη τρυφερότητα. Κοριτσάκι μου, που μου μεγάλωσες και θέλεις να τα καταλαβαίνεις όλα! Μα να ξέρεις. Ότι και να γίνει, ε

— Κοριτσάκι μου, είπε με άπειρη τρυφερότητα. Κοριτσάκι μου, που μου μεγάλωσες και θέλεις να τα καταλαβαίνεις όλα! Μα να ξέρεις. Ότι και να γίνει, ε

— Κοριτσάκι μου, είπε με άπειρη τρυφερότητα. Κοριτσάκι μου, που μου μεγάλωσες και θέλεις να τα καταλαβαίνεις όλα! Μα να ξέρεις. Ότι και να γίνει, ε

— Κοριτσάκι μου, είπε με άπειρη τρυφερότητα. Κοριτσάκι μου, που μου μεγάλωσες και θέλεις να τα καταλαβαίνεις όλα! Μα να ξέρεις. Ότι και να γίνει, ε

— Κοριτσάκι μου, είπε με άπειρη τρυφερότητα. Κοριτσάκι μου, που μου μεγάλωσες και θέλεις να τα καταλαβαίνεις όλα! Μα να ξέρεις. Ότι και να γίνει, ε

— Κοριτσάκι μου, είπε με άπειρη τρυφερότητα. Κοριτσάκι μου, που μου μεγάλωσες και θέλεις να τα καταλαβαίνεις όλα! Μα να ξέρεις. Ότι και να γίνει, ε

— Κοριτσάκι μου, είπε με άπειρη τρυφερότητα. Κοριτσάκι μου, που μου μεγάλωσες και θέλεις να τα καταλαβαίνεις όλα! Μα να ξέρεις. Ότι και να γίνει, ε

— Έμεινα, δεν με λυπάσαι. Στέλιο; Πιο πολύ αυτήν λυπάσαι;

— Έκανε μία κίνηση ανυπομονησίας. — Γιατί να σε λυπηθώ εσένα; Τι σου συμβαίνει; Έπειδή θέλεις να γίνεις δυστυχισμένη;

Με μία κίνηση κυθόρμητη κώχηκε στην αγκαλιά του η Παυλίνα. Αυτό ποθούσε αυτή τη στιγμή: να νιώσει τα χέρια του γύρω στο κορμί της.

Τα χέρια του, βέβαια, τυλίχθηκαν γύρω στη μέση της αλλά το σφιγμό τους ήταν άπνοο, βαρυεστημένο.

— Στέλιο, φώναζε η Παυλίνα με πάθος. Δεν ξέρεις πόσο σ' αγαπώ; Δεν μ' αγαπάς κι εσύ τόσο; Έγώ σ' αγαπώ πιο πολύ από την πρώτη μέρα του γάμου μας, χίλιες φορές πιο πολύ από την ημέρα που μούδωσες το πρώτο φιλάκι. Είσαι η ζωή μου, είσαι ο κόσμος όλος για μένα...

Αυτός την χάιδευε απαλά.

— Στέλιο, εξακολούθησε αυτή, πρέπει να μισώ τον εαυτό μου. Όλα μας τρώει ο Θεός. Νιάτα, αγάπη, ένα παιδάκι σαν αγγελούδι. Γιατί να χαλμαί την ευτυχία μας για μία ξένη γυναίκα;

— Ποιος τη χαλμαί; Παυλίνα;

— Ας παραδεχθώ πως φταίμε κι οι δυο μας. Πως εσύ το παρακάνεις λίγο με τη συμπεριφορά σου για τη Λούση, κι εγώ με τη ζήλεια μου. Αλλά η συμπεριφορά για ενα τρίτο πρόσωπο, δεν είναι άρρωστη. Ένώ η ζήλεια είναι άρρωστη.

— Πάλι καλά, αφού το ομολογείς ότι είσαι άρρωστη.

Σφίχτηκε πιο πολύ κοντά του. Με φωνή χαϊδευτική, του ψιθύρισε:

— Έλα, όρκισου μου!

— Μα τι θέλεις να σου όρκιστώ; τη ρώτησε ανυπόμονα.

— Πως δεν θα την ξαναδεις μόνος σου. Πως δεν θα πιάς σπίτι της, πως δεν θα της τηλεφωνήσεις, πως δεν θα έρθεις σε καμμία επικοινωνία μαζί της, κρυφά από μένα. Και πως αν τύχη να τη συναντήσεις, θα μου το πής.

— Το ξέρεις πως είσαι παράλογη και πως κανένας άνθρωπος δεν ανέχεται τέτοια κηδεμονία;

— Μου όρκιζεσαι;

— Δίτασε μία στιγμή. Έπειτα, μουρμούρισε:

— Καλά σου όρκιζόμουν!

— Στη ζωή του παιδιού μας; του ψιθύρισε. Αυτός πετάχτηκε από την αγκαλιά της.

— Τι δουλειά έχει η ζωή του παιδιού μας σ' αυτή την τρελή συζήτηση; Ποτέ δεν θα πιάσω τη ζωή του παιδιού μου σε όρκο.

— Αυτό σημαίνει πως δεν είσαι σίγουρος για τον έαυτό σου, του είπε πικρά.

— Όχι. Αυτό σημαίνει, πως μία για πάντα, το παιδί μου δεν θέλω να το άνακατέψω στις δικές μας υποθέσεις. Σου όρκιζόμουν στη δική μου τη ζωή, Παυλίνα.

Κτυπάχτηκε, στα μάτια. Η Παυλίνα περιμένει πως θα την έσφιγγε στην αγκαλιά του, πως θα της έδινε με φίλια τα σημάδια από τα δάκρυα που ήταν ακόμα στα μάγουλά της.

Ο Στέλιος όμως άνοιξε την πόρτα με μία κίνηση αποφασιστική.

Ένας τρυφερός πατέρας

Στο πλαγινό δωμάτιο μαζεμένες σαν φοβισμένες γατούλες, άπάνω σ' ένα νηθάνι κάθονταν η Ξένη με τη Βάντα. Είχαν άκουσει στην αρχή τη συζυγική σκηνή. Κι έπειτα, πολλή ώρα το ψιθύρισμα του Στέλιου και της Παυλίνας. Η Ξένη έσπαζε το κεφάλι της για να καταλάβει περί τίνος πρόκειται, κι η Βάντα δλο τη ρωτούσε και ζητούσε να μάθει.

Μόλις άνοιξε η πόρτα, τα μάτια της μικρής παιδούλας και της κοπελλάρας σπλώθηκαν άπάνω στο Στέλιο και στην Παυλίνα.

Ο Στέλιος πήγε κοντά στην κόρη του. Την πήρε στα χέρια του, τη σήκωσε ψηλά. Αυτή τον κτύπησε σοβαρά.

— Μπαμπά, τον ρώτησε, με την άφελή των επτά της χρόνων, τσακώθηκες με τη μαμά;

Αυτός γέλασε και τη φίλησε.

— Ποιος στο είπα αυτό; φωνάζει. Παιζαμε άπλά.

— Δεν παίζατε, έπαινε η μικρή. Τσακωνόσαστε. Τ' άκουσε κι η Ξένη κι ήταν έτοιμη να κλάψ.

— Γιατί είσατε κουτές κι οι δυο; είπε γελώντας ο πατέρας.

— Έπειτα, άκούμπησε το μάγουλό του στο δροσερό μαγουλάκι της παιδούλας.

— Κοριτσάκι μου, είπε με άπειρη τρυφερότητα. Κοριτσάκι μου, που μου μεγάλωσες και θέλεις να τα καταλαβαίνεις όλα! Μα να ξέρεις. Ότι και να γίνει, ε

— Κοριτσάκι μου, είπε με άπειρη τρυφερότητα. Κοριτσάκι μου, που μου μεγάλωσες και θέλεις να τα καταλαβαίνεις όλα! Μα να ξέρεις. Ότι και να γίνει, ε

— Κοριτσάκι μου, είπε με άπειρη τρυφερότητα. Κοριτσάκι μου, που μου μεγάλωσες και θέλεις να τα καταλαβαίνεις όλα! Μα να ξέρεις. Ότι και να γίνει, ε

— Κοριτσάκι μου, είπε με άπειρη τρυφερότητα. Κοριτσάκι μου, που μου μεγάλωσες και θέλεις να τα καταλαβαίνεις όλα! Μα να ξέρεις. Ότι και να γίνει, ε

— Κοριτσάκι μου, είπε με άπειρη τρυφερότητα. Κοριτσάκι μου, που μου μεγάλωσες και θέλεις να τα καταλαβαίνεις όλα! Μα να ξέρεις. Ότι και να γίνει, ε

— Κοριτσάκι μου, είπε με άπειρη τρυφερότητα. Κοριτσάκι μου, που μου μεγάλωσες και θέλεις να τα καταλαβαίνεις όλα! Μα να ξέρεις. Ότι και να γίνει, ε

— Κοριτσάκι μου, είπε με άπειρη τρυφερότητα. Κοριτσάκι μου, που μου μεγάλωσες και θέλεις να τα καταλαβαίνεις όλα! Μα να ξέρεις. Ότι και να γίνει, ε

— Κοριτσάκι μου, είπε με άπειρη τρυφερότητα. Κοριτσάκι μου, που μου μεγάλωσες και θέλεις να τα καταλαβαίνεις όλα! Μα να ξέρεις. Ότι και να γίνει, ε

— Κοριτσάκι μου, είπε με άπειρη τρυφερότητα. Κοριτσάκι μου, που μου μεγάλωσες και θέλεις να τα καταλαβαίνεις όλα! Μα να ξέρεις. Ότι και να γίνει, ε

— Κοριτσάκι μου, είπε με άπειρη τρυφερότητα. Κοριτσάκι μου, που μου μεγάλωσες και θέλεις να τα καταλαβαίνεις όλα! Μα να ξέρεις. Ότι και να γίνει, ε

— Κοριτσάκι μου, είπε με άπειρη τρυφερότητα. Κοριτσάκι μου, που μου μεγάλωσες και θέλεις να τα καταλαβαίνεις όλα! Μα να ξέρεις. Ότι και να γίνει, ε

— Κοριτσάκι μου, είπε με άπειρη τρυφερότητα. Κοριτσάκι μου, που μου μεγάλωσες και θέλεις να τα καταλαβαίνεις όλα! Μα να ξέρεις. Ότι και να γίνει, ε

— Κοριτσάκι μου, είπε με άπειρη τρυφερότητα. Κοριτσάκι μου, που μου μεγάλωσες και θέλεις να τα καταλαβαίνεις όλα! Μα να ξέρεις. Ότι και να γίνει, ε

— Έμεινα, δεν με λυπάσαι. Στέλιο; Πιο πολύ αυτήν λυπάσαι;

— Έκανε μία κίνηση ανυπομονησίας. — Γιατί να σε λυπηθώ εσένα; Τι σου συμβαίνει; Έπειδή θέλεις να γίνεις δυστυχισμένη;

Με μία κίνηση κυθόρμητη κώχηκε στην αγκαλιά του η Παυλίνα. Αυτό ποθούσε αυτή τη στιγμή: να νιώσει τα χέρια του γύρω στο κορμί της.

Τα χέρια του, βέβαια, τυλίχθηκαν γύρω στη μέση της αλλά το σφιγμό τους ήταν άπνοο, βαρυεστημένο.

— Στέλιο, φώναζε η Παυλίνα με πάθος. Δεν ξέρεις πόσο σ' αγαπώ; Δεν μ' αγαπάς κι εσύ τόσο; Έγώ σ' αγαπώ πιο πολύ από την πρώτη μέρα του γάμου μας, χίλιες φορές πιο πολύ από την ημέρα που μούδωσες το πρώτο φιλάκι. Είσαι η ζωή μου, είσαι ο κόσμος όλος για μένα...

Αυτός την χάιδευ

είνε πιά κανέναν εξαίρετικό άντρας ο Στέλιος...

—Μιλάς βλέποντας τα πράγματα από το ένα μέρος μόνο. Ξένη. Η Λούση όμως είναι μια εξαίρετική νύφη, τώρα, με την περιουσία που κληρονόμησε από τον άντρα της. Μία νύφη σπάνια. Ήρωιστάτη, νεωτάτη, μορφωμένη και πλουσία.

—Μα ο Στέλιος είναι παντρεμένος, ξέρω, φάνισε η Ξένη. Δεν μπορεί να σ' αφήσει εσένα για να πάρει αυτήν.

—Γιατί όχι, Ξένη;

Δεν ήξερε τι ν' αποκρίθη στην αρχή η παιδούλα, κι η Παυλίνα συνέχισε:

—Ούτε ο πρώτος άντρας θα είναι, ούτε ο τελευταίος, που αφήνει τη γυναίκα του για να πάρει μια πλουσία χήρα.

—Όχι! φώναξε άσφωνα η Ξένη. Δεν θα το κάνει αυτό ο Στέλιος Παυλίνα. Κι αν παραδεχόμουν πως εσένα δεν σ' αγαπάει πιά, αγαπάει τόσο τη Βάντα. Δεν είναι δυνατόν να θελήσει να χάσει τη Βάντα.

Η Παυλίνα κοκκάλωσε. Τό είχε ξεχάσει αυτό. Κι όμως η Ξένη είχε δίκιο. Ούτε μπορούσε να το βάλει στο μυαλό της κι η ίδια πως έαπταν δυνατόν ποτέ να εγκαταλείψει το παιδί του ο Στέλιος. Και τώρα ακόμα που της φερόταν ούτως έτσι παραξένια, για το παιδί του δεν είχε αλλάξει. Δεν είχε αλλάξει καμιά του συνήθεια, έπαιζε ώρες με τη Βάντα, της διάβαζε, τη βοηθούσε στα μαθήματά της. Κι ενώ για τη γυναίκα του, έδω κι' έζη μίνες, δεν εύρισκε ποτέ ώριμο να πάνε περίπατο μαζί, για τη Βάντα θυσίαζε πολλές ώρες.

—Αχ, δεν ξέρω τι να πιστέψω! βόγυγχε. Δεν ξέρω τι τόν έπιασε.

—Μπορεί να μη συμβαίνει τίποτε. Παυλίνα, είπες η Ξένη.

—Γιατί δεν μου τόλεγες κάθε φορά που τους έβλεπες μαζί; ρώτησε η μεγάλη.

—Φοδύμουν, Παυλίνα.

—Τι φοδύσουν;

—Μά... δεν σου είπα πως κάτι φανταζόμουν για τη Λούση;

Η Παυλίνα αναστέναζε βαρειά. Δεν ήταν δυνατόν να είναι απλά τα πράγματα, αφού κι' αυτό το παιδί κάτι δικαιολογούσαν. Ήταν βέβαιο πως ο Στέλιος είχε πατήσει τον όρκο που της είχε δώσει να μη ζαναιδί τη Λούση.

—Ξένη, είπες η Παυλίνα, τώρα πιά δε μπορώ να σου κρυφτώ. Είσαι δεκάξη χρόνων πιά. Στην ηλικία σου ενώ ήμουν μικρότερη κιόλας. Πρέπει να τα μάθεις όλα. Φοβάμαι πολύ πως ο Στέλιος με απατάει με τη Λούση. Και φοβάμαι ακόμα, πως δεν είναι κανένα εφύμερο αισθηματάκι, όπως άλλες φορές. Αυτή τη φορά είναι κάτι πιο βαθύ. Γι' αυτό είμαι πολύ δυστυχισμένη.

—Τι μπορώ να κάνω για να σ' βοηθήσω, αδελφούλα μου; ρώτησε με συμπόνια η μικρή.

—Πολλά πράγματα, Ξένη. Πρώτα... πρώτα να περνάς, πηγαίνοντας στο μάθημά σου του πιάνου, αφού είναι ο δρόμος σου, πάντα μπροστά από το σπίτι της Λούσης. Έπειτα να ρωτάς, αδιάφορα τάχα, τη συμπεριφορά σου εκείνη... πως τη λένε;

—Εφη Ρομπά.

—Να ρωτάς την Έφη Ρομπά απ' έξω απ' έξω για το τι γίνεται στο σπίτι της Λούσης.

—Κιόλα, Παυλίνα μου, θα κάνω όπως μου λές.

—Κι ό,τι και ν' αντιληφθείς το παραμικρό δέλω, πρέπει να μου το λές, τ' ακούς; Είναι για μένα ζήτημα ζωής και θανάτου.

—Θα σ'α λέω όλα, αποκρίθηκε αναστενάζοντας η κοπέλλα.

Το κακό ριζώνει

Δεν υπήρχε πιά αμφιβολία. Ο Στέλιος βλέποντας με τη Λούση. Αφού τόν είδε η Ξένη να μπαίνει στο σπίτι της το πράγμα ήταν σοβαρό.

Η Παυλίνα, στην αρχή, ήταν σαν τρελή. Τώρα τα έξηγούσε όλα. Γιατί ήταν μαζί της τόσο ψυχρός ο άντρας της, γιατί δεν ήξερε τι να της πει, γιατί τ' άπονευε μέσα της έλεγε πάντα πως έχει δουλειά; —Είπε έρωτευμένος μαζί της! τράυλισε.

Σαν μακαριά, της μπήκε αυτή η υποψία στην καρδιά.

Αυτή τη φορά όμως απέφυγε να του κάνει άμεσως σκηνές ζηλοτυπίας. Θυμόταν τη στάση του, την άλλη φορά. Θα τόν εξαγριωνε. Αν δεν ήθελε να χάσει τόν άντρα της για πάντα, έπρεπε να βελδί με σύνεση και με υπομονή. Κι πρώτα... πρώτα έπρεπε να βεβαιωθεί με τα μάτια της.

Γι' αυτό πήγε σήμερα και στάθηκε επί ώρες αντίκρου από το σπίτι της Λούσης.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΧΕΣ: Η συνέχεια

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΣΠΟΥΡΓΙΤΙ

8ον —Μην παίξεις με τα λόγια Κατερίνα... τις είπες σιγά, γλυκά. Τόσον καιρό τώρα ζω με την προσμονή σου... Οι μέρες οι ώρες, οι στιγμές δεν κυλούσαν παρά μόνο για να φέρουν αυτή την εξαίσια στιγμή που ζω τώρα!... Κι από τώρα, ως μην κυλίσουνε πια ούτε οι μέρες, ούτε οι ώρες ούτε οι στιγμές...

Τόν άκουγε με τα μάτια της κλειστά, σα μεθυσμένη απ' τα λόγια του... —Ενθουσιασμοί!... ψιθύρισε στο τέλος. —Όλα Δημήτρη, είν' εφύμερα στον κόσμο...

—Ο έρως μου εξαίρεται!... της απάντησε με δύναμη.

—Και μήπως δεν νοιώθει έρωτα κάθε άντρας για την πρώτη γυναίκα που θα βρεί στην αγκαλιά του;...

Την κύτταζε με μία παραπονεμένη έκπληξη:

—Είσαι η πρώτη γυναίκα εσύ;...

—Τι είμαι, λοιπόν;

—Η τελευταία!... της είπες σοβαρά. —Υστερ' από σένα δε θέλω να περιμένω καμιά...

—Εκλείω πάλι η Κατερίνα τα μάτια της, απέραντα ευτυχισμένη... Δεν την ένοιαζε αν τα λόγια του ήταν αληθινά. Της έφτανε πως ήκούσανε σ' αλκυαία μουσική στ' αυτιά της γιατί της τάλεγε αυτός!

Σηκώθηκε ο Δημήτρης.

—Πού πές;... τόν ρώτησε, κρατώντας τον απ' το χέρι.

—Να φέρω κάτι, να πιές να φας... Να σουγκρίσουμε τα ποτήρια μας...

Η Κατερίνα τόν άρισε. Ο Δημήτρης θύνηκε και γύρισε κοιταχίζοντας απάνω σ' ένα δίσκο ένα σωρό μεζέδες, φρούτα και μία μικρούλα γλυκό κρασί. Ακούμπησε το δίσκο δίπλα της, και ξαναγονάισε μπροστά της. Σεβούλωσε τη μπουκλά, και νέμισε τα δυο ποτήρια τους.

—Στην υγεία σου λοιπόν, μικρούλα μου περαστική περιπέτεια!... της είπες με κέφι, σουγκρίζοντας το ποτήρι του με το δικό της.

—Στην υγεία σου... του απάντησε συγκινημένη.

Έφανε μία μπουκιά, ρούφηξε μία γουλιά κρασί, και συνέχισε πιά σιγά:

—Αλήθεια πόσο μοιάζει η πρώτη μας συνάντησι με την αποψινή μας...

Ο Δημήτρης ξαναγέμισε τα ποτήρια: —Η τύχη είν' ο πιο ιδιότροπος σκηνοθέτης της ζωής... της απάντησε. —Σ'α και την βροχή κρησπομπούσε ν' άποψε...

—Α, όσο για τη βροχή, τη διάλεξα εγώ!... του είπες ζωηρά.

—Δηλαδή, αν δεν έβρεχε;...

—Δεν θαρόχουν...

—Ευλογημένη λοιπόν, η βροχή, που δροσίζει τους κάμψους κι' ώρελει το νερόν και τους έρωτευμένους!...

Τουγκρίσανε ξανά τα ποτήρια τους και ρουφήσανε το κρασί τους ως κάτω.

—Ζεστόθηκες, λοιπόν λιγάκι;

—Έντελός... του απάντησε.

—Θα κοιμηθής τώρα, ως το πούλι ως όποτε θέλεις... Όλα εδώ μέσα είναι ζεστά...

Μαζεύτηκε τουφερό στην αγκαλιά του: —Και μ' άνοιζες πάλι το τζάμι όταν σου

κτύπησα... Και με πήρες μέσα, στη ζέση του κλειστού χώρου...

Την έσφιξε πιο δυνατά:

—Και στη ζέση της αγκαλιάς μου... της μουρμούρισε.

Τα χείλια τους ενώθηκαν άπληστα.

Οι δέκα χτύποι του ρολογιού ξυπνήσανε το Δημήτρη. Μία γκριζα μέρα γλυ-στρούσε απ' τις χαραμάδες του παραθυριού. Ο Δημήτρης τεντώθηκε στο ντιβάνι, άνοιξε τα μάτια του και κύτταζε γύρω του. Σαφηνά το ήσαν όλα στο μυαλό...

Πετάχτηκε και φώναξε:

—Κατερίνα!...

Η Κατερίνα όμως έλειπε... Ο Δημήτρης έτρεξε στ' άλλα δωμάτια έψαξε παντού φωνάζοντας με λαχτάρα τ' όνομά της:

—Κατερίνα!... Κατερίνα!...

Απάνω σ' ένα τραπέζι άσπριζε ένα χαρτί. Το άρπασε και διάβασε:

«Τα ρούχα μου στέγνωσαν, η βροχή σταμάτησε. Σημειώνει... Μή με γυρέψης. Θα ξανάρθω μόνη μου να σου κτυπήσω το τζάμι όποια νύχτα βρέξη, για να σου γυρέψω να με ζεστάνης — όπως άποψε. Ίσως άρνα κατάλαβα μία μεγάλη αλήθεια: Για να μ' αγαπάς δεν χρειάζεται ναμαι η γυναίκα σου. Θα μένω για πάντα...

...Το σπουργίτι.

Το γράμμα έπεσε από τα χέρια του Δημήτρη:

—Εφυγε!... ψιθύρισε.

Από την άριστερη πόρτα μπήκε η Μαρούσα.

—Καλημέρα σας, κύριε... Άργήσατε να ξυπνήσετε...

Ο Δημήτρης δεν την πρόσεξε. Με το βλέμμα του κοφωμένο σ' ένα ώρισμένο σημείο ξανάπε:

—Εφυγε!...

Η Μαρούσα διευθύνθηκε στο παράθυρο κι' άνοιξε το ρολό.

—Δηλαδή τι καλημέρα, που ο καιρός είναι γεμάτος σύννεφα... Νά, ξανάρχισε να ψιχαλίζει... Κατάμαυρος ο ουρανός! Πού να φανή ο ήλιος;...

Ο Δημήτρης σά να συνήθε άκούγοντας τα λόγια της:

—Τι είπες Μαρούσα;... τη ρώτησε με μιάν άκτινα χιρώς στα μάτια. Θα βρέξει;

—Άρχισε κιόλας...

Ο Δημήτρης έτρεξε στο παράθυρο άγκαλιάζοντας τη γρηά υπέρητρα:

—Καί, δεν μου λές, Μαρούσα, θα βρέξει για πολύ;... Εσύ πού δεν είσαι άστεροσκοπείο μπορείς να κάνης μία σωστή πρόγνωση.

—Θα πάη, φαίνεται, με το φεγγάρι...

Καθώς την είχε άγκαλιωμένη, ο Δημήτρης τη φίλησε και σ'α δυο μάνουλα.

—Αί... Κύριε... έκανε σκανδαλισμένη η γρηά υπέρητρα. Τι πάθες;...

Εθγαλε απ' την τσέπη του μία κούφτα χαρτονομίσματα και της τάχωσε στο χέρι.

—Μά γιατί, κύριε;... Δεν καταλαβαίνω... έκανε η Μαρούσα γεμάτη ευχαρίστη έκπληξη.

Σαν τρελλός, σαν παιδί — σαν έρωτευμένος!... — την άρπιαζε απ' τη μέση κι' άρχισε να τη χορεύει, να τη χορεύει...

—Μά δεν καταλαβαίνεις, ανόητη;... της φώναζε. Άν βρέξη κι' άποψε θα ξανάρθω!... Άκούς;... Θα ξανάρθω!...

Τ Ε Λ Ο Σ

Κόττες με... ματογυάλια!

Ο πιπνοτρόφος Όρας Κίνκειντ είχε την πρωτότυπη ιδέα να φορέση ματογυάλια στις 4.000 κόττες του! Τα γυαλιά αυτά δεν προορίζονται για να τους διορθώσουν την όραση ή για να τους προφυλάξουν τα μάτια απ' τόν ήλιο. Ο Κίνκειντ είχε πιστοποιήσει ότι τα πουλερικά έχουν... κανονικά όστικτα! Η θέα του αίματος τα ξάβηπει. Αν λοιπόν μία κόττα τύχη να πληγωθή, οι άλλες, διψασμένες για αίμα, όρμουν πάνω της και την καταχραυθίζουν λίγο-λίγο. Με τόν τρόπο αυτό, ο Κίνκειντ έκανε 250 κόττες το χρόνο. Σκέφθηκε λοιπόν ότι, αν οι κόττες φορούσαν ματογυάλια οζό, δεν θα διέκριναν πιά το χρώμα του αίματος. Πράγματι τις έφωδίσσε μ' ένα είδος γυαλιών, που στερεώνονται μονίμως με μία κοφίτσα νωμένη στο ράμφος τους. Κι' από τότε, οι κόττες... τα βλέπουν όλα ρόδινα και δεν άλληλοπαύονται πιά!

Στό Κεφαλάρι ΤΗΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ

Τού συνεργάτου μας Χ. Α. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Είτε θέλετε είτε δεν θέλετε, η έαρινή εποχή θα σάς παρακινήσει να έβρετε μαζί μας στην Κηφισιά, τουλάχιστον στην ήμεροση κυριακάτικη έκδοσή μας, με το λαϊκότατο λεωφορείο. Οι άνοιξιάτικες ήμέρες — ιδίως του Μαΐου — στην Κηφισιά είναι, σ' αλήθεια, μέγας πειρασμός.

Έκεί στο μαγευτικό πευκόνα του Κεφαλαριού ή γαρούμηνι παρέα μας ζήπουσε ν' άκούση πρόσχαρες ιστορίες για τη δροσλούστη Κηφισιά και για τα περασμένα της. Στην Παλιά Άθήνα ή Κηφισιά ήταν πάντα το πιοφιλέστερο έαρινό καταφύγιο τών γνησίων Άθηναίων. Άκούη και στόν καιρό της Τουρκοκρατίας οι υπέδης τών Άθηνών είχαν κτήματα και θεινά στίτια εδω πάνω και τα πούλωναν, έπειτα, για ένα κομμάτι ψωμί, μετά την άπελευθέρωση, όταν ο Καποδίστριας υπέγραψε στην Κούλουρη, το έλληνοτουρκικό πρωτόκολλο με τόν Ίσμηλ υπέρ για τα όθωμανικά κτήματα της Άττικής. Ο κυρ-Σταμάτης, ο παλιός κάπτεας, θυμάται πολλά απ' τόν παππού του. Αμέτοητα.

Στό Κεφαλάρι, τότε, όπου και το μεγαλύτερο ύψόμετρο της Κηφισίας, πολλοί Φαναριώτες και προεπαναστατικοί Άθηναίοι άγόρασαν πάμθνηνα άναρκτηματα, τα όποια, άργότερα, κόπηκαν σε πανάκριδα οικόπεδα.

Μετά την Όθωμανική εποχή ή Κηφισιά, σιγά-σιγά, τράβηξε πολύ κόσμο απ' την πρωτεύουσα. Δεν λογασιάζουμε βέβαια, τους έκδρομείς, άλλ' οι κάτοικοί της μέσα σε λίγα χρόνια έπολλαπλασιάζτηκαν. Έκαμαν καινούργια στίτια με άπέδωντους και ώραιους κήπους και λαχανοκήπους, μέσα στους όποιους καλλιερωνήθηκαν τα ώραιότερα και σπουδαιότερα όπωροφόρα δένδρα και τα καλύτερα λαχανικά.

Τό άθρονο νερό, τό έδαφος και τό προνομιούχο κηφισιώτικο κλίμα εύνοησαν πολύ τη φράουλα και το κεράσι, τών όποιών ή παραγωγή, από τα μεγαλύτερα κτήματα, ήταν και είναι πάντοτε άθρονη και εξαίρετική.

Ένας από τους παλιούς της θαυμαστάς και εύγενέας ύπηρες ο γερο-Δηλιγιάννης ο παλιός πρωθυπουργός της Ελλάδος, που της έκαμε και τα κυριότερα έξωραίστικά έργα. Έκεί πάνω ο πολυδύτης Κορδονάκης περνούσε τα καλοκαίρια του όταν ήταν έξω απ' την έξουσία και κάποτε μάλιστα άραδωνιάστηκε στο κτήμα του, στην Πικροδάφνη, κοντά στο Κεφαλάρι. Ένα θερινό βράδυ στόν κήπο του, όπου γινότανε τακτικά βεγγέρες υπαίθριες έγινε λόγος γι' αυτόν τόν άραδώνα, σε μεγάλο κύκλο. Η συζήτηση κύλησε γύρω απ' το θέμα του γάμου και ο Πρόεδρος συνήγορησε υπέρ του γάμου και συνέστησε στους άδανους νέους να παντρευτούν. Ο άραδωνάς του με την δεσποινίδα Παπαρονοπούλου, είχε πρό πολλού διαλυθή.

—Άλλά σεις κύριε Πρόεδρε, τού είπες τότε, άξονα για ζωηρή κοπέλλα, γιατί δεν παντρευθήκατε και λέτε σε μά να παντρευτούμε!

Ο πολυμήχανος όμως Γορτύνης πολιτικός δεν ήταν απ' εκείνους που παρεδίδοντο εύκολα στους αφινδισμούς. Και απάντησε με το λεπτότατο νιούμφο του:

—Γιατί δεν παντρευθήκα εγώ, είπατε; Λίγο έλειψε να παντρευτώ. Είχα πράγματι άραδωνιαστή, άλλ'

δσο έπλησίαζεν ή ώρα του γάμου, τόσο ήσανόμην να έλαττούται τό θάρος μου!

—Δεν τό καταλαβαίνουμε αυτό! Ξαναείπεν ή κοπέλλα, με πονηρό ύφος.

—Νά σάς έξηγήσω, προσέθεσεν ο Δηλιγιάννης. Η νύμφη ήτο εύτραφής εγώ δε ισχυότατος! Αυτό μ' έκαμε να διατάσω αν θα ήδυνάμην, εύδοκίμως, να φέρω τα βάρα το γάμου!

—Όλοι τότε, γέλασαν με την καρδιά τους, για το προεδρικό χαριτολόγημα. Και πιά πολύ ή ώραία κοπέλλα που τόν ρωτούσε.

★

Τακτικός έπισκέπτης στο κτήμα του Δηλιγιάννη στην Κηφισιά — στην διασταύρωσι τών δδών Δ. Λεβίδη και Θ. Δηλιγιάννη — ήταν μεταξύ τών άλλων και ο παλιός του προσωπικός φίλος Γιάννης Βαλαωρίτης, παλιός διοικητής της Έθνηκής Τραπέζης και τακτικός παραθεσιστής επί πολλά χρόνια, στο δροσερό Άθηναϊκό προάστειο.

Ένα άπόγευμα ο Βαλαωρίτης κτύπησε τη μεγάλη σιδερένια πόρτα και ζήτησε την άδεια να φωτογραφηση τόν γρηάο Πρόεδρο. Ο γερο-Δηλιγιάννης δέχτηκε. Άλλά μόλις πάρηκε ή φωτογραφία, ο Βαλαωρίτης τόν ρώτησε:

—Δεν υού λέτε, κύριε Πρόεδρε; Φορούσατε ποτέ φουστανέλλες; Φωτογραφηθήκατε ποτέ φουστανέλλας; Έξεπλάγησαν, τότε, οι παριστάμενοι όταν άκουσαν τόν Δηλιγιάννη να λέη:

—Βεβαίως κατά την πρώτην νεότητά μου, φορούσα φουστανέλλες, αλλά φωτογραφία δεν έχω. Όμως έχω κάτι καλύτερο ως παιδικήν ανάμνηση. Γνωρίζετε, βέβαια την εικόνα του Ές της πινακοθήκης τού Μονάχου, που παριστάνει την είσοδο τού Όθωνος εις το Ναύπλιο. Εκεί υπάρχει ένα παιδάκι με φουστανέλλα, με μακρύα μαλλιά και με κλωνάρι φούνικας στο χέρι που υποδέχεται και αυτό τόν Όθωνα. Λοιπόν αυτό το παιδάκι ήμουν εγώ. Ένθουσιαζα, μάλιστα, ότι ο Βαυαρός ζωγράφος, επί πολλές ήμέρες μάς καλούσε στο άτελιέ του, σ' ένα εύλινο παράπηγμα έξω από το Ναύπλιο και μάς έκανε σκίτσα.

Με τό φιλικό θάρος, τότε ο Βαλαωρίτης, ρώτησε:

—Και ή φουστανέλλα σας τί άπέγινε, κύριε Πρόεδρε;

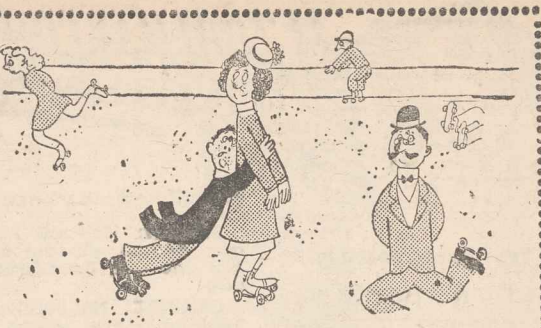
Και τότε ο Πρόεδρος απεκάλυψε ότι τού την έκλεψαν όταν ήτο φοιτήτης και συγκοιτούσε με δύο συμφοιτήτες του. Όπότε και άναγκάστηκε να φορέση φράγκικα! Και τότε οι φίλοι του τόν έλεγαν: «Ο κύριος με τα φράγκικα!»

Οι έαρινες και θερινές βεγγέρες στόν Κηφισιώτικο κήπο τού Κορδονάχου που ήταν και γεμάτος κεραστές, άφηκαν εποχή. Τις είχαν ύμνησει ο άληπιώτης Σουός με τους δροσερούς σατυρικούς στίχους του που κατέληγαν:

«Όθωνός γαλαυός από πάνω ανθισμένο τό κάθε κλαδί συντροφιά του τ' άφρόνι το πλάνο Τό Κορδόνι κι' αυτό κελαϊεί!»

Έννοείται ότι και όταν άκούη ο άρχηγός βριακόταγε στην έξουσία σ'α Άθήνας και δεν είχε καιρό ν' ανεβαίνει στην Κηφισιά το Μαγιάτικο καλαθάκι με τα ώραια μεγάλα Κηφισιώτικα κεράσια τού κήπου του δεν έπαυε να πηγαίνόχεγαι στην όδον Ζήνωνος, κάθε πρωί και να παραδίδεται, από τόν επιστάτη τού κτήματος, στην ύπηρεσία της Προεδρικής κατοικίας. Τό τραγικό κεράσι ήταν μία από τις άδυναμίες, τότε, τού γερο-Πρόεδρου.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

—Αχ! Κυρία μου αν θέλατε!... —Τι κύριε;... —Να με πάτε ως την έξοδο!...

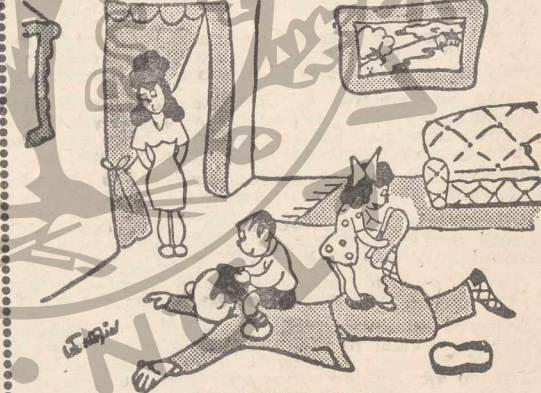

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

—Κύριε διοικητά, σου φέρωμε τόν κλέφτη!...

—Σου είπα, εύλογημένη να κόψης το λαμό της κι' όχι το χέρι σου!...

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΘΥΜΑ

Η σύζυγος: θάνατε, Παρίανδρε! Θα τ'α τρελάνης τα παιδιά!...

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΑΤΡΟ

ΤΟ ΜΗΔΕΝΙΚΟ κι' ή μονάδα

(Μαγιάτικη συζήτηση ανάμεσα στα λουλουδιασμένα περιβάλλοντα — συζήτηση που μοιάζει πολύ με καυγάδα...)

ΕΚΕΙΝΗ: Έτσι, λοιπόν;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Άκριβώς...

ΕΚΕΙΝΗ: Θάπρεπε κοκκομοίρη μου, να σ' άκούγαμε μερικές γυναίκες περισσότερες από μία — έμένα — και τότε τα λέγαμε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι θα πάθαινα, δηλαδή;...

ΕΚΕΙΝΗ: Θα κομματιαζόσσουν το λιγνίτη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και... το περισσότερο;...

ΕΚΕΙΝΗ: Μην κοροϊδεύεις... Αυτές οι σκέψεις σου πούχες το θράσος να μου διατυπώσες είναι πολύ επικίνδυνο και να τις έβλεπα, να είσαι μέσο στο μυαλό του, και, πολύ περισσότερο, να τις εξωτερικεύεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όσο είναι θράσος να λένε κανείς την άπλη αλήθεια;...

ΕΚΕΙΝΗ: Η λέξη θράσος είναι πολύ επιεικής... Κι' αυτό που είπες τώρα, είναι τρεις φορές θράσος...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιό;

ΕΚΕΙΝΗ: Ότι όλα είπες ήταν ή απλή αλήθεια...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μ' άς δούμε τι απ' όλα είπα δεν ήταν αλήθεια;...

ΕΚΕΙΝΗ (έξαγριωμένη σο. θαρά): Όσο, είν' αλήθεια, πώς οι γυναίκες αποτελούν έτερόφωτα όντα, χωρίς προσωπική άξια, χωρίς ιδιότητα άκτινοβολίας;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ήσυχος): Οι γυναίκες είναι μία στρατιά από μαγευτικές οεληνες που...

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

★ Μόνο οι άρσενικές πυγολαμπίδες πετούν, και όχι οι θηλυκές, που δεν έχουν στερνά;

★ Κατασκευάθηκε στην Άμερική ένα όργανο, που απομιμεί τα ήχους όλων των μουσικών οργάνων, καθώς και τις φωνές όλων των ζώων, από τα μικροσκοπικά έντομα ως τον άνθρωπο;

★ Οι φυλές των Ιθαγενών, που ζουν γύρω από τον Αμαζόνιο κάνουν μεγάλη χρήση ενός αλκοολικού ποτού, που παρασκευάζεται με το σάλιο;

★ Η παρασκευή αυτού του ποτού είναι πολύ περίεργη και πρωτότυπη;

Οι γυναίκες των Ιθαγενών μασούν τον καρπό ενός φυτού, που καλείται «κασσάβα» και με το σάλιο τους μεταβάλλουν το άμυλον που περιέχει σε σάκχαρον;

Συλλέγουν κατόπιν το πολτοποιημένο αυτό μίγμα μέσα σε ειδικά δοχεία και το αφήνουν, εκεί για να υποστεί την κατάλληλη ζύμωση, κι' έτσι με αυτό τον τρόπο γίνεται ένα γευστικό ποτό και μεθυστικό ποτό;

Με τον ίδιο τρόπο παράγουν επίσης δυο άλλα οίνο-πνευματώδη ποτά, τη «γιαμάνκα» και τη «μαζάτα»;

★ Η πρώτη εικόνα του «Οίνικου», του γνωστού μυθολογικού πουλιού που αναγεννιόταν από την τέφρα του χρονολογείται από το έτος 1772 π.Χ.;

Η εικόνα αυτή τον παρουσιάζει μεγάλο σαν τον άντρο, με ένα λωφίο στο κεφάλι και θραύσματα στερνά;

Σύμφωνα με την παράδοση, ο φοινιξ όταν προεσθά, νεται πως έγγίζει το τέλος του, φτάνει ένα σωρό από βύλη και διάφορες άρωματικές ουσίες, που οι ακτίνες του ήλιου τις κάνουν να πάρουν φωτιά και πέφτει έπειτα πάνω σ' αυτή την πυρά και αποτεφρώνεται;

Από την πυρά του ξαναγεννιέται κατόπιν πάλι νέος και άκραιος;

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' εγώ τι είμαι; Καμπαλοπαρδαλός;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, γυναίκα είσαι κι' εσύ... Μα δεν θρίσκω νάηρα έσύ ειδικά κανένα λόγο να θιγής, όταν μένουν άπαθείς δυο δισεκατομμύρια άλλες γυναίκες σ' όλη τη γή...;

ΕΚΕΙΝΗ: Οι άλλες γυναίκες, ούτε σ' άκούω, ούτε σου δίνουνε καμιά σημασία... Έγώ όμως και σ' άκούω και εξαγριώνομαι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει): Και κάνεις πολύ άσχημα. Δεν σου λέω να μην άκούεις, αλλά να μην εξαγριώνεσαι... Η γνώμη μου, η γενική μου γνώμη για τη γυναίκα, όταν ειδικευθί σε σένα, λιώνει σαν το χιόνι άπάνω στη ζεστή όμορφιά σου...;

ΕΚΕΙΝΗ: Αυτά να σου λέω, τότε μόνο θα σε συχωρέσω, αν μου πής τι έδω έχεις ειδικά για μένα...;

ΕΚΕΙΝΟΣ: (τη σπινγνει περισσότερο): Επιμένεις;

ΕΚΕΙΝΗ: Απόλυτα... Λοιπόν τι είμαι εγώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ (πρυφερά): Είσαι έν άριστογρηματικό τίποτα... Ένα άλοστρόγγυλο κανονικότατο, καλλιτεχνικότατο μηδενικό...;

ΕΚΕΙΝΗ (τόν άπομικρύνει άπότομα από κοντά της): Η άναίδειά σου δεν έχει όρια!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν σε ικανοποιεί το ότι είσαι κάτι τόσο ύψαιο, καλλιτεχνικό και άλοστρόγγυλο;

ΕΚΕΙΝΗ (με στριμμένα χείλη): Κι' εσύ τι είσαι;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Η μονάδα... Βλέπεις, δεν άπεχουμε πολύ ό ένας απ' τόν άλλον...;

Η διαφορά είναι πως, ενώ μόνη σου είσαι άπλο μηδενικό, με μένα, γίνεσαι δέκα...;

ΕΚΕΙΝΗ: Μωρέ, τι μάς λές!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όπως στο λέω άκριβώς... Μπορείς τώρα, άφου από μηδενικό γίνης δέκα να φουσκώσεις προσέχοντας δίπλα σου κι' άλλα μηδενικά, και να γίνης έτοι άστρονομικός αριθμός...;

Η μονάδα όμως ό αριθμός ένα, θάμει πάντα εγώ!...

ΕΚΕΙΝΗ: Είν' άδύνατο να καταλάβω πως κρατείσαι και δεν σε πνίγναι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει πιο σφιχτά, και τη φιλάει): Γιατί καταλαβαίνεις ότι σ' αγαπώ κι' ότι αυτόφωτη ή έτερόφωτη, μηδενικό ή μονάδα, σε λατρεύω...;

ΕΚΕΙΝΗ (άφίνεται στην άγκαλιά του): Αυτό είναι το αποδεδειγμένο... Όλα τ' άλλα, να τα θράσω!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τώρα μιλάς σαν πραγματικός σοφός της άνοίξεως... Ένα τίποτε είναι και το τριαντάφυλλο, ένα μηδενικό κι' ό κρίνος; Κι' ό μωσ, δημιουργούν το Μάν...;

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τα τελευταία έναπομειναντα αντίτυπα του βιβλίου διόλου του κ. Χρ. Κ. Χαιροπούλου «Έκείνος... Έκείνη...» διατίθενται αποκλειστικά δια τους άναγνώστες του «Θησαυρού». Το βιβλίο στέλλεται εις πάντα άναγνώστην ό οποίος ήθελεν έμβάσει δροχμάς 6.000 εις την διεύθυνση: Χρ. Κ. Χαιροπούλου, Κύμης 7, Αθήνα. Θα συνοδευθί δέ με ιδιόχειρον άφιέρωσιν του συγγραφέως του.

Τι τρώνε οι άστέρες

Περι όρέξεως ούδεις λόγος

Κάθε μεσημέρι ή έντατική έβγασία διακόπτεται για μιά ώρα στα κίνηματογραφικά στούντιο, κι' όλο το προσωπικό, απ' τους διευθυντές ως τους ηλεκτρολόγους κι' απ' τους άστέρες ως τους φιγκυράν, συγκεντρώνονται στο ρεστοράν για το φαγητό.

Ο περίφημος Φέλιξ, ό άρχιμάγειρος του ρεστοράν της Μέτρο-Γκόλντουϊν, έτοιμάζει από πολλά χρόνια, 3.000 γεύματα την ήμέρα, μέσα σε μιά εύοχη και φωτεινή αίθουσα με τεράστια τζάκια. Μιά χαριτωμένη κι' ευκίνητη μελαχροινή νέα, ή μίς Φράνσις Μπαϊκερ, είναι ό «μαίτρο-ντ' ότέλ», που επιβλέπει στο σερβίρισμα, στις θέσεις, στα μενού... Το υπόλοιπο προσωπικό αποτελείται από 110 άτομα: μαγειρείς, ζαχαροπλάστες, κλπ., καθώς και τις άμφοτες σερβιτόρες, με τα μικρά τους όνόματα κεντημένα πάνω στις κίτρινες ποδιτσες τους.

Υπάρχουν μικρά τραπέζια άνεξάρτητα κι' άλλα μεγάλα προοριζόμενα για τις διάφορες «ειδικότητες»: το τραπέζι των παραγωγών, των συγγραφέων, των τεχνικών του ήχου, των ηλεκτρολόγων, των διαφημιστών... Οι φιγκυράν, με τα παρόδενά κι' άποδοπτα κοστούμια τους, σκυφτόνται όπου τύχη, έδώ κι' εκεί. Κι' οι άστέρες επίσης δεν έχουν ι-διαίτερα τραπέζια, τρώνε όμως συνήθως μαζί με τους σκηνοθέτες τους ή τους παραγωγούς τους.

Ο Φέλιξ μαγειρεύει κάθε μέρα: 45 κιλά σούπα, 130 κιλά βωδινό, 60 κιλά άλλα κρέατα, 40 κιλά ζαμπόν, 300 χοιρινές κοτολέττες, 25 κιλά λουκάνικα, 30 ντουζίνες αυγά, κοτόπουλα, γάλα, — χωρίς να λογαριάσουμε και μιά άπίστευτη ποσότητα από γάλα, παγωτό, τούφτες, κλπ.

Οι άστέρες είναι σαν τα χαϊδεμένα παιδιά, που καθέναν προσπαθεί να μάθι τις γαστρονομικές προτιμήσεις τους για να τις ικανοποιήση.

Ο Ουόλτερ Πίτζον παραγγέλλει βωδινό ψητό, τις 5 από τις 7 ήμέρες της βδομάδας.

Η Κάθριν Χέμπτον κι' ή Τζούλυ Γκάρλαντ αγαπούν μόνο τα λεπτά μπαφτίκια, ενώ ό Τζών Μπάροου κι' ή Γκρόη Γκάρσον τα θέλουν χοντρά, τεράστια — και τέτοια μπαφτίκια είναι σήμερα δυσεύρετα άκόμη και στην Άμερική!...

Ο Ρόμπερτ Ταϊλλορ τρελλαίνεται για την όυελέττα με λουκάνικα.

Η Λάνα Τάνεο άκείναι σ' ένα σάντουιτς με ψάρι τόννο, μαζί με λίγη σαλάτα, κι' ή Τζέαν Κράουφορντ σε λίγο κοτόπουλο με ντομάτες. Τρώνε άραγε τόσο λιτά για να διατηρήσουν τη «γρομμη» τους; Κι' όμως έχει περάσει ό καιρός που οι άστέρες έκαναν δίαιτα και ζούσαν με λίγα άλυσια μπαφτίκια ή έρωγαν το ίδιο φαγητό επί 18 ήμέρες κατά συνέχειαν...;

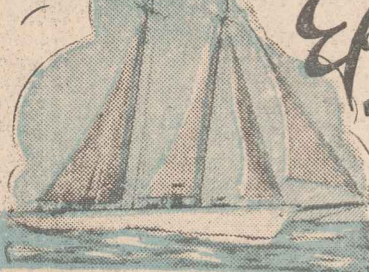
Αν έζούσε άκόμη σήμερα ή άτυχη Γαλλίδα βεντέττα Ρενέ Άντορέ, δεν θα πέθαινε από έξάντληση συνέπεια της άποκλειστικής διατροφής της με βραστές πατάτες...;

Το φαγητό που λατρεύει ό Κλάρκ Γκέμπλ, είναι ένα είδος σαλάτας, με άσπρο τυρί και κομμένους άναάδες, σκεπασμένα όλα με μιά κομπόστα από φρούτα.

Ο Ουίλλιαμ Πόρμελ Βάζει μουστάδα σ' ό,τι τρώει. Η άραία Χέντυ Λαμάρ ένοεί νάχη πάντα στο τραπέζι της σπανιά γιαχνί. Και για την Ινγκριντ Μπένγκκιν ο μάγειρος έτοιμάζει πάντα «σμούργκμπουρν»... το ειδικό φαγητό της πατρίδας της... μολοντί ή ίδια βρίσκει περισσότερο του γούστου της τις νασίδες με το έξυδι.

Όσο για τη μικρή Μάργκαρετ Ο' Μπράιεν και τόν... σύντροφό της στις φακίδες Μπάτε Τζένκινς τράζουν κυριολεκτικώς τα παγωτά!...

ΘΑΛΑΣΣΙΝΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ τον Έρρολ Φλύν

«Γόν» και θαλασσοδύτης!...

ΝΑΣ απ' τους καλύτερους τρόπους να έσκακι κανείς κάπου-κάπου, είναι ένα θαλασσινό ταξίδι. Αυτό φρονεί κι' ό Έρρολ Φλύν, που, όπως έχουμε γράψει κι' άλλοτε, λατρεύει τις περιπέτειες στη θάλασσα.

Θάλεγε όμως κανείς ότι τόν κυνηγεί κάποια νοσηρότητα; Γιατί τότε τελευταία 10 χρόνια, έχει άποκτήσει το ρεκόρ των άτυχημάτων, που συμβαίνουν όλα κατά τη διάρκεια ή στο τέλος ενός ταξιδιού του! Όσο, τίποτε δεν λησσοτεύει την άγάπη του για τη θάλασσα.

Το πρώτο ιδιόκτητο πλοίο του Φλύν γτύπησε σ' ένα βράχο και βυθίσθηκε, στα νερά της Νέας Γουίνεας, πριν από άρκετά χρόνια, όταν ό ιδιοκτήτης του, νεαρός άκόμη, άσολοίτο με το ψάρεμα μαργαριταριών. Κατόπιν ό Φλύν άνόρασε δεύτερο πλοίο και τό ξαναπούλησε.

Το τρίτο γιότ του, ό «Σιρόκος», συμπίπτει με την περίοδο της συζυγικής ζωής του με την ήθοποιό του κινηματογράφου Λιλή Νταμιτά (με την όποία είχε παντρευθί το 1935). Έκαιαν μαζί ένα ταξίδι στην Καραϊβική θάλασσα. Στο γυρισμό τους, έκδηλώθηκε μεταξύ τους μιά άνεξηγητη ψυχρότης που κατέληξε στο διαζύγιο το 1942.

Αλλά ό «Σιρόκος» συνδέεται και με μιά άλλη έξ ίσου — αν όχι περισσότερο — δυσάρεστη περιπέτεια του Έρρολ Φλύν: Δυό κορίτσια 16 ετών, ή Πέτζυ Σάττερλεν κι' ή Μπίτυ Χάνσεν, τόν κατήγγειλαν την έποχή εκείνη για άποπλάνηση. Η πρώτη διηγήθηκε στο δικαστήριο ότι ό Φλύν την ξεγέλασε και την πήρε στο πλοίο του, όταν ήταν μόλις 15 ετών. Η άλλη βεβαίωσε ότι της είχε έπιτεθεί σ' ένα πάρτυ.

Η ύπόθεση ήταν περισσότερο από σκανδαλώδης. Το άμερικανικό κοινόν ούφθηκε άγρότανα τις λεπτομέρειες που του πρόσφεραν οι έφημερίδες και το ραδιόφωνο. Στο τέλος όμως, το δικαστήριο πείσθηκε ότι ή κατηγορία ήταν ασυκοφαντική κι' άθώωσε το Φλύν. Όστόσο ό Έρρολ, είχε ξεδείνει τόσα πολλά σε δικηγόρους, ώστε άναγκάσθηκε να πουλήσει το «Σιρόκος».

Στο τελευταίο ταξίδι που έκανε μ' αυτό στα νερά του Μεξικού, είχε πάρει μαζί του μιά νέα και νοπευτική γυναίκα, τη Νόρα Έντιγκτον. Το 1945 οι μεξικανικές έφημερίδες δημοσίευσαν την είδηση, ότι ή άραία Νόρα είχε φέσει στον κόσμο μιά κόρη.

Το παιδί του Έρρολ Φλύν, έπεται από μακάρι σιωπή κι' από λίγες διασκέ-

σεις, ό Φλύν ώμολόγησε τέλος ότι είχε παντρευθί με την ώμορφη και κοκκινομαλλούσα Νόρα, που έόγαζόταν προηγουμένως σ' ένα πολεμικό έργοστάσιο.

Κατά τα τέλη του 1945 ό Φλύν διέθεσε ένα άρκετά σημαντικό χρηματικό ποσό, 200.000 δολάρια, για ν' άγοράση το γιότ που έχει σήμερα, το «Ζάκα», τέταστο κατά σειράν, μήκους 35 μέτρων. Κι' έκαμε δεύτερο θαλάσσιο ταξίδι στο Μεξικό μαζί με τη γυναίκα του, τόν πατέρα της (ένα Ισπανό καθηγητή) και μερικούς προσκεκλημένους του. Στο Άκαπούλκο, τους έγκατέλειψε το πλοίωμα.

Αλλά ό Φλύν τάδγαλε πέρα σχεδόν μόνος, γιατί είναι σωστός θαλασσοδύτης. Καυνείται μάλιστα, ότι κατένεται απ' το Φλέτσο Κρίστιαν τόν πρωταγωνιστή της Ιστορικής άνταρσίας του πλοίου «Μπάουιντς». Κατά περίεργη δέ συμπτώσει, κι' ή σημερινή γυναίκα του φαίνεται πως είναι κατ' ευθείαν άπόγονος του πλοίαρχου Μπλάι, τού κυβερνήτου του πλοίου αυτού.

Όταν το «Ζάκα» γύρισε στο λιμάνι του Λος Άντζελες, ό Φλύν άποφάσισε να τό εκμεταλλευθί κάπως έπικερδέστερα και τό νοίκιασε στη Ρίτα Χέινγουοθ για να τό χρησιμοποιήση στο φίλμ της «Η κυρία απ' τη Σαγκά». Πληρώθηκε δέ 10 χιλιάδες δολάρια ή βδομάδα.

Θάλεγε κανείς ωστόσο ότι ή κακοτυχία άκολούθησε τό πλοίο, γιατί, κατά το γύρισμα του φίλμ, πάνω σ' αυτό ένας βοηθός όπερατέο έπεσε και σκοτώθηκε.

Πιο 4 μηνών, ό Φλύν έκαμε με το γιότ του ένα καινούριο ταξίδι στην Καραϊβική θάλασσα. Μιά φοβερή τοκμυρία δώσε τό καταιγισμός, σε κακή γαλία, σι νοικήθηκε να μείνη άρκετόν καιρό στο Κινγκστον της Ζαϊμάικας για έπισκευές.

Ο Έρρολ Φλύν με τη γυναίκα του στο γιότ του «Ζάκα», που τό άνόρασε 200.000 δολάρια!...

Και ή Τζέαν Φανταίν μ' όλο που είναι άδελφός, δεν χωρεύονται μεταξύ των. Και τελευταία άκόμη, κατά την έορτή της άπονομής του βραβείου «Οσκάρ» ποδαν, κυριολεκτικά στα χείρα μεταξύ των νισί, ή Τζέαν ήθελε να σταθί στην ίδια σειρά με την Όλβια. Η άδελφή της έρώρησε αυτή την ποδή της σαν προσωπική προσβολή που στρεφόταν εναντίον της και την έξερσίωσε κακή, κώως.

Η άγγλική κυβερνήσις περιέλαβε μεταξύ των άνεπιθύμητων, και τό Γάλλο ήθοποιό Λουί Ζουβέ. Οι άλλοι ήθοποιοί που έχουν... τιμηθί μ' αυτό τόν τίτλο, είναι ό Πωλ Μιούν, ό Έντουάρντ Ρουβινσον ή Τζέαν Κράουφορντ και οι σκηνοθέται Μπέν Λέντ και Μέρβιν Λερούα, νισί έκαναν άντιαντιπική προπαγάνδα.

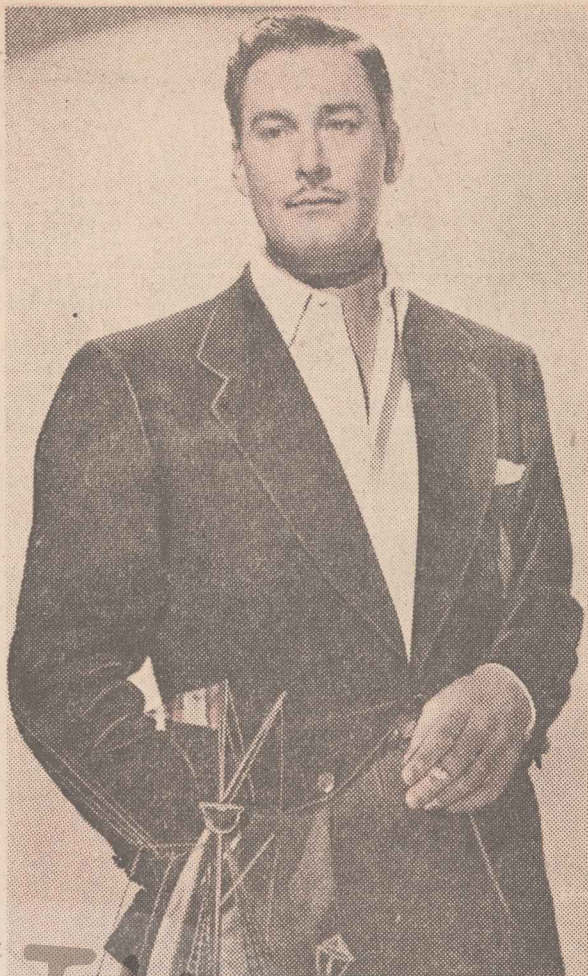
Τέλος, στην έπιστροφή, ένας απ' τους ναύτες υπέβαλε άγωνή κατά του Φλύν και τό ζήτησε άποζημιώσει 35.000 δολλαρίων, γιατί πληρώθηκε άσχημα από ένα νάντζο στο διάστημα του ταξιδιού. Η ύπόθεση όμως αυτή δεν έχει έκδικασθί άκόμη.

Κινηματογραφικά νέα

★ Στο Χόλλυγουντ κυκλοφορεί ή φήμη ότι ή Τζέαν Κράουφορντ πρόκειται να παντρευθί τόν Πέτερ Ζουο.

★ Η Όλβια ντε Χάθλιν και ή Τζέαν Φανταίν μ' όλο που είναι άδελφός, δεν χωρεύονται μεταξύ των. Και τελευταία άκόμη, κατά την έορτή της άπονομής του βραβείου «Οσκάρ» ποδαν, κυριολεκτικά στα χείρα μεταξύ των νισί, ή Τζέαν ήθελε να σταθί στην ίδια σειρά με την Όλβια. Η άδελφή της έρώρησε αυτή την ποδή της σαν προσωπική προσβολή που στρεφόταν εναντίον της και την έξερσίωσε κακή, κώως.

Η άγγλική κυβερνήσις περιέλαβε μεταξύ των άνεπιθύμητων, και τό Γάλλο ήθοποιό Λουί Ζουβέ. Οι άλλοι ήθοποιοί που έχουν... τιμηθί μ' αυτό τόν τίτλο, είναι ό Πωλ Μιούν, ό Έντουάρντ Ρουβινσον ή Τζέαν Κράουφορντ και οι σκηνοθέται Μπέν Λέντ και Μέρβιν Λερούα, νισί έκαναν άντιαντιπική προπαγάνδα.

Ο δημοφιλής ήθοποιός του άμερικανικού κινηματογράφου και περίφημος φίλαθλος Έρρολ Φλύν.

Τέλος, στην έπιστροφή, ένας απ' τους ναύτες υπέβαλε άγωνή κατά του Φλύν και τό ζήτησε άποζημιώσει 35.000 δολλαρίων, γιατί πληρώθηκε άσχημα από ένα νάντζο στο διάστημα του ταξιδιού. Η ύπόθεση όμως αυτή δεν έχει έκδικασθί άκόμη.

Κινηματογραφικά νέα

★ Στο Χόλλυγουντ κυκλοφορεί ή φήμη ότι ή Τζέαν Κράουφορντ πρόκειται να παντρευθί τόν Πέτερ Ζουο.

★ Η Όλβια ντε Χάθλιν και ή Τζέαν Φανταίν μ' όλο που είναι άδελφός, δεν χωρεύονται μεταξύ των. Και τελευταία άκόμη, κατά την έορτή της άπονομής του βραβείου «Οσκάρ» ποδαν, κυριολεκτικά στα χείρα μεταξύ των νισί, ή Τζέαν ήθελε να σταθί στην ίδια σειρά με την Όλβια. Η άδελφή της έρώρησε αυτή την ποδή της σαν προσωπική προσβολή που στρεφόταν εναντίον της και την έξερσίωσε κακή, κώως.

Η άγγλική κυβερνήσις περιέλαβε μεταξύ των άνεπιθύμητων, και τό Γάλλο ήθοποιό Λουί Ζουβέ. Οι άλλοι ήθοποιοί που έχουν... τιμηθί μ' αυτό τόν τίτλο, είναι ό Πωλ Μιούν, ό Έντουάρντ Ρουβινσον ή Τζέαν Κράουφορντ και οι σκηνοθέται Μπέν Λέντ και Μέρβιν Λερούα, νισί έκαναν άντιαντιπική προπαγάνδα.

Τέλος, στην έπιστροφή, ένας απ' τους ναύτες υπέβαλε άγωνή κατά του Φλύν και τό ζήτησε άποζημιώσει 35.000 δολλαρίων, γιατί πληρώθηκε άσχημα από ένα νάντζο στο διάστημα του ταξιδιού. Η ύπόθεση όμως αυτή δεν έχει έκδικασθί άκόμη.

Κινηματογραφικά νέα

★ Στο Χόλλυγουντ κυκλοφορεί ή φήμη ότι ή Τζέαν Κράουφορντ πρόκειται να παντρευθί τόν Πέτερ Ζουο.

★ Η Όλβια ντε Χάθλιν και ή Τζέαν Φανταίν μ' όλο που είναι άδελφός, δεν χωρεύονται μεταξύ των. Και τελευταία άκόμη, κατά την έορτή της άπονομής του βραβείου «Οσκάρ» ποδαν, κυριολεκτικά στα χείρα μεταξύ των νισί, ή Τζέαν ήθελε να σταθί στην ίδια σειρά με την Όλβια. Η άδελφή της έρώρησε αυτή την ποδή της σαν προσωπική προσβολή που στρεφόταν εναντίον της και την έξερσίωσε κακή, κώως.

Η άγγλική κυβερνήσις περιέλαβε μεταξύ των άνεπιθύμητων, και τό Γάλλο ήθοποιό Λουί Ζουβέ. Οι άλλοι ήθοποιοί που έχουν... τιμηθί μ' αυτό τόν τίτλο, είναι ό Πωλ Μιούν, ό Έντουάρντ Ρουβινσον ή Τζέαν Κράουφορντ και οι σκηνοθέται Μπέν Λέντ και Μέρβιν Λερούα, νισί έκαναν άντιαντιπική προπαγάνδα.

Τέλος, στην έπιστροφή, ένας απ' τους ναύτες υπέβαλε άγωνή κατά του Φλύν και τό ζήτησε άποζημιώσει 35.000 δολλαρίων, γιατί πληρώθηκε άσχημα από ένα νάντζο στο διάστημα του ταξιδιού. Η ύπόθεση όμως αυτή δεν έχει έκδικασθί άκόμη.

Κινηματογραφικά νέα

★ Στο Χόλλυγουντ κυκλοφορεί ή φήμη ότι ή Τζέαν Κράουφορντ πρόκειται να παντρευθί τόν Πέτερ Ζουο.

★ Η Όλβια ντε Χάθλιν και ή Τζέαν Φανταίν μ' όλο που είναι άδελφός, δεν χωρεύονται μεταξύ των. Και τελευταία άκόμη, κατά την έορτή της άπονομής του βραβείου «Οσκάρ» ποδαν, κυριολεκτικά στα χείρα μεταξύ των νισί, ή Τζέαν ήθελε να σταθί στην ίδια σειρά με την Όλβια. Η άδελφή της έρώρησε αυτή την ποδή της σαν προσωπική προσβολή που στρεφόταν εναντίον της και την έξερσίωσε κακή, κώως.

Η άγγλική κυβερνήσις περιέλαβε μεταξύ των άνεπιθύμητων, και τό Γάλλο ήθοποιό Λουί Ζουβέ. Οι άλλοι ήθοποιοί που έχουν... τιμηθί μ' αυτό τόν τίτλο, είναι ό Πωλ Μιούν, ό Έντουάρντ Ρουβινσον ή Τζέαν Κράουφορντ και οι σκηνοθέται Μπέν Λέντ και Μέρβιν Λερούα, νισί έκαναν άντιαντιπική προπαγάνδα.

Τέλος, στην έπιστροφή, ένας απ' τους ναύτες υπέβαλε άγωνή κατά του Φλύν και τό ζήτησε άποζημιώσει 35.000 δολλαρίων, γιατί πληρώθηκε άσχημα από ένα νάντζο στο διάστημα του ταξιδιού. Η ύπόθεση όμως αυτή δεν έχει έκδικασθί άκόμη.

Κινηματογραφικά νέα

★ Στο Χόλλυγουντ κυκλοφορεί ή φήμη ότι ή Τζέαν Κράουφορντ πρόκειται να παντρευθί τόν Πέτερ Ζουο.

★ Η Όλβια ντε Χάθλιν και ή Τζέαν Φανταίν μ' όλο που είναι άδελφός, δεν χωρεύονται μεταξύ των. Και τελευταία άκόμη, κατά την έορτή της άπονομής του βραβείου «Οσκάρ» ποδαν, κυριολεκτικά στα χείρα μεταξύ των νισί, ή Τζέαν ήθελε να σταθί στην ίδια σειρά με την Όλβια. Η άδελφή της έρώρησε αυτή την ποδή της σαν προσωπική προσβολή που στρεφόταν εναντίον της και την έξερσίωσε κακή, κώως.

Η άγγλική κυβερνήσις περιέλαβε μεταξύ των άνεπιθύμητων, και τό Γάλλο ήθοποιό Λουί Ζουβέ. Οι άλλοι ήθοποιοί που έχουν... τιμηθί μ' αυτό τόν τίτλο, είναι ό Πωλ Μιούν, ό Έντουάρντ Ρουβινσον ή Τζέαν Κράουφορντ και οι σκηνοθέται Μπέν Λέντ και Μέρβιν Λερούα, νισί έκαναν άντιαντιπική προπαγάνδα.

Τέλος, στην έπιστροφή, ένας απ' τους ναύτες υπέβαλε άγωνή κατά του Φλύν και τό ζήτησε άποζημιώσει 35.000 δολλαρίων, γιατί πληρώθηκε άσχημα από ένα νάντζο στο διάστημα του ταξιδιού. Η ύπόθεση όμως αυτή δεν έχει έκδικασθί άκόμη.

Κινηματογραφικά νέα

★ Στο Χόλλυγουντ κυκλοφορεί ή φήμη ότι ή Τζέαν Κράουφορντ πρόκειται να παντρευθί τόν Πέτερ Ζουο.

★ Η Όλβια ντε Χάθλιν και ή Τζέαν Φανταίν μ' όλο που είναι άδελφός, δεν χωρεύονται μεταξύ των. Και τελευταία άκόμη, κατά την έορτή της άπονομής του βραβείου «Οσκάρ» ποδαν, κυριολεκτικά στα χείρα μεταξύ των νισί, ή Τζέαν ήθελε να σταθί στην ίδια σειρά με την Όλβια. Η άδελφή της έρώρησε αυτή την ποδή της σαν προσωπική προσβολή που στρεφόταν εναντίον της και την έξερσίωσε κακή, κώως.

Η άγγλική κυβερνήσις περιέλαβε μεταξύ των άνεπιθύμητων, και τό Γάλλο ήθοποιό Λουί Ζουβέ. Οι άλλοι ήθοποιοί που έχουν... τιμηθί μ' αυτό τόν τίτλο, είναι ό Πωλ Μιούν, ό Έντουάρντ Ρουβινσον ή Τζέαν Κράουφορντ και οι σκηνοθέται Μπέν Λέντ και Μέρβιν Λερούα, νισί έκαναν άντιαντιπική προπαγάνδα.

Τέλος, στην έπιστροφή, ένας απ' τους ναύτες υπέβαλε άγωνή κατά του Φλύν και τό ζήτησε άποζημιώσει 35.000 δολλαρίων, γιατί πληρώθηκε άσχημα από ένα ν

Χαρακτηριστικός τύπος Έβραίου της Παλαιστίνης, από αυτούς που δεν έννοούν να εγκαταλείψουν τα παλιά ήθη και έθιμα.

ΤΕΛ ΑΒΙΒ, Η ΔΥΝΑΜΙΚΗ πρωτεύουσα του Ισραήλ

Δημοσιογραφικές άνωμνήσεις του συνεργάτη μας κ. Κ. Πολίτη

Θα τελειώσω τις εντυπώσεις μου από την Παλαιστίνη με μια περιπλάνηση στο Τελ Άβιβ, πρωτεύουσα του Ισραήλ και εκπληκτικό δημιούργημα του εβραϊκού δυναμισμού.

Βρισκόμουν στην Ίερουσαλήμ τον Ιούλιο του 1939, όταν έλαβα μια τηλεφωνική πρόσκληση:

«Μια που είστε στην Παλαιστίνη και μελετάτε τα προβλήματα της, μου είπε μια συμπαθησάτη γυναίκα φωνή δεν είχε σωστό να περιορισθώ στις έπαφες που είχατε με τους Άραβες. Πρέπει ναρθήτε και στο Τελ Άβιβ να εξετάσετε και την εβραϊκή άποψη. Σας περιμένουμε».

Μου μίλούσαν από την πρωτεύουσα του Ισραήλ, αλλά δεν ήξευρα ποιος ακριβώς με καλούσε. Μου έκανε έξ άλλου εντύπωση ότι οι Έβραίοι γνώριζαν τις έπαφες που είχα με τους Άραβες. Αργότερα πληροφορήθηκα ότι το τηλεφώνημα προήρχετο από τη γραμματεία του «Ιουδαϊκού Πρακτορείου».

Ο άραπης σωφρό που ανέλαβε να με μεταφέρει από την Ίερουσαλήμ στο Τελ Άβιβ μου έκανε τιμωτάτα τη δήλωσι:

— Θα σας πάω στο Τελ Άβιβ, όχι όμως μέσα στην πόλη. Θα σας αφήσω ακριβώς στην είσοδο.

— Κι' ύστερα;

— Θα βοηθή κανένα παιδί, θα το φοτώσετε τις βαλίτσες σας και θα πάτε με τα πόδια. Ίσως να βοηθή και κανένα εβραϊκό ταξί εκεί κοντά, μολονότι σήμερα είναι Σάββατο και δεν επιτρέπεται να εργασθώ κανείς, απόλυτως κανείς. Εγώ δεν μπορώ να μτώ μέσα στην πόλη γιατί, αν με πάρουν μυρωδιά, θα μου φυτέψουν καμιά σφαίρα. Κι' ίσως νάχετε και σείς καμιά προίπέτεια...

Νά ένα ακόμη άπροσδόκητο πρόβλημα, απ' αυτά που παρουσιάζονται κάθε στιγμή μπροστά στον ξένο, στον διαρκώς επανστατημένο αυτόν τόπο. Άποστολική είσοδος σε μια μεγαλούπολη που ζούσε κάτω από τους άγριους περιορισμούς του στρατιωτικού νόμου και έθεωρείτο η βάση των μαχητικών εβραϊκών εξομύσεων. Άλλά δεν υπήρχε άλλη λύσις. Δρόμο λοιπόν...

Έρευνα και ανάκρισις πρώτη στην έξοδο της Ίερουσαλήμ. Έρευνα δεύτερη στο

γειτονικό χωριουδάκι της Ραμάλλας. Έρευνα τρίτη στο Ράμλν, στη διασταύρωσι του δρόμου που τραβάει προς τη Λήντα.

Διασχίζουμε τους άπεραντους ποτακαζώνες. Από τους γυμνούς και άγονους λόφους της Άγίας Πόλεως στην καταπράσινη και γαρούμενη πεδιάδα, στην άπεραντη έκτασι της οποίας είνε σπαρμένα τα ώραιότερα άγροκτήματα της άσιατικής γης. Τό χρυσάφι, ή θέλησις, ή έπιμονή, και ή πείρα της εβραϊκής φυλής έρριξαν εδώ όλη τη δύναμή τους για να δημιουργήσουν αυτά τα εκπληκτικά πράγματα, που είνε ή πηγή της ζωής και του πλούτου της Παλαιστίνης.

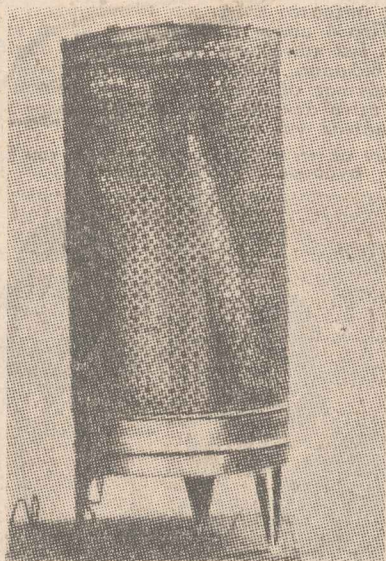
Ο άραπης σωφρό παρακολουθούσε με δυσφορία το θαυμασμό μου. Δέκρινε στην έκφρασί του την έντυπωσι της άναγκής, σέως και του φανατισμού. Όλο και ψιθύριζε διάφορες φράσεις στην άκατάληπτη γλώσσα του. Θα ήθελε να μου εξηγήσει πολλά αν ήμουν σε θέση να τον καταλάβω κι' αν δεν βλέπαμε να διαγράφονται μπροστά μας οι σιλουέτες των λευκών κτιρίων του Τελ Άβιβ.

Είμαστε στα σύνορα της πόλεως, Συρματοπλέγματα, δυο σειρές βαρέλια σιδερένια της πίσσας και άρκετοι Άγγλοι στρατιώτες. Ο σωφρό δείχνει την άδειά του και παίρνει βιαστικά το δρόμο της επιστροφής. Οι βαλίτσες μου είνε ήδη πεταγμένες κοντά στα βαρέλια. Ο Άγγλος λογίας θέλει να με διευκολύνει:

— Έδώ κοντά, στο δρόμο της Γιάφφας είνε ένας Άομένης σωφρό. Αυτός θα υπορέσει να σας οδηγήσει στο Τελ Άβιβ.

Σε κρίσιμες στιγμές οι «ουδέτεροι» σώζουν την κατάσταση...

Το Τελ Άβιβ είνε ή νεώτερη πόλις του κόσμου. Πριν από τριανταπέντε χρόνια σ' αυτήν εδώ την έκτασι που υψώνονται σήμερα τα υπέροχα οικόδομικά και άοικτεκτονικά δημιουργήματα, δεν υπήρχε τίποτε άλλο από πέτρες και άμμο. Μερικοί Έβραίοι της Γιάφφας σκέφθηκαν τότε να κτίσουν κάτι πρόχειρες βίλλες παραθερισμού. Σιγά-σιγά έγινε ένα μικρό πρόάστειο. Αγοράσθηκαν γαίες και καταστρώθηκαν σχέδια. Το «Ιουδαϊκό Πρακτορείο» συνέκέντρωσε εκατομμύρια λίρες από την Εύρωπη και την Άμερική, και με την πρόοδο της εβραϊκής μεταναστεύσεως που ένινετο σύμφωνα με τη δήλωσι Μπάλφουρ — που καθόριζε την ίδρυσι της ιουδαϊκής

ΝΕΕΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΕΣ ΘΕΡΜΑΣΤΡΕΣ

Η νέα αυτή ηλεκτρική θερμάστρα άμερικανικής κατασκευής πρόκειται να άκρησπεύσει όλες τις άλλες, γιατί παρουσιάζει το εξής πλεονέκτημα: διακορπίζει την θερμότητα σαν άνεμιστράς ανανεώνοντας διαρκώς τον άέρα του δωματίου. Κατ' αυτόν τον τρόπον επικρατεί πάντα μέσα στο δωμάτιο μια εξαιρετικά εύχρηστη θερμότητα. Έπι πλέον, ζοδεύει πολύ λίγο ηλεκτρικό ρεύμα και είνε σχετικώς πάμφθην.

έθνικής έστίας — το Τελ Άβιβ άρχισε να παίρνει το χαρακτήρα του. Αυτό θα ήταν ή μελλοντική πρωτεύουσα του Ισραήλ, το πνευματικό και κοινωνικό κέντρον του.

Το 1911 οι κάτοικοι του προσατέιου ήσαν 550. Το 1920 έφθασαν τις 3.604. Το 1931 υπήρχε ήδη μια πόλις με 45.564 κατοίκους. Σήμερα οι Έβραίοι του Τελ Άβιβ φθάνουν τις 300 χιλιάδες.

Η εκπληκτική αυτή τεχνική δημιουργία αποτέλεσε βασική ανάγκη για την πολυβασανισμένη φυλή. Γι' αυτούς που οι πολιτικές συνθήκες τους άνάγκασαν να φύγουν από την Κεντρική Εύρωπη, ειδικά από τη νιτλερική Γερμανία, έπρεπε να δημιουργηθή ένα μεγάλο κέντρον που να έκφραζε με την επιβολή του τη δυναμικότητα του Ιουδαισμού και τη θέλησί του να ξαναχτιστεί επάνω σε νερά έθνικα θεμέλια ό,τι είχε καταστραφεί το ποταπολεκτικό αντισημιτικό ρεύμα της Κεντρικής Εύρωπης.

Μιαλά δυνατά, σοφοί παγκοσμίως κύρους, έπιστήμονες μεγάλοι αι τρανοί, άοικτεκτονες και μηχανικοί διάσημοι προσέφεραν ό,τι μπορούσαν για τη δημιουργία αυτού του θαύματος. Το άθρονο γούμα της Σιωνιστικής Έταιρείας ύψηξεν ή βάση της προσπάθειας. Έτσι κατασκευάστηκε μέσα σε λίνα χρόνια μια πόλις ύπθδειγμα, που συγκεντρώνει σήμερα ό,τι καλλιτεχνικά και πνευματικά δυνατό έχει να παρουσιάσει το εβραϊκό γένος. Πανεπιστήμια, θέατρα έπιστημονικά και καλλιτεχνικά κέντρα, οργανώσεις ένοατικής συγκαίνιας, όλα στην πιο τελειοποιημένη μορφή του σύγχρονου πολιτισμού.

Στο Τελ Άβιβ μετεφυτεύθη και λειτουργεί το «Χαμπιάχ», ή άρτίωτερο θεατρικό όργανωσις της προεπαναστατικής Ρωσσίας. Μια άλλη αξιόλογη καλλιτεχνική όργάνωσις, το «Ουέλ» που έδρασε σε καλύτερες έπωνες στην Εύρωπη, έστησε εδώ την έδρα της. Παιδικά θέατρα — περίφημο είνε το «Λυέλντνι», — θέατρα λεπτής και νοσταλγικής κοινωνικής σατύρας — όπως το «Ματατέν», — θέατρα που περιορίζουν το ρεπερτόριό τους μόνο στα κλασσικά έθνα, ύπάρχουν πάμπολλα στο Τελ Άβιβ και στα άλλα μεγάλα εβραϊκά κέντρα της Παλαιστίνης.

Έκείνο που χτυπάει περίεργα στον ξένο έπισκέπτη του Τελ Άβιβ είνε ή κοινωνική άνομοιογένεια. Με κάποιαν άνεξηγητη έπιμονή όλοι θέλουν να κρατήσουν και να παραγανδίσουν τις κοινωνικές παραδόσεις και τα έθιμά τους. Οι ρωσσοεβραίοι μιλούν ρωσικά και ζούν σαν ρώσοι. Οι γεροεβραίοι ένουν τα δικά τους συστήματα. Οι Πολωνοί το ίδιο. Στα κέντρα των όλιγων έλληνοεβραίων άκούει κανείς έλληνικά τραγούδια κι' βλέπει νούμερα με φουστανέλλες. Βαλκωνιακό άνακάτωμα γλωσσών και έθιμων. Για να σπάσουν αυτή την παραλόγτητα της κοινωνικής συνθέσεως των κατοίκων του Τελ Άβιβ, μερικοί έοισσαστικοί έπενερίσσαν να έφαρμάσουν ίδιότυπους πειραματισμούς άοιστεών τόνων και τάσεων.

Αυτά όμως δεν έχουν μεγάλη σημασία. Σημασία έχει ότι τα τέκνα της διασποράς εγκαταστάθηκαν όοιστικά στη Γη της Έπαγγελίας που έπι δυο χιλιάδες χρόνια άποτελούσε το έπικεντρον των όνείων, των δραματισμών των σκέψεων και των συγκινήσεων των εβραϊκών γένων.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Ο λόφος που χάθηκε

Ένας κάτοικος του Μπόμεν της Βοστανικής Κολομβίας ο Ουίλλιαμ Κάσκ ήταν δυστυχισμένος από 25 χρόνια, όχι γιατί συνέβαινε τίποτε άσχημο στην οικογένειά του ή στη δουλειά του και ή θα υπήρχε άνάμεσα στο σπίτι του και ή θαλάσσια ένας λόφος που του έκρυβε τη θέα. Μια μέρα λοιπόν είδε στον κινηματογράφο τη λειτουργία ενός «μπουλντόζερ», ενός τεραστίου δηλαδή έκκαφέως που ασπιδώνει το έδαφος και μετακινεί όγκους χώματος μέσα σε λίγες ώρες. Δίχως να χάσει καιρό νοίκιασε μια τέτοια μηχανή, για 15 δολλάρια την ήμέρα, κι' έτσι δεν άργησε να πραγματοποιηθή το όνειρό του: Ο λόφος, ύψους 40 μέτρων, έξαφανίστηκε, κι' ο Κάσκ μπορεί πια να βλέπει απ' το παράθυρό του τη θάλασσα!

«Δηλώσεις κατοικίας», του κ. Π. ΠΑΥΛΙΔΗ

— Μόνιμος κατοικία.

— Ταβέρνα «τά Κουτσουρα» ή «τό με συσμένο φεγγάρι» ή «της Χήρας» ή «τα κλιματόφυλλα» ή «του Μελέτη» ή «του Πλατανία» ή «του Τάκα Τάκα» ή...

Ο Ισοβίτης: Φυλακές Συγγρού, άτομα ένί...

Η Χαντρή: Πραξιτέλους 205, άτομα ένα και έν όύδον...

— Την ψεύτρα!... Καί μου έλεγε ότι μένω στο Κολωνακί.

— Οι κύριοι είνε «φιλοξενούμενοι συγγενείς».

Τό σύννεφο

Η Νίκη ζούσε πέντε χρόνια τώρα μιάν αέρινοιστή ζωή δίπλα στον άντρα της που τον είχε πάρει από αγάπη και τον έβλεπε σαν θεό της. Ο Βάσος την αγαπούσε κι' αυτός. Ήταν ένας σωστός άντρας, ίσιος, τίμιος, εργατικός, γεμάτος έρωτα κι' αισιοδοξία. Κι' έ- να παιδάκι έ-ν' άγγελουδι μ' ολόκληρη μαλλιά είχε φτάσει εδώ και δυο χρόνια, για να του αμείβει περισσότερο και να προσθέσει έναν ακόμα κρίκο - τον πιο μεγάλο τον πιο στερεό... - στη λουλουδένια αλυσίδα της ανάπτυξης τους.

Το χαρούμενο τριό ζούσε την ευτυχισμένη ζωή του, χωρίς σύννεφα χωρίς φουρτούνες. Καί, ξαφνικά, το σύννεφο έ-να μεγάλο κατά- μαυρο σύννεφο που κουβαλούσε πίσω του μια βαρεία κατανιίδα σκέπασε τον ου- ρανό της ζωής τους. Ήταν ένα σύννεφο που κανείς δεν μπορούσε να το προβλέψει. Μία μέρα στο σπίτι τους έφτασε η άδερφή της Νίκης, η Μαίρη. Ήταν δυο χρόνια μόλις πιο με- ληδή από τη Νίκη. Στά είκοσπέντες της χρόνια, είχε γνωρίσει βιαστικά τη ζωή και τον έρωτα. Είχε παντρευτεί κι' είχε χωρίσει. Καί τώρα, επειδή δεν είχε κανέναν άλλο στον κόσμο, είχε ζητήσει καταφύγιο στο σπίτι του ευτυχισμένου ζευγαριού, δίπλα στην ά- δερφή της στο ναμπρό της στο χωριωμένο της ά- νηλάκι...

—Θά δανειστώ λήνη από την ευτυχία σας... τους εί- πε. Κι' έτσι θα ζήσω στην αυτοπάτη πώς είμαι κι' ενώ λιγάκι ευτυχισμένη...

Τή δextήκανε με πρόθυ- μη στοργή, της άνοιξαν ζεστή την άγκαλιά τους. Καί

—*Ελα λοιπόν, Άγνοιλας, πού έχεις το νου σου;

αυτή άπ' το κρεβάτι της, καί βγήκε άπ' το δωμάτιο. Κι' είδε, στο κάτω είδε δυο οκίδες άγκαλιασμένες σφιχτά - την άδερφή της, τον άντρα της!...

Τι φοβερά μαχαίρι άπταν αυτή για την ευδαιμονία ά- νυποπτη καρδιά της!... Γύ- ρισε στο δωμάτιο της πνι- μένη στον ιδρώτα, της ά- νωνίας, κι' έπεσε στο κρεβ- θάτι της τρέμοντας. Κι' ό- ταν σε άρκετή ώρα γύρισε δίπλα της ό ένοχος δεν του μίλησε, δεν κουνήθη- κε. Τόν άφισε να πιστέψη ότι κοιμόταν, ότι δεν ή- ζε ρε.

Τώρα, όλοι μέσ' στο σπι- τί άρχισαν να παίρνουν το ρόλο τους. Το ψέμμα κι' η υποκρισία είχαν άπλωθι ά- πάνω στα τρία πρόσωπα... Καί μόνο ό Μπούλης, ά- θώος πάντα, άγγελουδι έ- ζακολουθούσε να φιλάει τη μαμά το μπαμπά και τη θείτσα...

Μία μέρα, το δρώμε πή- ρε τη φυσιογνωμία του έξέ- λει: Η Μαίρη κι' ό Βάσος φώναξε... Σάν έρωτευμέ- νου, σε μεγάλο ένωϊστί ά- φινοντας πίσω τους τη δύστυχία... Η λύσις αυτή ά- νακούφισε κάπως τη φτω- χία της Νίκης. Καλύτερα πού δεν τους έδωσε, πού δεν ένωϊνε την ατιμία τους... Καί τώρα έμεινε μόνη της με το άγγελουδι της πού την κτύπαζε με τα μεγάλα ολόκληρα ματάκια του γε- μάτου άπορίας, καί κάπου - κάπου λητούσε τη «θείτσα», το «μπαμπάκι»...

—Η Μαίρη είν' η ξένη έ- δω μέσα... Είπε περισσότερο, από άπό φυσικό να πάρω το μέρος της χωρίς μ' αυτό να πη πώς... δεν άναγνώ έ-σένα!...

Τόν πιστέψε. Ήταν ό θεός της. Ό,τι της έλεγε ήταν άξιωμα... Κι' η ζωή έξακολουθούσε να κυλάει μέσ' στο σπικτικό γεμάτη ψέμα κι' υποκρισία. Γιατί ό Βάσος ένωϊσθε τώρα πώς ά- ναπούσε τη Μαίρη... Η γυ- ναίκα αυτή με τα σαρκώδη χείλια, με τις προκλητικές γραμμές με τα βελουδένια ήδονικά μάτια, είχε μπή μέσ' στο αίμα του σαν δυ- νεπό δηλητήριο... Την προ- βόσε μ' όλες του τις αϊ- σθήσεις. Κι' έκείνη τόνόω- θε, καί κολακεύεταν, καί χωρίς τύψεις για τη φοβε- ρή πράξη πούκαθε την ευ-τυχία της άδερφής της καλλιεργούσε αυτό το πά-θος του Βάσου, προκαλύν- τας τον μ' όλη της τη δύ- ναμη... Καί, κάποτε αυτό πού ήταν άνοσημένο χτύ- γινε: μέσ' στο σπίτι της ευτυχίας έγκραστάθηκε μόνιμα η παρνομία πού την ολοκληρώνανε δυο ά- τιμιοι καί τη συμπληρώνε- μιά άνυποπτη δυστυχισμέ- νη...

Κι' ένα βράδυ η δυστυ- χισμένη αυτή έ είδε! Ό άντρας είχε σπκώθι άπ' το κρεβάτι τους για να πάν να πιή νερό. Αργούσε ό- μως να γυρίσει κι' η Νίκη άνησυχούσε. Σηκώθηκε κι'

—Νίκη!... ψιθύρισε ό άν- τρας.

Η γυναίκα όρθώθηκε πε- ροφάνη:

—Τι θές;...

—Έχεις δικίο... της ά- ντηντας.

—Έσσις έκείνη τα χείλια της;...

—Νομίζω πώς θα συμφω- νή ότι η θέσι σου δεν είνε τίς ός μέσα...

—Άλλά;... Πού είνε, Νίκη;...

Με μία προσπάθεια η γυ- ναίκα μουρμούρισε:

—Στην άγκαλιά της γυ- ναίκας πού άναγάς...

Σιγά, έφτασε η απάντησι: —Η Μαίρη πέθανε!...

Ξαφνικά, το φοβερό νέο τη μοιτίωσε με λυπή και με μιάν άγρια έλπίδα: Εί- με πθανεί η άδερφή της... Μά, ό άντρας της ό άγαπη- μένος της είχε γυρίσει...

Ό Βάσος είχε πέσει σε μία καρέκλα με το κεφάλι του χυμένο στα χέρια του. Η Νίκη τόν ζύγωσε σιγά. Δάκρυα κυλούσαν άπ' τα μάτια της... Χαμήλωσε καί τούδωσε στην άγκαλιά του τόν έκπληκτο Μπούλη:

—Άίλιος τόν μπαμπά σου... πρόσταξε μαλακά το λαγνόμελλο άγγελουδι. Τόν μπαμπά σου πού ξανώνιζε όκός μας...

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΠΟΥ ΑΡΡΩΣΤΑΙΝΕΙ ΚΑΙ ΓΙΑΤΡΕΥΕΙ

Η πρωτότυπη θεωρία του Άνρ

Άφού εοργάθηκε επί 12 χρόνια με συστηματικά πειράματα καί έρευνες, ό Γάλλος πιανίστας Σάολ Άνρ, υπέρε- σε τέλος να διατυπώσει τα συμπερά- σματα των παρατηρήσεων του για την επίδρασι της μουσικής στην υγεία. Ό- σοι άσκολήθηκαν ως τώρα με το θέμα αυτό, μελέτησαν άποκλειστικά καί μό- νο τη θεραπευτική ένδραση της μου- σικής. Ό Άνρ όμως διαφωνεί μαζί τους καί βεβαιώνει, ότι οι περισσότερες με- λωδίες έχουν βλαβερά επίδρασι στον όργανισμό.

Τα ναυορήματα π. χ. με τα όποία συνηθίζουν ν' άποκοιμίζον οι υπέρσε- τα μωρά τους, έχουν ως επί το πλεί- στον άποτέλεσμα αντίθετα προς τα επιδιωκόμενα. Το παιδί κοιμάται προσ- ωρινώς όταν όμως ευπνάν, είνε πιο τα- ραγμένο κι' έκνευρισμένο από πούν, γι- ατί η μουσική βλάπτει συχνά τόν άνθω- πο, όχι μόνον στο νευρικό σύστημα άλ- λά καί στον όργανισμό έν νένη.

Στά τελευταία γόνια προδ του πο- λέμου, ό Άνρ σήναζε τακτικά στις αϊθουσες των συναλιών, με το σκοπό να παρατηρήσει τις επιδράσεις των ά- κροατών στο κάθε μουσικό κομμάτι. Πρόσεξε λοιπόν ότι ώρισμένες άουονίες προκαλούσαν σε διάφορα πρόσωπα τις ίδιες άκρίβες αντιδράσεις.

Άποφάσισε τότε να τις άποτυπώσει σε φωνογραμικούς δίσκους καί να βάλει να τους άκούσουν μερικοί μαθητά του. Οι αντιδράσεις τους ήταν οι ίδιες καί πάλι.

Άφού έκαμε τις παρατηρήσεις του σε εκατοντάδες πρόσωπα, ό Άνρ υπέρε- σε να κατατάξει τις διάφορες μουσικές συνθέσεις κατά τη γνώμη του, τα βλα- βερότερα για την υγεία είνε τα έθονα του Ραβέλ, του Ντεμπισσύ καί του Σοπέν.

Επειδή μάλιστα οι αντιδράσεις των ανθρώπων δεν είνε πάντα καταφανείς, έπινόησε μία συσκευή για τη μέτροσί τους, με την όποία έλπιζει να τελει- ποιήσει τις παρατηρήσεις του.

Αν είνε σωστή η θεωρία του Άνρ, πρέπει λοιπόν να καταδικάσουμε όλη τη μουσική συνολικά, ως αντίθετη προς την ίσορροπία του όργανισμού. Όχι, γιατί η ίδια η μουσική προσφέρει το αντίδοτο. Έχει διαπιστωθί πράγματι από πολλούς νιστρούς ότι τα ήγητικά κομμάτια ώρισμένων μουσικών ήγων άπο- στειρώνουν τους άρρωστους ίστούς. Ό Άνρ παραδέχεται ότι υπάρχουν θερα- πευτικές άουονίες υποστηρίζει όμως ό- τι σε κάθε μελωδία περιέχονται συν- γονώνες καί βλαβερά συστατικά. Για να νοσητοποιηθί λοιπόν μία μουσική σύν- θεσις για θεραπευτικούς σκοπούς για την καταπολέμησι των μικροβίων καί τη δημιουργία νέων κυττάρων, πρέπει νά- νει ειδικά γραμμένη γι αυτό το σκοπό νάνα «ουδέτερη καί τωνική» συν- γονώνες.

Ό Σάολ Άνρ έχει προτείνει, στη γαλλική ραδιοφωνική υπηρεσία να με- ταδίδη στα προγράμματα της καί με- ρικά κομμάτια θεραπευτικής μου- σικής, για να δοκιμασθί πρακτικά η μεθόδός του. Οι άουοδοί δεν άονήθη- καν μελετούν όμως άκόμη την πρόα- σί του. Έν τώ μεταξύ, ό Άνρ συνεχί- ζει τα πειράματά του στο έργοστάσιο του, πάνω στους μαθητάς του.

Για την τριχόπτωσι των Φαρά

Υποφέρετε από τριχόπτωσι; Τότε λοιπόν θα σας ενδιαφέρει πιθανότατα η συνταγή του φαρκάκου, που επενόησε γι' αυτή την περίπτωση πρό 6000 ετών η υπέρσα του Φαράω Σάτ. Απετελείτο από λίπος ποδιού σκύλου, όπλη γαϊδά- ρου καί γουρμάδες!

Η «χημεία» ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Για να μη χωρίσουν τα άνδρ

Ό επιστημονικός κόσμος έ- πειτα από τους ήθολόγους, άρχισε ν' άνησυχή σοβαρά με το ζήτημα της καταπληκτικής αύξησης του αριθμού των δια- ζυγιών στην εποχή μας. Τα αί-τια αυτής της αύξησης πρέ- πει ν' άναζητηθούν στη σφαίρα της ψυχολογίας, μόνο καί δεν θα πρέπει ίσως να έρευνθούν οι βιολογικοί λόγοι, πού κάνουν δυο σύζυγους να ζουν άουονικά ή αντίθετα μεταβάλλουν τη ζωή τους σε άληθινή κόλασι καί τους σπαράχνουν μοιραία καί ά- νοσιόδοτα στο χωρισμό.

Η πλεονά αυτή του ζήτημα-τος έρευνήθηκε κατά τα τελευ- ταία χρόνια από πολλούς έπι- στήμονες, πού έστρεψαν κυρίως την προσοχή τους στην άνάλυ- σι του αίματος. Υπάρχουν κα- τηγορίες αίματος συγγενείς ή άλληλοσυμβατόμενες κι' άπό τ' άλλο μέρος κατηγορίες βα- σικά αντίθετες καί θα μπορού- σε κανείς να πη, έθελικός με- ταξύ των. Η συμβίωση μεταξύ δυο ανθρώπων πού έχουν αία- βασικά αντίθετο είνε πρακτικά άδύνατη καί γι' αυτό ό γάμος τους καταλήγει συνθηστέρα στο διαζύγιο.

Άλλά το αίμα μόνον δεν παρέχει όλες τις ένδείξεις πού χρειάζονται για να έξακριωθί άν δυο άτομα ταιριάζουν με- ταξύ των. Είνε άναμεισθέντα κι' πειπτούσια του σώματος, άλλ' υπάρχουν καί άλλοι πα- ράνοντες πού καθορίζουν τη συγγένεια ή την αντίθεσι με- ταξύ δυο ανθρώπων.

Γι' αυτό, μία Άγγλις έπι- στήμων, η δοκτορέσσα Γιούνκ, σκέφθηκε να έπεκτείνει την έ- ρευνά της σε ολόκληρο το άν- θρωπινό σώμα, στην εξακριώ- σι, δηλαδή, του χημικού στοι- χείου πού υπερισχύει στην δια- μόρφωσι των ιστών του όργα- νισμού.

Η εξακριβώσις αυτή γίνε- τα, μ' έναν τρόπο άκριβή πο- λύπλοκο κι' έπειτα από μία ολόκληρη σειρά μετρήσεων, ά- λωσεων κτλ.

Η Γιούνκ κατέληξε στο συμπέρασμα ότι όλοι οι άν- θρωποι, σύμφωνα με το χημικό στοιχείο, πού υπερισχύει στον όργανισμό τους, μπορούν να υ- ποδιαιρέθουν σε τριάντα δυο κατηγορίες. Καθεμία άπ' αυτές ταιριάζει με μία ή περισσότε- ρες άλλες. Αντίθετα είνε ά- συμβίβαστη με μία ή με πε- ρισσότερες.

Υπάρχουν π. χ. γυναίκες πού άνήκουν στην κατηγορία του «άζώτου», στις όποιες, δη- λαδή, το κυριαρχούν στοιχείον του όργανισμού των είνε το ά- ζωτο. Οι γυναίκες αυτές είνε επιπόλαιες, έλαφρόμυαλες καί άστατες. Είνε άνίκανες να μεί- νουν πιστές στο σύζυγό τους καί, το χειρότερο, φαίνονται σαν να μην έχουν συνείδησι των πράξεών τους.

Άπό το μέρος των άνδρών, έκείνοι πού άνήκουν στην κα- τηγορία «άσβεστίνου», έκείνοι δηλαδή, στους όποιους το ά- σβεστίνον άποτελεί το κυρια- ρούν στοιχείον του όργανισμού των, είνε υπομονητικοί, καρτε- ρικοί καί άκούραστοι. Προση- λώνονται με πάθος στην έργα-

σία τους καί δεν έχουν νεύρα. Γι' αυτό είνε έξαιρετικά σύζυγοι καί πρώτης τάξεως οικογενει- άρχαι.

Το αντίθετο αυτής της κα- τηγορίας είνε οι άνθρωποι στους όποιους υπερισχύει το ό- ξυγόνο. Άνδρες καί γυναίκες είνε τότε πολύ κομικοί, τρε- λαινόνται για τις διασκεδάσεις καί τους άρέσει να διακρίνω- νται στον κύκλο τους καί να δια- πρέπουν. Οι άνθρωποι αυτοί δεν είνε καυμένοι για μία σο- βαρή καί σταθερή προσπάθεια. Γι' αυτό τα χάνουν έμπρός στο παραμικρό έμπόδιο. Θέλουν να βρίσκουν όλα εύκολα. Ρέ- πουν επίσης στον έρωτα. «Ως- τού», παρατηρεί η δοκτορέσσα Γιούνκ, τα βαθιά αισθήματα τους είνε άγνωστα. Για τους άνδρες καί τις γυναίκες αυτής της κατηγορίας, ό έρωας βοί- σκεται μέσα στο πλαίσιο των διασκεδάσεων καί των άπολαύ- σεων πού ζητούν από τη ζωή.

Στις καλλιτεχνικές φύσεις, κατά την Γιούνκ, υπερισχύει το νάτριο. Οι καλλιτέχναι λέγει, άνδρες καί γυναίκες, είνε οι πε- ριπαθέστεροι από τους άνθρώ- πους. Άλλ' είνε άνίκανοι ν' άν- τιληφθούν την πρακτική πλευρά της ζωής. Γι' αυτό είνε πολύ κακοί σύζυγοι. Σε μερικούς, το στοιχείον νάτριο βρίσκεται σε τόσο άφθονία, πού καταστρέ- φει την ίσορροπία του όργανι- σμού των καί όξύνει μέγισ- νοση καταλήγει στην έυαισθησία των.

Κατά την δοκτορέσσα Γι-ούνκ, μία προσεκτική εξέταση των μαθητών των σχολείων σύμφωνα με τη μεθόδό της θ' άποκαλύπτει τους μέλλοντες έγκλημνιστές. Το γασακρισι- κό τους είνε η έλλειψις έπαρ- κούς άναλογίας σιδήρου από τον όργανισμό τους. Οι άνθω- ποι αυτής της κατηγορίας, πα- ρατηρεί, είνε ληλότυποι, υπο- κρίτικοι, έκδικητικοί καί παρά- φοροι.

Η έλλειψις ιωδίου, έξ άλλου, κάνει άτροφικόν τόν θυμοειδή αδένα καί περιορίζει τις διανα- πτικές ίκανότητες του άνθω- πού. Άνδρες καί γυναίκες γί- νονται τότε «αντροκόραλοι» καί δεν άπέχουν πολύ από την κατάστασι του ζώου. Οι έκαθ- λώσεις τους είνε βάναυσες καί χυδαίες καί άδικα θα ζητούσε κανείς ό' αυτούς κάποια ευγέ- νεια αισθημάτων.

Η υπερασθονία φασφόρου στον όργανισμό κάνει τόν άν- θρωπο έξαιρετικά ήδυσπάζη καί τόν ώρεί στις υλικές άπολαύ- σεις. Προκειμένου να πάρει έ- να σύζυγο ή μία σύζυγο αυτής της κατηγορίας, λέγει η δοκτο- ρέσσα Γιούνκ, είνε καλό ν' ά- ναμετρήσετε πρώτα τις δυνά- μεις σας, για να μην μεταμε- λήθτε πικρά αργότερα.

Οι άνθρωποι στους όποιους υπερισχύει το θείον είνε ιδιό- τροποι, έκκεντρικοί καί λίγο ή πολύ μισάνθρωποι. Άνδρες καί γυναίκες είνε έλκενιοι ως σύζυ- γοι καί συνθηστέρα δεν βοί- σκουν την ευτυχία στο γάμο.

Κατά την δοκτορέσσα Γι-ούνκ, ό γάμος είνε μία ύπόθε- σις βιολογικής συγγενείας. Ό έρωας είνε πραγματικά τυφλός παρατηρεί, γιατί μάς έξαπατά, όχι μόνο για τις δικές μας κοί- σεις καί διαθέσεις, άλλα καί για έκείνες του προσώπου πού το κάνουμε άντικείμενο της λα- τρείας μας. Η βιολογική εξέ- τασις θα διώρωνε αυτά τα σφάλματα καί θα μάς σταμα- τούσε ίσως στον προάλαμο του γάμου με αίτια πού είνε βασικά αντίθετα από μάς.

Μία μοιραία γυναίκα

Θέε μου καί Κύριε! Τι γυ- ναίκα ήταν έκείνη! Τέτοιο πρό- σωπο, τέτοια κορμί, τέτοια μά- τια, τέτοιο στυλ δεν το είχα ξαναείδ.

Ήταν από τις γυ- ναίκες έκείνες πού βλέπεις μονάχα στον κινηματογράφο καί δεν τις πιστεύεις για άλη- θινές, ή σ' όνειρο σου καί ζυ- γνίνας καί λές γιατί να ζυ- γνήσω ή στα έξωφύλλα των περιοδικών καί νομίζεις πως είνε δημιουργήματα του ζω- γράφου, πού έβαλε τόν καυ- μό του να τις ζωγραφίσ. Καί πού άμα τις δες καί στην πραγ- ματικότητα καμμία φορά πρώ- τα μένεις με άνοιχτό το στό- μα, ύστερα άκούς ένα βαθύ στεναγμό να βγαίνει από τα καυμένα τα στήθια σου καί κατόπιν σούρχειται να πάρης ένα περιστροφή να πäs να βρής τόν τυχερό πού τις καί- ρεται καί να τόν καθορίσης.

Ήταν λοιπόν, βράδυ. Ή- ταν βράδυ κι' έγώ καθόμουν στον ήλιο του ξενοδοχείου καί περιμένα να κατέβη κά- ποιος φίλος μου πού είχε έρ-θει από μακριά. Καί είχα τα μάτια μου σπληνμένα στη σκάλα της βεράντας για να ιδώ το φίλο μου. Καί να την έκείνη! Κατέβαινε τα σκαλο- πάτια άργά κι' επιθλητικά, με ύπερρφάνεια κι' αυτοπεποίθη- σι, μ' ένα ύψος πριγκιπικό. Μου φάνηκε σαν να έδλεπα μία σκηνή κινηματογράφου καί πως έκείνη ήταν η Χέντυ Λομάρ, η κάποια τέτοια... καί καλύ- τερη.

Η μοιραία γυναίκα! Ψηύ- ρισα. Ποιος έφερε ποιος γανέ- ο ευτυχής θνητός πού την έ- χει... Θα πρέπει νάνα κανέ- νας μεγαλοπραξιτής, ή κα- νένας κόμης, ή κανένας Ιν- δός μαχαράγια ή κανένας διεθνης άπατών κυνηγημέ- νος από σαράντα άστυνομίες.

Καί τόσο είχα άφρόνισα να την κτύπαζώ ώστε έπρεπε να μου κτυπήσει ό φίλος μου την πλάτη για να καταλάβω πως ήταν κοντά μου.

Αί! Πού έχεις το νου σου; —Έκει! είπα κι' έδρεκα τη θηλυκή μεγαλοπρέπεια πού είχε κατέβει πια κι' έπαυρε κατεύθυνσι σε μία συντροφία από ηλικιωμένες κυρίες καί κυρίους.

—Να σου τη γνωρίσω, έ- θέλεις. Δεν είνε δύσκολο. Έ- λα αύριο το βράδυ να κάνου- με συντροφία.

Πέρασα ένα είκοσιπεντάωρο

—Δικό μου είνε!...

λος μου. Την σημερινή ημέρα, το πλάνο είναι η γνώση.

Τότε εκείνη έδειξε τον 'Α. λέκο και είπε: -Ο φίλος σας, αν και κα- θήμενος ορθώς ομιλεί. Χό, χό. Αι, δεν ήταν ν' αμφιβάλλει κανείς. 'Η μοιραία με είχε πά- ρει στο φιλόλογο και βοηθούσε κι' ο φίλος μου που δεν τον φαν- ταζόμουν ποτέ για τόσο δό- λιο και ύπουλο. 'Ηθελε να μ' εξυπνίσει στα μάτια της για να φανεί το λόγο του. Ποιος ξέρει τι να της είχε πει πριν και τα συμφωνήσανε. Εύτυχως ο 'Αλέκος ηκούστηκε:

-Ζήτησ' τη δέσφισή σας, είπε. Θά κάνω μερικά τηλεφωνήματα.

Και μείνανε μόνοι. Εγώ κι' η μοιραία. 'Η συνεισφορά μου δεν λέγεται. Δεν είναι μικρό πράμα, εσύ ο κοινός θνητός ναρκης συντροφιά σου μια Χέν- τυ Λαμάρ και κάτι παραπάνω. Τώρα πια δεν θα μπορούσε να με δουλέψει η κυρία. 'Εφα- χνα να βρω κάτι έξυπνο να της πω για να της δώσω να καταλάβει πως είχε να κάνει μ' έναν άνθρωπο που μπορεί βέβαια να μην είναι 'Ινδός μα- χαράβης αλλά δεν είναι δα και για τον κάλο των ακριβώντων. 'Αλλά με πρόλαβε εκείνη.

-Ο φίλος σας πάει να τη- λεφωνήσει, είπε... Χό, χό, χό! Μά δεν είναι άστειο;

-Τό ότι πάει να τηλεφωνή- σει;

-Μάλιστα. Να μιλάει από δω και ν' ακούγονται στην άλλη α- κρη. Και το ραδιόφωνο πάλι τί σας λέει; Να τραγουδάει εδώ και ν' ακούγονται στην άλλη α- κρη!... Το! το! το!... Μά δεν είναι άστειο;

-'Αφού τό λέτε οείς, είναι! Και τότε την έπιασε μια α- κατόχητη φλυαρία. Θά προ- σπαθήσω να συνδέσω μερικές φράσεις όπως τις ξεφυρνί- ζει αν και δεν θα μπορούσε να σας δώσω όλο της το πνεύμα.

-Μά ναι... ναι... Είναι πο- λύ άστειο, πάρα πολύ άστειο. Και τι να σας πω. 'Εμένα μ' αρέσουν πολύ τ' άστεια!... Θαντασθήτε την άλλη φορά, είχαμε στη συντροφιά μας τό Ντίμη... Τον ξέρετε τό Ντίμη;

-Δεν έχω την τιμή!

-'Ο! μά είναι πολύ άστει- ος... Χό, χό, χό!... Θαντα- σθήτε, λοιπόν, εκεί που καθό- μαστε στο σαλόνι, μπαίνει ο κύριος Πλατσούτας, ένας κύρι- ος πολύ χοντρός ξέρετε, και πάει να καθίσει. Κι' ο Ντίμης του τραβάει την καρέκλα κι' ο κύριος Πλατσούτας πέφτει με την πλάτη και σπάει δυο πνεύ- ρα... Χό, χό, χό... Τι γέλια που έκανα θέε μου!... Να σας πω όμως, 'Η ζωή θέλει και τ' ευθύσια της... 'Όλο να τρώη κανείς και να κοιμάται; Φρίκη!

-'Αρχισα να μπαίνω στο νό- μο.

-Εύτυχως που υπάρχει κι' ο Ντίμης, είπα, που τραβάει τις καρέκλες! Χό, χό, χό...

-'Εσείς κάνετε άστεια;

-Αι... Κάνω κι' εγώ! Θαν- τασθήτε ότι μια φορά προσάλε- ψα τον κύριο Κουτσούμη με γισαούρτι!...

-Με γισαούρτι; Χό, χό, χό! Μά είσατε πολύ πνευματώδης, κύριε 'Αντουάν!... Και δεν μου τό είχε πη ο κ. 'Αλεξ...

-Με συγχωρείτε, ποιος εί- νε ο 'Αλεξ;

-Καλέ ο φίλος σας, ο 'Αλέ- κος! 'Εγώ είμαι τον λέω 'Α- λεξ. Και τους Γιώργηδες τους λέω Ζωρζ. Και τους Πελοπίδες Πελό. Και τους Δοδωρούς Τεό!

-Και μένα 'Αντουάν!

-Ναι... Δεν είναι άστειο;

-Πολύ άστειο, χό, χό, χό...

-Καθένα που γνωρίζω, του άλλαζω τό όνομα. Τό κάνω α- λά Παριζιέν. Και γνωρίζω πολ- λούς ξέρετε

-'Εχετε πολλές κατακτη- σεις α;

-Πάρα πολλές! Πάρα πολ- λές! 'Αλλά δεν κρατάνε ξέ- ρετε πάρα πάνω από μια μέρα! φαίνεται πως, επειδή είμαι πο- λύ όμορφη, δεν τολμούν οι

καυμένοι να προχωρήσουν... Κι' ύστερα προσποιούνται πως τάχα δεν με γνωρίζουν... Πτω- χόι άνθρωποι! Να κι' έσείς να τό ιδίτε! 'Αν με ξανασυναν- τήσατε, θα κάνετε πως δεν με ξέρετε... 'Ετσι δεν είναι; 'Ε- λατε, πείτε το!...

-Λοιπόν... 'Ετσι είναι...

-Χό, χό... Σας ψυχολόγησα μια χαρά 'Αλθέρια, χορεύετε;

-'Ηταν λίγα λεπτά που είχε αρχίσει η ορχήστρα. Με θα- ρεία καρδιά σηκώθηκα και την πήρα στην αγκαλιά μου. Σέρ- νουμε τα πόδια μας στο ταν- γό... 'Όλη η λαχτάρα να σφι- ζώ αυτό τό κορμί στα χέρια μου, είχε κάνει φτερά. Την κρατούσα και νόμιζα πως έ- σφιγγα ένα κομμάτι κρέας...

-Καθώς χορεύαμε, μου είπε:

-Σας παρακαλώ προσέχετε να μη με πατήσετε. Ξέρετε, έχω τρεις κάλους φοβερούς...

-Τους κάλους με τό ζυμαφάκι, αλλά ξαναθαίνω... Μόνο με τό ζεστό ποδόλουτρο έχω βρή λίγη ανακούφιση! Αλλά δεν έννοούν οι κάλοι μου να φύ- γουν. Θαντασθήτε ότι ο Ντί- μης μ' έχει βγάλει βαλίτσα του κάλους. Χό, χό, χό, χό!

-Αυτή τη φορά ξέσπασε ο' έ- να γέλιο πολύ πλατύ και πο- λύ ήλιο. Κι' τότε ο κύριος μου και είδα μερικές φάσεις που χαμογελούσαν ειρηνικά. 'Η- ξεραν κι' άλλοι την υπόθεση, λοιπόν. Ντραππά. Και μόλις τελείωσε τό ταγκό, την τρα- βήξα στη γωνία μας...

-Εύτυχως, άπάνω στην ώρα, ήθε κι' ο 'Αλεξ χαμογελών- τας πονηρά.

-Αι, τό είπατε, λοιπόν;

-'Αι, είπα η μοιραία. Ο φί- λος σας ο 'Αντουάν, είναι πολύ χαριτωμένος τύπος! 'Εφαντα- σθήτε ότι προσάλειψε έναν κύ- ριο με γισαούρτι!... Να κάνου- με συχνά παρέα, αι κυρίες 'Αν- τουάν;

-Πολύ εύχαριστως, κυρία μου, είπα. 'Αλλά δυστυχώς, αύριο φεύγω για ταξίδι... 'Ο- ταν ξαναγυρίσω όμως, θα εί- μαι ευτυχής.

-Και πόσο θα μάς λείψετε;

-Μά... εξη μήνες, ίσως και περισσότεροι!...

-Κρίμα, κύριε 'Αντουάν. Και ο 'Αντουάν! ηκούστηκε. Και χάρηκε πολύ για τη γνω- ριμία και να τον συγχωρήτε που είναι υποκριτής και να φύ- γει γιατί πρέπει να ετοιμάσει τις βαλίτσες του. Αυτή τη φο- ρά δεν της φίλησα τό χέρι.

-Κι' ουγγοντάς άκουσα την τε- λευταία χαριτωμένη κουβέντα:

-Κύριε 'Αντουάν! Τό γισα- ούρτι μ'ην ξεχάσετε!... Χό, χό, χό...

★

-Λοιπόν; Πως σού φάνηκε η μοιραία γυναίκα; με ρήτησε ο 'Αλέκος, που με συνόδευε ως την πόρτα.

-Τι να σού πω, βρέ παιδί μου. Δεν μπορώ να καταλάβω πως τάχει γτιάξει ο θεός τα πλάσματά του. 'Ηθελα νάξερω τόσο έξυπνες είναι όλες οι 'μοιραίες γυναίκες!...

-'Απάνω - κάτω. Τάχει μοι- ράσει με δικαιούνη τα χαρι- σματα ο 'Υψιστος. Σε άλλες έ- δωσε την όμορφιά και σ' άλ- λες τό πνεύμα και τη χάρη. Τα πάντα έν σοφία έποίησε!...

-'Ερρυα γρήγορος και τρεχά- τος. Πήγα να βρω την Πόπη.

-'Η Πόπη δεν είναι όμορφη ή καυμενούλα. Είναι απλώς μια συμπαθητική κοπελίτσα. 'Αλ- λά λέει κάτι χαριτωμένες κου- βεντίτσες, που λές, θεέ μου, δός μου άλλα δέκα αυτιά α- κόμα να την άκούω...

-Και πού να σας πω και τό άλλο. Τό έπόμμενο βράδυ πη- γα και είδα μια ταινία με τη Χέντυ Λαμάρ. Και μόλις πρω- τoφάνηκε στην οθόνη μοιραία και μεγαλοπρεπής με πιάσανε κάτι γέλια του καλού καιρού...

-Χό, χό, χό, χό... έκανα και τράνταξα τη σάλλα. Τί μου- φταιγε αυτή η καυμένη!...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 119

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Μόνο ο θεός μπορεί να τό κάνει.— Ρωσικό ποτό.—Θρυ- λικός ποιητής και μουσικός εκ- Λέσδου διασώθηκε κατά τον θρύλον από ένα δελφίνο.

2) Κτητική άντωνυμία (πλη- θυντ.).— 'Εξεγερσις, άνταρσία.

3) Νηοί του Σαρωνικού.— 'Ερωτηματική άντωνυμία.— Κα- τοικος άσιατικής χώρας.

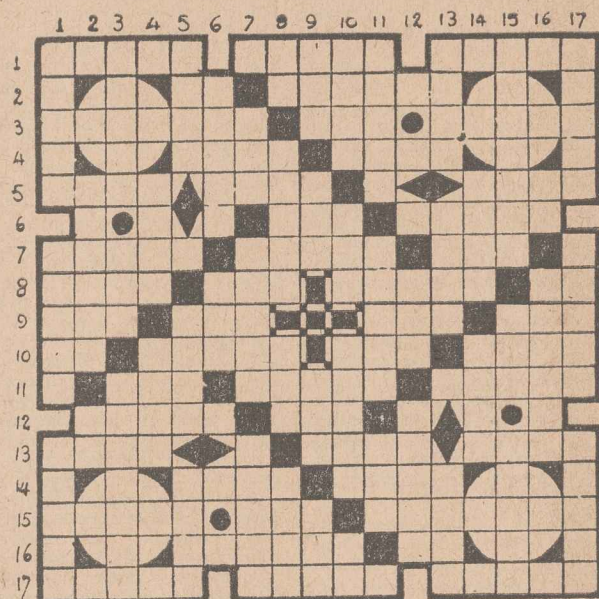
ΡΙΘΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΡΕΤΙΝΑ ΤΟΥ.— Νεκρός.— Νηοί των Κυκλάδων.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Νηοί του Θρακικού πελά- γους.— Ξένο χαϊδευτικό παιδι- κό όνομα (όνομαστ.).— Κουρέ- λι.

2) Περνά άπαράτηρτος.— Μισό 'χαλί'.

3) 'Υψηλ διαφανής και ευ- θραυστη.— Σήμα κινδύνου.—Εί-

4) Λέξις που έπαναλαμβάνε- ται συχνά στα τουρκικά τρα- γούδια.— Περιφνημο έργο του 'Ιψεν.

5) 'Ο σκελετός του ατόκι- νητου πάνω στον όποιο τοπο- θετείται η καροσσερί.— Ό,τι α- πομένει από έναν άνθρωπο λί- γα χρόνια μετά τον θάνατό του.— Αριθμητικό (δημοτ.).

6) Μπδ' ένός εξαοικονενού.— Ό βασιλεύς των πουλιών.

7) 'Υπάρχει στο ηλεκτρικό ρεύμα.— Μέρος του ποδιού.— 'Αντζελος.

8) Τό πιο περιφρονημένο ζώο.— Λέξις σχεδόν άποραίτη- τη σε μία παροιμία.— Θα την βρήτε όπωδότητε στην άμ- μοιυδιά.— 'Ιρλανδός συγγρα- φεύς.

9) 'Αρρό (γεν.).— Πρόθε- σις.— Αριθμητικό (καθ.).— 'Αρ- θρο (αίτ.).

10) 'Αναφορική άντωνυμία.— Κρείσι που άπόμεινε στο βαρέ- λι.— Τά λεπτά της δέν έχουν πέσει στο Χρηματιστήριο.—Τό κάνομε στο θεό και τους ά- νίους (δημοτ.).

11) 'Μπαρμπα...» προσωπο- ποιήσις της Αμερικής.— Παρά- νομα.— Τουρκικό αξίωμα.

12) 'Ο κάτ...», άλλη όνομα- σία της 'Ολλανδίας.— 'Αφρο- σία (δημ.).

13) Δεν κάνουν τον παπά.— Χωράφι (αίτ. στη δημοτ.).— Νο- οτιμίζει τα φαγητά

14) 'Ο βασιλεύς των ζώων.— Κραυγή που κατατρόμαζε τους 'Ιταλούς.

15) Τά ζάρια στην καθο- ρευσσοα.— Τά διαβάζομε στον καθημερινό τύπο.— Κανένα ό- πλο, κανένα βλήμα δέν τον τρομάζει.

16) Θεαλλώδης καταιγίς (γεν.).— Προτάσσονται πάντο- τε του βασιλέως.

17) Χωριό της 'Αττικής πε-

νε άπαραίτητα στους ναυα- γούς.

4) Μέρος του ματιού.— Τό όνομα της συζύγου του Α- βραάμ.

5) Τραγουδι.— Βρίσκεται πά- νω άπ' τό χωριάτικο σπίτι.— Με κεφαλαίο αρχικό τό έργα- λείο αυτό γίνεται πρωτεύουσα.

6) 'Οροσειρά των Βαλκα- νίων.— Τοίς όποισις.

7) Κτητική άντωνυμία.—Μίγ- μα μετάλλων.— Γεωμετρικόν σχήμα.

8) 'Αναφορική άντωνυμία.— Γυναίκες τίτλος στην 'Ιτα- νία.— Πρόθεσις.— Στοιχείο άπα- ραίτητο στη ζωή μας.

9) 'Ενα ύπουργείο.—'Αραβί- κό και τουρκικό άνδρικό όνο- μα.— Λέξις που έπαναλαμβά- νουν συχνά οι μικροπωληταί εν- ώρα ξεπουλήματος.—'Ο μεγαλύ- τερος ποταμός της 'Ελβετίας.

10) 'Ο πρώτος έγκληματίας.— Χρονικόν έπίρρημα.— Θωνέν.— Θα τό βρήτε μέσα στη 'ΣΟ- ΔΑ'.

11) Παιγνιόχαρτο.— Χρονικό διάστημα.— Θεά

12) Αριθμητικό (θελ.).—Τόν χειμώνα κλείνει και τό καλο- καιρί μένει σχεδόν διαρκώς ά- νοιχτή.

13) 'Ηπειρος.— 'Η 'πηγή» μιας τρομερής άρρώστειας.— Πολυμεκό όπλο (συγχρόνο).

14) Χρονικό διάστημα.— 'Α- πόβαρον (ζεν.).

15) Κάτοικος Ευρωπαϊκής χώρας.— Πρακτορείο είδήσεων.— Αποτέλεσι από 16 σύγγιες.

16) Τας όποιας.— Διακριτικό έργοστασίον.

17) Τό άνάστημα του είνε κά- θε άλλο παρά έπιβλητικό.— Ταξίδευσε μέσα στο στομάχι μιας φάλαινας.— Δεν είναι λαν- θασμένη.

ΒΟΥΛΑ ΦΑΡΡΑ

(Αγρίνιον)

'Η λύσις του 118ου στη

σελ. 44

Ο ΚΑΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ... 8' ΑΝΟΙΞΗ ΡΕΣΤΟΡΑΝ

Πάντοτε έρωτευμένος με τη Λουπέσκο

Μερικοί καλοί νοικοκύρηδες, με τό κυριακάτικα τους, περιδιαβάζουν έμπρός στο 'Εθνικό Θέατρο της Κούδας, στο κέντρον της 'Αθήνας. 'Ενας άντρας και μια γυναίκα, πια- σμένοι στοργικά άπ' τό υπράστρο, φορούν μεγάλα μαύρα ματογυάλια και προσπαθούν να μη τραβούν κα- θέλου την προσοχή. 'Ο άντρας στα- ματάει ένα μινιππο κι' ανεβαίνει σ' αυτό, μαζί με τη συντοφισσά του.

Τό ζευγάρι αυτό είναι η Μάγδα Λουπέσκο κι' ο Κάρολος, ο τέως βασιλεύς της Ρουμανίας.

Πρό όλιγων εβδομάδων άκούη, η Μάγδα φαίνεται έτοιμοθάνατη. Οι γιατροί την είχαν καταδικάσει για- τί έπαυσε από αιματοουρία. Σήμερα είναι όλόγενη πάντα κοινή, με τό χαμόγελο του κινηματογραφικού ά- στέρος στα γέλια. Φορά ένα μαύρο 'άνδραμπ', που φαίνεται ναχεται κατ' ευθείαν άπ' τό Παρίσι, γαρι- οισμένο μ' ένα μικρόν άσπρο φιόγκο.

'Ο Κάρολος κι' η Μάγδα πέσαν μια ζωή αληθινή, ευτυχοποιητική.

'Όταν τό πολιτικά γεγονότα έκαμαν τον πρώτο να καταλάβει ότι κινδύ- νευε η ζωή του στο Βουκουρέστι, πήρε άμέσως στο τηλέφωνο τη Μάγδα και της είπε:

—Πρέπει να φύγουμε άμέσως, άνάπη μου!

'Ετσι άρχισε η τραγική τους ά- δύσσεια μέσα άπ' όλη την ευπώλε- μη Ευρώπη. Τέλος, έφτασαν στην 'Ιταλία, κι' από κει στην 'Ισπανία.

'Ο Φοάνκο τους περιόρισε στο ά- νάκτορο 'Ανταλούτσι της Σεβίλλης. 'Αλλά τό ζευγάρι δωροδόκησε ένα βράδυ τους φρουρούς και κατόρθω- σε να δραπέτευση άπ' την πολυτε- λή φυλακή του και να καταφύγει στην Πορτογαλία.

Τις περισσότερες πρώτες μέρες, γάθη- καν τά ίχνη τους. Κατόπιν έγινε γνωστό ότι κατοικούσαν στο σπίτι του διασημού Βορονόφ. Κατά σύμ- πτωσιν ο γιατρός αυτός είχε συννε- νώσει με τη Μάγδα, γιατί είχε παν- τρευτή με μια έαδελφή της. Την εί- νε λοιπόν φιλοξενήσει προθύμα, μα- ζι με τον άνθρωπο που ποτιμούσε τον έρωτά της άπ' τό θάνατό του.

Για την γυνίκα και τον έρωτα

★ Εύκολώτερο είναι να φυλάξη κανείς ένα θάμνο νεμάτο λα- γούς παρά να έπιτηρή μια γυ- ναίκα.

★ Οι άνδρες λένε για τις γυ- ναίκες ό,τι φανταστούν κι' οι γυναίκες κάνουν τους άνδρες ό,τι θέλουν.

★ Οι άνδρες δεν είναι παρά ό,τι άρέσει στις γυναίκες.

★ 'Ο μεγαλύτερος έχθρος του έρωτος είναι ο έγωισμός.

★ 'Ερωα και πάθος συνυπά- ρχουν όπωσ' οι δυο πόλοι. Χωρίς τόν έναν δεν υπάρχει να υπάρχει ο άλλος.

★ 'Εκτός άπ' τόν έρωτα μονά- χα η αύθάδεια παρέχει τις με- γαλύτερες απολαύσεις στις γυ- ναίκες.

★ Οι χωρίς προίκα ώριές νέες βρίσκουν μάλλον έραστάς παρά συζύγους.

★ Άπ' όλα τά βρειά σώματα στη φύσι τό βαρύτερο είναι τό σώμα της γυναίκας που πάσχει ν' αναπούμε.

★ 'Ενάρτερες γυναίκες είναι ό- νον αυτές που δεν έχουν κανέ- να βέλγιο.

ΣΥΛΡ

Σε λίγο καιρό, έφυγαν άπ' τη Λισσαβόνα μ' ένα φορτηγό πλοίο. Στο ταξίδι, ανακατεύτηκαν με τους άλλους επιβάτες, έλθαν μέρας στα παιχνίδια τους, άπόκτησαν πολλούς φίλους.

'Αποδιδάσθηκαν, τέλος στις νή- σους Βερούδες κι' έγκαταστάθηκαν στο μεγαλύτερο ξενοδοχείο του τό- που. Είχαν πάρει τρεις κρεβάτο- κάμαρες με τρία λουτρά κι' ένα με- γάλο σαλόνι, στολισμένο με τερά- στια άνθοκίτρινα (τό λουλούδι που λένε η Μάγδα).

'Αφού έζησαν ξέγνοιαστα για λίγον καιρό, φόρω- σαν μια μέρα τις 29 βαλίτσες τους στο πλοίο 'Ακάντια κι' έφυγαν για την 'Αθήνα. 'Εκεί πήγαν ένα δια- μέρισμα στο ξενοδοχείο 'Νατορι- νάλ', που τους κόστιζε 127 δολλα- ρια την ήμερα. Δεν υπέρεσαν όμως να μείνουν πολύ καιρό, γιατί ο Κά- ρολος έκαμε ένα άσχημο πρωί τη δυσάρεστη διαπίστωση ότι κόντευαν να έξαντληθούν τά χρήματά του!

'Επρεπε να βρή τό ταχύτερο μια δουλειά.

Τού πρότειναν τότε τη θέση του γενικού διευθυντού σε μια φυτεία καουτσουκόδεσδρων της Βραζιλίας.

'Εφυγε πράγματι για τό χώρα αύ- τη. 'Όταν όμως έφτασε στο Ρίο- 'Ιανέιρο του έξηγησαν ότι δεν θάγε- την έδρα του στην πρωτεύουσα της Βραζιλίας αλλά κάπου άλλο, μα- κούα, στο έσωτερικό της χώρας.

Δίχως να γίνουν τό θάρρος τους, ο Κάρολος κι' η Μάγδα ξεκίνησαν για τό μέρος που τους υπέδειξαν. Πριν όμως άκούη τελειώσουν τό τα- ξίδι τους, είδαν πως είχαν φτάσει κι' όλας στην άσχημη τρουερία ζούγκλας του Μάττο Γκρόσο, της 'Πράσινης Κολάσεως. Δεν έτόλμη- σαν λοιπόν να προχωρήσουν περσι- σσότερο και γύρισαν πίσω στο Ρίο- 'Ιανέιρο.

'Εκεί ο Κάρολος εργάστηκε για λογαριασμό μιας Βραζιλιανής ασφα- λιστικής εταιρείας, κι' έτσι τό ζευ- γάρι που ζούσε τώρα απλά, υπέρε- σε να βάλει κατά μέρος μερικά χρή- ματα.

Σήμερα λοιπόν βρίσκονται και πάλι στην 'Αθήνα όχι πια στο 'Να- τσιονάλ', αλλά σ' ένα μικρό ξενοδο- χείο, όπου η κάμαρά τους τους στοι- νίζει μόνον 39 δολάρια τό μήνα.

'Ο λόγος που ξαναγύρισαν στην Κούδα είναι γιατί σκοπεύουν ν' άνοι- ξουν ένα ρεσταρόν, όπου κάθε μέρα της εβδομάδας θάγε άφεισμένη σε μια ευρωπαϊκή γαστρονομική σπεσι- αλιτέ. Νά τι εκμυστηρώσε κι' ένα Γάλλο δημοσιογράφος ο Κάρολος, που δεν είναι συνηθισμένος άλυσας:

—Σχεδιάζω να δημιουργήσω ένα ρεσταρόν παλαιού γαλλικού τύπου. Τη Δευτέρα, θά σεβόμαστε στους πελάτες τό γαλλικό 'θνικό κτίσιον': υπιστέκι με πατάτες τηγανητές. Την Τρίτη, τό ούγγαρέζικο: τό 'γκού- λας. Την Τετάρτη τό ιαπωνικό: την 'παέλα', που αποτελείται από αύ- ρι, ψάρι, κοτόπουλο, γορίνο, καλα- μαράκι, μύδια, λαχανικά κλπ. Την Πέμπτη, ένα βασικό έθνικό μενού με τό απαραίτητο 'υπόρος. Την Πα- ρασκευή, τό ρομάνικο 'κάσας'. Τό Σάββατο, τό αυστριακό λαντσα- τουρσι με ζαμπόν και αυγά. Καθώς η ευρωπαϊκή κουζίνα θεωρείται πε- ριζήτητη στην 'Αθήνα, πιστεύω ότι θά υποπέσω να κερδίζω έτσι τό ψα- υί μου.

'Εννοείται ότι η Μάγδα δεν πρό- κείται να γίνη ούτε μαγειρίσα ούτε σεβότισσα στο ρεσταρόν του α- γαπημένου της... 'Εν τώ μεταξύ, έξακολουθεί να κάνει τόν περιπάτο της στους δρόμους της 'Αθήνας μα- ζι με τό τέσσερα «πεκινούα» σκυλά- κια της Πας' όλες τις αντίθετες δι- αδόσεις, φαίνεται πως ο Κάρολος κι' η Μάγδα είναι άπόλυτα εύτυχι- σμένοι κι' έρωτευμένοι περισσότερο πα- ρα ποτέ...

'Ο σύζυγος: 'Αντε, Ρένα! 'Ασε και καμμία παπαρούνα να μαζέψη και κανέναν... άλλος!... (Σκίτσος Ν. Νομικού)

'Αθηναϊκά επίκαιρα

Ζέστη!...

Ζέστη μας ήλθε εαρινή. 'Απλώς και χάριν νούστου ο Μάιος απέκτησε κακίες του Αυγούστου.

Στενοχωρούνται οι όμορφες — γιατί τρόπον τινά — άκόμη δεν παρήγγειλαν φουστάνια θερινά!...

★

Πάντως η κάλσα — τό έξοδο αυτό τό τρομερό — φεύγει άπ' την έπιφάνεια μιας γάμπας άεικίνητης κι' έτσι, μ' αυτόν τόν πρώτο θερμότατο καιρό, επέστρεψε στη βάση της... ήγουν στη ναυαγική (της!)

★

Φρούτα

Δειλά-δειλά σεμνά-σεμνά τά φρούτα εμφανίζονται. η φρούλα τό υούσυμλο τό τραγικό κεράσι κι' οι 'Αθηναίοι τά βλέπουνε και μάλλον δαίμονι- ζονται (ζονται)

★

'Ετσι κι' αν σταματήσουνε για λίγο επί τόπου λένε καθώς τά βλέπουνε και γλύφουνε τό στομά- χον την αρχαίαν άλεπού του μυθού του Αίσώπου: —Πάμε καλέ!... Δεν γίνανε!... 'Αγοούρα είν' α- (κόμα!)

★

Σινεμά

Τά βραίνα τά σινεμά σινά σινά θ' άνοίξουνε και κόμμα θα τραβήσουνε κι' ενώ ο φακός υπαίθρια όθων θα φωτίση η νεοπνία που ήτον κλειστή πάλι θα ξεπορτίση!...

★

Στον Χωμόρευ Μπόνκαρτ θα συμβη άφάνταστο κακό όλα θά τρέχη ο άμοιρος δικαίως κι' όχι άδικα, στο σινεμά του Βύβουλα στο συνοικιακό Στη Βλασσαρού, στην Κοκκινιά και στα Παντρεμε- (νάδικα!)

★

Τότε βεβαίως θά μάς πη μ' ένα καυμό μεγάλο τρεχαντάς άπ' τό Λιόπεσι να πάη στον Πειραιά: —'Από τό ένα σινεμά πηγαίνοντας στο άλλο αμάν!... Με καταντήσατε άληθινή σκιά!...

★

Διακωρυξία... έντενος

Νέα πλοία καταβάθρουν συνεχώς στον Πειραιά από τρώσιμα νεμάτα — και ρευστά και στερεά. 'Ακατάπηστα κομίζουν ρουχισμό καθώς και... μά- (σε ε)

και άράδα ξεφορτώνουν τά πακέτα και τις κάδες! (σε ε)

★

Κάθε ώρα κι' ένα πλοίο στο λιμάνι ξεφορτώνει κι' ένα πρᾶμα μ' όλα ταύτα δεν μπορεί να... τό νωθό! (τό νωθό!)

★

Γ. — Θ.

Κωμικοτραγικές αυτοκτονίες

Ο 'Απρίλιος και ο Μάιος είναι δυο μήνες πολύ επικίνδυνοι για τους απογοητευμένους κι' ιδιαίτερα τους ερωτευμένους. Σ' αυτούς τους δυο μήνες συμβαίνουν πάντα οι περιαισθητικές αυτοκτονίες. Αυτοκτονίες τραγικές αλλά και... ευθύμου περικομμένες! Έχουν δικό τους λοιπόν οι αστυνομικοί που τις χωρίζουν σε δυο κατηγορίες: Σ' αυτοκτονίες σοβαρές και δραματικές και σ' αυτοκτονίες... σκηνωτικές.

Οι γυναίκες καταφεύγουν συχνά στις δεύτερες. Καμμία φορά όμως την παθαίνουν τραγικά και χάνουν τη ζωή τους.

Θα σας αναφέρουμε μερικά σχετικά επεισόδια παρμένα από τα είδικα βιβλία του Σταθμού Α' Βοηθείων κι' από το αστυνομικό δελτίο.

Ένα βράδυ, στις 8 ή ώρα, μετέφεραν στο Σταθμό Α' Βοηθείων γυναίκα ενός αστυφύλακος μία ώμοφατη νέα γυναίκα. Γύρω της είχαν μαζεψτεί κατάκλημοι από την άγνοια και τον πόνο οι δικούς της. Ο σύζυγός της πνίγανε να τρελάσθαι. Είχε τρέψει απελπισία που οι γιατροί δεν ξέρανε πως να τον παρηγορήσουν.

Η άμορφη γυναίκα, η αυτόχειρ, είχε πέσει σε άρασια. Ούτε μιλάγε, ούτε έδειχνε κανένα σχεδόν σημείο ζωής. Τι είχε πάρει; Κι' αυτό ήταν άγνωστο. Είχε διαπιστωθεί μόνον ότι είχε μαλώσει με τον άνδρα της γιατί δεν ήθελε να την πάρει στον κινηματογράφο. Κωμική υπόθεση ή να πείτε. Μα έτσι αρχίζοντας κάποτε οι πιο σοβαρές υποθέσεις. Από λόγο σε λόγο λοιπόν, από βαρεία κουβέντα σε βαρεία κουβέντα οι δυο σύζυγοι τα τσουγκρίζανε.

Τότε εκείνη σε μία στιγμή μανίας δάλλωσε στο σύζυγό της:

— Θα σε μπλέξω τόσο άσχημα που θα τραβάς τα μαλλιά σου! Δεν ήθελες να ζοδέψης πέντε χιλιάδες δραχμές για το σινεμά; Θα σε κάνω να ζοδέψης πενήντα!...

Και κλείστηκε στο δωμάτιο της. Ο σύζυγός της δεν έδωσε καμμία σημασία. (Γυναίκες κουβέντες σκέφθηκε. Θα της περάσει). Κι' έφυγε από το σπίτι για να πάει στη δουλειά του.

Μετά δυο ώρες η υπρέτρια τηλεφώνησε ανήλικη στον κύριο της: — Για όνομα του Θεού, έλάτε γρήγορα στο σπίτι. Η κυρία πεθαίνει!...

Ετρεξε σαν τρελλός ο φουκαράς ο σύζυγος. Και βρήκε την γυναίκα του αναίσθητη πάνω στο κρεβάτι μ' άφρους στο στόμα της. Τη λεφώνησε άμεσα στο Σταθμό Α' Βοηθείων και κατέβηκε στο φορείο.

Τώρα τον κυττάζουν που χτυπιέται σαν τόν. 'Ιούδα. Καί... νά, τοπ τώρα. Χτυπιέται και δέρνεται απελπισμένος μέσα στο Σταθμό.

Όσο οι γιατροί κάνουν τη δουλειά τους. Γίνεται η απαραίτητη ηλύσια του στομάχου. Βγαίνει από μέσα ο τι μπορείτε να φαντασθείτε! Όλο το φαρμακείο του σπυριού! Αποπνίγες κινίνο ατεμπίνες που δεν έχουν ακόμη καλά-καλά διαλυθεί.

Μα η κατάσταση της νέας γυναίκα...

κας δεν καλλιεργεί και πρέπει υποδοχίποτε να μεταφερθεί σε νοσοκομείο. Την μεταφέρουν στο Λαϊκό που είναι της υπηρεσίας. Η νέα παλεύει με το θάνατο όλη τη νύχτα και την άλλη μέρα. Τέλος συνέρχεται. Ο άνδρας της έχει ζοδέψει στο μεταξύ τα μαλλιοκέφαλά του. Κι' επί πλέον του έχουν κοπή χρονιαλόκληρα από τη ζωή του με το μαρτύριο που τράβηξε. Παραλαμβάνει επί τέλους τη γυναίκα του από το νοσοκομείο και την μεταφέρει στο σπίτι του. Κι' εκεί ξεσπάει όλη η αγανάκτησή του. Της δίνει ένα καλό χέρι ζυλό! Έκείνη βάζει τις φωνές καταβάνει ή αστυνομία τον οδηγούν στο τιμήμα από εκεί στην Εισαγγελία όπου του απαντάται η κατηγορία για τραύματα εκ προμελέτης.

Σήμερα τραβιέται ακόμη με τα δικαστήρια ο κακός του συζυγός και καθαριέται την ώρα και τη στιγμή που... δεν πήγε την γυναίκα του στον κινηματογράφο. Κι' εκεί νη; Δήλωσε στους αστυνομικούς ότι είναι η πρώτη και τελευταία φορά που είχε αποπειραθεί ν' αυτοκτονήσει. Δεν θα επαναλάβει ένα τέτοιο πράγμα μία και κατάλαβε ότι με τ' άστεία μπορεί να πεθάνει κανείς πραγματικά!...

Να κι' ένα άλλο παράδειγμα:

Η σύζυγος ενός σωφέρ, ύστερα από μία ζωηρή λογομαχία με το σύζυγό της, για να τον εκδικηθεί αποφάσισε ν' αυτοκτονήσει και ήπιε αρκετή ποσότητα - γυναίκα σωφέρ ήταν, διάβολε! - βενζίνης! Τρόμαξε ο σύζυγος. Ετρεξε στο τιμήμα και την μετέφεραν στο σταθμό Α' Βοηθείων. Ετρεξε το φυλλοκάρδι του, μην της έρθει ή όρεξη της γυναίκας του ν' αναψη κανένα νι γάρο όποτε κι' άρπαξε φωτιά και θα καίγονταν σαν πυροτέχνημα με την βενζίνη που είχε πιί!

Η μόνη που δεν άνησχυσε ήταν η αυτόχειρ. Ψευτοκλαίει. Έκανε τα νάγια της δεν ήθελε να της πλύνουν το στομάχι της. Μία που βρισκόταν στα χέρια των γιατρών ήταν βέβαιη, ή παμπόνηρη, ότι θα γλύτωνε, όπως και τη γλύτωσε εν τέλει.

Όσο υπάρχουν και άντρες χειρότεροι στην περίπτωση αυτή από τις γυναίκες. Ένας τέτοιος τύπος μεταφέρθηκε ένα βράδυ στο σταθμό Α' Βοηθείων. Ήταν ένας νέος καλοντυμένος και φαίνοταν του καλού κόσμου. Τον είχαν μαζέψει από την οδό Σταδίου. Είχε πέσει αναίσθητος μπροστά στο ξενοδοχείο (Γαλλία). Τρόμαξαν να τον γλύτωσουν από το θάνατο. Όταν τέλος συνήλθε υμολόγησε στους γιατρούς και στους αστυνομικούς το δράμα του. Έκείνη την ημέρα είχε μάθει ότι θα παντρευόταν η αγαπημένη του. Για να την συγκινήσει αποφάσισε να σκηνωθεί μια απόπειρα αυτοκτονίας. Πήγε λοιπόν σ' ένα περίπτερο, πήρε ένα σωληνάριο κινίνο - ήταν την εποχή που υπήρχε άθρονο κινίνο στην Αθήνα - και το ήπιε. Νόμιμος όμως ότι δεν ήταν αρκετό κι' αγόρασε και δεύτερο. Όταν κατάπιε το περιεχόμενο του άρχισε να ζαλίζεται και να μη ξέρει τι κάνει. Έτσι άνορασε άλλα τρία σωληνάρια και πήρε εν όλω - ο άθεός του! - 50 κουφέτα κινίνης. Έτσι έπεσε ξερός στην οδό Σταδίου. Αυτό ήταν ή σωτηρία του. Άν έπεφτε σε κανένα έρμηκό μέρος ασφαλώς θα είχε πεθάνει. Μα στην οδό Σταδίου τον είδαν άμεσα, τον παρέλαβαν και τον μετέφεραν στον Σταθμό Α' Βοηθείων. Έτσι τη γλύτωσε φτηνά. Έμεινε όμως δέκα ημέρες στο νοσοκομείο κι' από τον μεγάλο πυρετό και το κινίνο, έλασε όλα τα δόντια του, χωρίς να συγκινήσει την αγαπημένη του ή οποια φυσικά δεν ματώσει το γάμο της προς χάριν του.

Μα υπάρχουν και αυτοκτονίες που είναι ο τραγικός επίλογος ενός δράματος του δράματος μιας γυναίκας καρδιάς. Σ' αυτές τις περιπτώσεις οι αστυνομικοί, αλλά κι' εμείς, πολλές φορές τηρούμε σιωπή απόλυτη. Γιατί αυτή ήταν η τελευταία επιθυμία της νέας ή του νέου που άφισαν τη ζωή αυτή για την αγάπη, την αγάπη που άλλοτε χαρίζει ζωή κι' ευτυχία κι' άλλοτε σκοτώνει σκληρά, άδυσωπα!

Ο. ΔΡΑΚΟΣ

ΤΑ ΖΩΑ ΤΟΥ ΜΠΙΚΙΝΙ

Και τα αποτελέσματα της ραδιενέργειας

Τι απέγιναν τα ζώα που επέζησαν από τα πειράματα της νήσου Μπικίνι; Βρίσκονται από τότε υπό παρακολούθηση στο αμερικανικό Ναυτικό. Ιατρικό Ινστιτούτον Ερευνών σε απόσταση 22 χιλιομέτρων από την πόλη Ουάσιγκτον. Οι γιατροί τα εξετάζουν συνεχώς, με την ελπίδα ν' ανακαλύψουν με τις παρατηρήσεις των κάποια αποτελεσματικά μέθοδο εξουδετέρωσης της φοβερής ραδιενέργειας. Εργάζονται δε με απόλυτη μυστικότητα.

Όστόσο, ο 'Αμερικανός δημοσιογράφος Σίδνεϊ Κάτζ ήταν ο πρώτος που κατάφερε να επισκεφθεί αυτό τον πρωτότυπο πειραματικό σταθμό και να γραφή κατόπιν ό τι είδε κι' έμαθε εκεί.

Στα πειράματα του Μπικίνι είχαν χρησιμοποιηθεί 3.700 ζώα (ποντίκια, κατσίκες και χοίροι). Όσα επέζησαν, μεταφέρθηκαν το Σεπτέμβριο από τον Ειρηνικό στον πειραματικό σταθμό του Ναυτικού Ινστιτούτου. Ο αριθμός τους λιγόστευε μέρα με την ημέρα. Τα σκότωναν σιγά-σιγά οι παράξενες ασθένειες που προκαλεί ή ραδιενέργεια. Σήμερα δεν έχουν απομείνει παρά 1.000 μόνον. Οι αρμόδιοι επιστήμονες πιστεύουν ότι πολλά από αυτά θα γλυτώσουν γιατί ή μεγαλύτερη θνησιμότητα παρατηρήθηκε στους 7 πρώτους μήνες, και κατόπιν άρχισε να ελαττώνεται συνεχώς - πράγμα που δείχνει ότι τα υπόλοιπα ζώα είναι λιγώτερο προσβεβλημένα.

Η υπηρεσία του Ινστιτούτου κατέβαλε κάθε προσπάθεια για να τους κάμν όσο το δυνατόν πιο ευχάριστη τη ζωή στον πειραματικό σταθμό. Οι ποντίκοι βρίσκονται μέσα σε ολοκάθαρα κι' ευρύχωρα σαρμάτινα κλουβιά, οι χοίροι μέσα σε περιφράγματα στρωμένα με άχυρα που αλλάζονται τρεις φορές την ημέρα. Οι κατσίκες μπορούν να κυκλοφορούν και να βοσκούν σ' ένα λόφο με άθρονη βλάστηση.

Εξ άλλου, τα ζώα αυτά δεν υποφέρουν γιατί ή αρρώστια της ραδιενέργειας είναι ανώδυνη, ούτε κι' αισθάνονται βέβαια την αγωνία που βασανίζει τους ανθρώπους όταν ξέρουν ότι είναι ανέκκλητα καταδικασμένοι σε θάνατο.

Ένα από τα χαρακτηριστικά της ραδιενέργειας είναι ότι συχνά τα αποτελέσματά της εκδηλώνονται έπειτα από πολύν καιρό. Άς πάρουμε π.χ. το τυπικό παράδειγμα του ποντίκιου (Α-127) (έτσι είναι αριθμημένα όλα τα ζώα). Στην αρχή μετά το πείραμα, φαίνονταν υγιέστατος, ζωηρός, έντελως φυσιολογικός. Σε μερικές βδομάδες όμως άρχισε να γίνεται ανήσυχος κι' ευερέθιστος. Έχασε την όρεξή του. Κοιμόταν υπερβολικά κι' επιτέλους ψάφισε, αφού επί 3 εβδομάδες εξασθενούσε συνεχώς. Στη νεκροψία του, εξεκριώθηκε με το μικροσκόπιο ότι ή ραδιενέργεια είχε αλλοιώσει τα όργανα παραγωγής του αίματος. Έτσι ελαττώθηκαν λιγότερο τα έρυθρά αιμοσφαίριά του, ως ότου έπληξε ο θάνατος από αναιμία.

Ός τώρα οι γιατροί δεν έχουν βρή κανένα τρόπο καταπολέμησης των αποτελεσμάτων της ραδιενέργειας. Παρατήρησαν μόνον μία προσωρινή ωφέλεια με ένεσεις πενικιλίνης και με μετεγγίσεις αίματος. Μόλις όμως σταμάτησε ή πολυέμοδη αυτή κόυρα το ζώο δεν μένει περισσότερο στη ζωή.

Το Ινστιτούτον δεν διαθέτει αρκετό εξοπλισμένο προσωπικό, κι' έτσι θα χρειασθούν αρκετοί μήνες άκμης για να ταξινομηθούν και ν' ανακταθούν τα αποτελέσματα των παρατηρήσεων. Ο δημοσιογράφος Κάτζ αποκάλυπτει στο άρθρο του μερικά από αυτά:

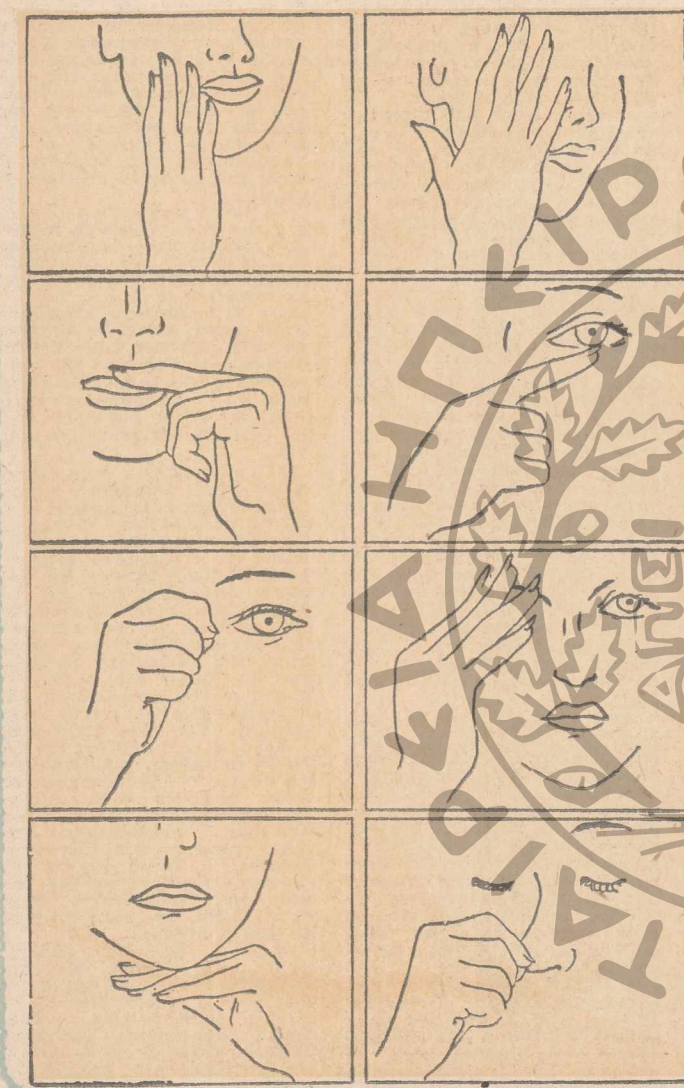
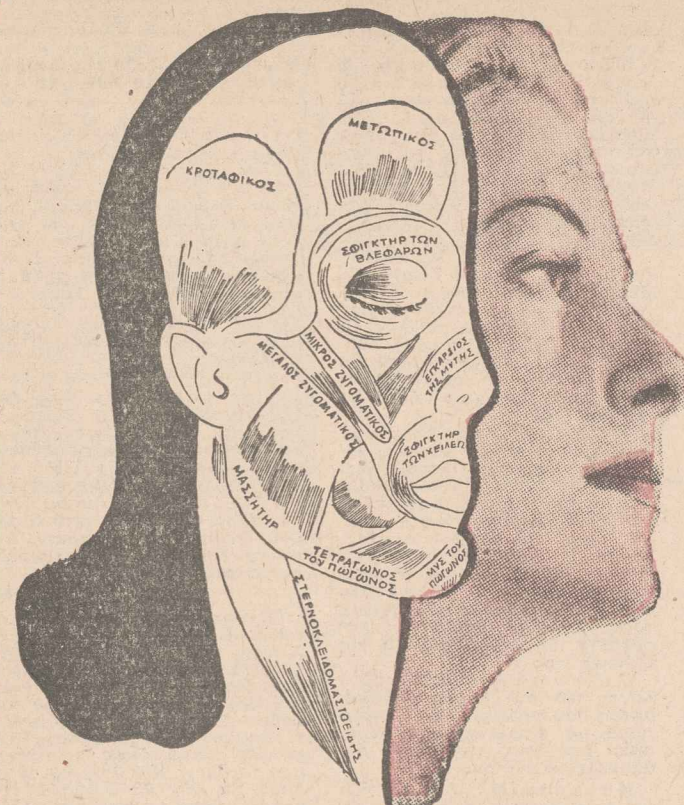
Από όλα τα ζωντανά πλάσματα, τη μεγαλύτερη αντοχή στην ραδιενέργεια παρουσιάζουν τα έντομα. Η θανατηφόρος δόση των ακτίνων γι' αυτά είναι 20-40 φορές μεγαλύτερη παρά για τον άνθρωπο.

Επίσης τα ποντίκια είναι ανθεκτικότερα από τους ανθρώπους. Οι χοίροι κι' οι κατσίκες έχουν αντοχή περίπου ίση με την ανθρώπινη.

Η έκρηξη της ατομικής βόμβας στην επιφάνεια του νερού είναι πολύ πιο επικίνδυνη από την έκρηξη ψηλά στον αέρα. Γι' αυτό, δεν έχει επιζήσει κανείς από τους χοίρους που χρησιμοποιήθηκαν στο δεύτερο πείραμα του Μπικίνι. Όσο για τους ποντικούς του πειράματος αυτού, οι περισσότεροι έχουν ψάφσει κι' οι υπόλοιποι δεν πρόκειται να ζήσουν για πολύ ακόμη.

Τα κυριότερα αποτελέσματα της ραδιενέργειας στον οργανισμό είναι: Καταστροφή των ιστών του νωτιαίου μυελού και της σπλήνας, σοβαρές άνωμαλίες της κυκλοφορίας του αίματος, σχηματισμός όγκων, καρκινώδους μορφής βλάβες των ιδρωτοποιών αδένων, στείρωση. Σε περίπτωση εγκυμοσύνης, οι ακτίνες εισχωρούν μέσα στα σπλάγχνα της μητέρας, βρίσκουν το έμβρυο - όσο βαθύ κι' αν το έχη βάσει ή φύσις για να το προσυλλάξη - και το σκοτώνουν!

Η ατομική ακτινοβολία μπορεί να σκοτώσει μονομιάς χιλιάδες ζωντανά πλάσματα και να καταδικάσει σε θάνατο τις μέλλουσες γενεές πριν ακόμη γεννηθούν. Να γιατί οι επιστήμονες την έχουν επωνομάσει (πνοή του θανάτου).

ΤΟ ΑΙΣΘΗΤΙΚΟ

Μασάζ του προσώπου

Πώς πρέπει να γίνεται

Το πρόσωπο είναι το πιο απορροσάτεμο μέρος του σώματος, γιατί παραμένει ακάλυπτο και είναι εκτεθειμένο σ' όλες τις καιρικές μεταβολές. Για να διατηρηθεί η φρεσκάδα του καμμία περιποίηση και καμμία φροντίδα δεν είναι περιττή.

Η βάση όλων αυτών των περιποιήσεων και των φροντίδων είναι ένα καλό μασάζ.

Για να κάμετε όμως αυτό το μασάζ πρέπει να μάθετε να ξεχωρίζετε τους μύς του προσώπου. Το σχέδιο που παραθέτουμε θα σας βοηθήσει σ' αυτό γιατί θα σας δείξει την ακριβή θέση και τη διεύθυνση του καθενός. Τα υπόλοιπα είναι ζητήματα άφης. Με λίγη προσοχή, ή κατορθώσετε να διακρίνετε τον ένα από τον άλλον και να παρακολουθήτε με τα δάκτυλά σας τη διεύθυνση των

Ένα αρμονικό σύνολο προϋποθέτει την αρμονία και των διαφόρων μερών του. Το ίδιο συμβαίνει και προκειμένου για το πρόσωπο. Πρέπει όλοι οι μύς του να είναι ζωηροί, για να έχη το πρόσωπό σας τη ζωρότητα και τη φρεσκάδα που επιθυμείτε.

Το αισθητικό αυτό μασάζ θα σας προσυλλάξη από πολλές σκοτούρες θα προλάβει την εμφάνιση των ρυτίδων και θα δώσει έναν αέρα νεότητας στο πρόσωπό σας.

Να τώρα ποιό είναι οι κυριότεροι μύς του προσώπου και το ιδιαίτερο μασάζ που χρειάζεται για τον καθένα.

Μ α σ σ η τ η ρ : Παχύς μύς που προσκολλάται εις το ζώτουν της σιαγόνας.

Μασάζ: Άρξιστε με ένα ανάλαφρο άγγιγμα, που θα το κάμνετε με την άκρη των δακτύλων προχωρώντας από την κάτω σιαγόνα ως την αύλακα των χειλέων (κάτω της ρινός). Έπειτα θα προχωρήσετε προς το κάτω μέρος της κόγχης των οφθαλμών, ως τους κρατούσους. Θα κάμνετε αυτή την κίνηση 4-5 φορές. Κατόπιν θα κάμνετε ένα πιο δυνατό μασάζ με τις ράγες των δακτύλων ή κολυθώντας μία λοχή κατεύθυνση από τα κάτω προς τα άνω και από πίσω προς τα εμπρός.

Κροταφικός: Παχύς τριγωνικός μύς, που προσκολλάται στο κροταφικό, οστούν και καταλήγει στην κορυφή του οστού της κάτω σιαγόνας.

Στην εξωτερική επιφάνεια αυτού του μύος σχηματίζονται συνθέστα ολόκληρες ρυτίδες, που κάνουν πολλές γυναίκες ν' απογοητευτούν. Θα κάμνετε στο μέρος αυτό μικρά τοιμήματα με την άκρη των δακτύλων ή κολυθώντας καθετή κατεύθυνση προς τη ρυτίδα. Θα ξεκινήσετε από το μάτι και θα προχωρήσετε ως την άκρη των μαλλιών.

Μετωπικός: Είναι ο μύς που καλύπτει το μετωπικό οστούν και προσκολλάται σε μία ισχυρή απονεύρωση που βρίσκεται στο επάνω μέρος του κρανίου.

Μασάζ: Θα ανεβείτε από τα φρύδια ως τις ρίζες των τριχών, κάνοντας ένα ελαφρό μασάζ με τις ράγες των δακτύλων. Μπορείτε επίσης να χρησιμοποιήσετε γι' αυτό το σκοπό την παλάμη σας με την οποία θα ασκήσετε μία ισχυρή πίεση πάνω στις σχηματιζόμενες ρυτίδες. Η κίνηση θα είναι εκ των κάτω προς τα άνω και λιγάκι προς τα έξω.

Μεγάλος και μικρός ζυγωματικός: Είναι οι μύς που αρχίζουν από τα χείλη και προχωρούν προς τους κρατούσους. Είναι οι μύς του νελίου. Σφινκτική των χειλέων: Είναι ο μύς που περιβάλλει σαν δακτύλι το χείλη. Τριγωνικός των χειλέων: Είναι ο μύς που κάνει τα χείλη ν' ανεβοκατεβαίνουν.

Μασάζ: Προκειμένου για τους τρεις αυτούς μύς, θα χρησιμοποιήσετε το πλατύ μέρος του δείκτου (έκείνο που βρίσκεται προς το μέρος του αντίχειρος). Αρχίζοντες από την αύλακα των χειλέων θα προχωρήσετε προς τα άνω και έξω ως τα ύψη των παρειών.

Σφινκτική των χειλέων βλεφαρώδης: Είναι ο μύς που καλύπτει τον άσπεώδη κύκλο της κόγχης του οφθαλμού.

Μασάζ: Ακολουθήστε με τη ράγα του δείκτου τη κατώτερη κέλιος της κόγχης ως τους κρατούσους. Το μασάζ δεν πρέπει να επεκταθεί στο κάτω βλέφαρο.

Εγκάρσιος της μύτης: Θα κάμνετε μικρά τοιμήματα στο μέρος αυτό, πιάνοντας το δέρμα μεταξύ της ράγας του αντίχειρος και του δείκτου.

Μύς του πύγματος: Γρήγορα χτυπήματα με τη ράχη των δακτύλων.

Λαγυρικός: Μικρά χτυπήματα με την παλάμη και την εσωτερική επιφάνεια των δακτύλων.

Τα χέρια σας είναι το καταλληλότερο μέσον για ένα καλό μασάζ του προσώπου. Οι κινήσεις τους θα είναι άμεσες, λαφρές, άλλοτε πιο δυνατές, άλλοτε ευθύγραμμες, άλλοτε κυκλικές κλπ.

Το μασάζ των μύων των χειλέων και των βλεφάρων χρειάζεται εξαιρετική προσοχή. Οι κινήσεις σας πρέπει να είναι άμεσες και άσπες.

Η μύτη, το στέφον, ή λαμής σας, όλα στο πρόσωπό σας έχουν ανάγκη από τις φροντίδες σας.

Το δράμα μιάς καρδιάς

Είπε το πιο συγκινητικό γράμμα απ' όσα έχουν απευθυνθεί ως τώρα σ' αυτή τη στήλη. Ένα γράμμα γεμάτο ανθρώπινο έλεος κι' απελπισία μαζί. Υπογραφή: Α. Δ. Ι. Κ. Η. Ε. Ν. Ε. Είπε μια νεώτερη καλλιτέχνης (κάθε άλλο παρά ασκήνη) - όπως γράφει, ούτε είκοσι χρόνων ακόμη που την καταδικάζει όμως η μοίρα να βρίσκεται στο κρεβάτι ή στην πολυθρόνα από πολλών καιρό και άγνωστο για πόσο ακόμα. Μαρτύριο από τα πιο μεγάλα που έγινε ακόμα μεγαλύτερο από την ημέρα που έρωτεύθηκε ένα νέο κύριο φίλο του σπιτιού. Είπε ένας λεπτός κι' ευγενικός άνθρωπος, που της κρατάει συχνά συντροφιά, χωρίς ίσως να υποψιάζεται το αίσθημα που έχει προκαλέσει. Και ρωτά τη δυστυχισμένη αυτή τη κοπέλλα: «Τι με συμβουλεύετε να κάνω; Να προσπαθώ να καταπιψώ αυτό το αίσθημα - αν και νομίζω πως είναι άργα - ή να περιμένω; Λάβετε υπ' όψιν σας πως σκέπτομαι στη θέση που είμαι, ότι δεν μπορώ να του χρησιμεύω, εφ' όσον αδυνατώ να φροντίσω για κάθε τι που αφορά το νοικοκυριό του σπιτιού».

Όμοιολογώ ότι ποτέ δεν θρέφθηκα σε τόσο δύσκολη θέση, σαν αυτή. Πρέπει κανείς να σκεφθεί από το ένα μέρος το δικαίωμα που έχει στη ζωή και στον έρωτα μια νέα κοπέλα, έστω και τόσο σκληρά χτυπημένη από τη μοίρα κι' από το άλλο να μην κλείσει τ' αυτιά του στη φωνή της λογικής και τα μάτια του στην πραγματικότητα. Εκείνο που είδα στο άλλο σας γράμμα, καλή μου φίλη, είναι μια καλωσύνη και μια ευγένεια που ξεχνάται ανάμεσα από τις γραμμές του πράγματος που δεν συναντάται τόσο συχνά σε ανθρώπους που τους έληξε τόσο σκληρά η ζωή. Και είνε ένας λόγος ακόμα που μ' έκανε να σκεφτώ πολύ πριν σας δώσω την απάντησή μου περιμένετε. Να σας δώσω πολλές ελπίδες: Δεν θα το κάνω, πρώτα-πρώτα γιατί κι' η ίδια δεν δίνετε στον εαυτό σας. Δεν είστε βέβαιη όπως δεν είμαι κι' εγώ ότι η καλωσύνη και η τρυφερότητα που δείχνει ο ευγενικός αυτός άνθρωπος σε σας είναι έρωτικό αίσθημα, ή μήπως είναι οίκτος και συμπόνοια μονάχα. Είπε αλήθεια πως πολλές φορές η συμπόνοια οδηγεί στον έρωτα. Γι' αυτό και δεν θα σας απογοητεύσω. Η καρδιά του ανθρώπου είναι τόσο παράξενη, που δεν μπορούμε εμείς ν' άποψαστούμε ούτε να προβλέψουμε τους δρόμους που θ' ακολουθήσει ακόμα κι' αν η καρδιά είναι δική μας. Λοιπόν, περιμένετε. Μα θα ήθελα να σας κάνω μια σύσταση: Μην αφήστε τα αισθήματά σας να εκδηλωθούν. Αν εκείνο που αισθάνεται ο άνθρωπος αυτός είναι μόνο συμπόνοια υπάρχει φόβος να τον χάσετε. Κι' επιπλέον να δημιουργήσετε ένα

ψυχικό δράμα και για τον ίδιο. Αν δεν είναι, αλλά υπάρχει κάτι τρυφερότερο για σας, θα το εκδηλώσει μόνος του, όταν θάρρη ο καιρός. Είπε ένα πολύ λεπτό καθήκον που σας επιβάλλεται όμως για να μη γίνετε περισσότερο δυστυχισμένη. Και πιστεύω πως θα έχετε τη δύναμη να το αντιμετωπίσετε. Κι' ακόμα κάτι άλλο πιο σημαντικό: Να κρατάτε όλες τις ψυχικές σας δυνάμεις κι' όλη σας τη θέληση - και βλέπω ότι έχετε - για να γίνετε καλύτερη. Πιστεύω σ' αυτή την ιδέα. Δεν είναι κάτι αδύνατο και υπάρχουν πολλά παραδείγματα ανθρώπων που ήταν στη θέση τη δική σας και ξαναβρήκαν τη σωματική τους δύναμη και τις χαρές της ζωής περισσότερο με την πίστη παρά με την επιστήμη. Κι' αν θα έχετε άρνηση να υποπνέτε κάτι νεώτερο, με πολλή μου ευχαριστεί να σας πω ότι έχω γράψει.

Απελπισμένη η Βόλου. Στη θέση σας βρίσκονται πολλές κοπέλλες. Περιμένετε, απ' όσες φαντάζεστε. Οι νοητικές σας δυνάμεις μοναχοκόρη και είναι πολύ φυσικό να σας προσέχουν, παρ' όλο που δεν τους έχετε δώσει αφορμή. Εγκρατείστε, λοιπόν την έμφυση ιδέα της φωνής που κι' αυτοί θα τους σκοτώνει ψυχικά, αλλά και σε σας δεν θα βγεί σε καλό. Η ζωή δεν είναι τόσο εύκολη όσο νομίζετε. Έχετε καιρό ακόμη μπροστά σας για να σκεφθείτε τη ζωή σας.

Μία δύστυχη: Πιστεύω πως μ' ένα γράμμα που θα το έχετε στείλει - φαντάζομαι - θα δίνετε τις απλές αυτές εξηγήσεις. Λάβετε όμως υπ' όψιν σας και τη δραματική θέση αυτού του ανθρώπου που χιλίες ιδέες μπορεί να του περνούν από το μυαλό και δεν έχει την ευχέρεια να τις εξασκήσει. Αυτός υποφέρει περισσότερο από σας. Ελπίζω όμως ότι εν τω μεταξύ θα έχετε λύσει τα ζητήματα.

Κάτις: Νομίζω ότι το καλύτερο που έχετε να κάνετε, αφού, μάλιστα, όπως καταλαβαίνω, πρόκειται για έναν άντρα τιμίο που σας αγαπά είναι να τον παντρευθείτε. Οι άλλες λύσεις, που θυμίζουν μεσαιωνά, δεν πρόκειται να διορθώσουν την κατάσταση.

Πανεμνον εργάτην: Άποψη πως δεν σκεφθήκατε την πιο απλή λύση: Να τη ζητήσετε από τον αδελφό της που είναι και φίλος σας.

Θ. Β. 73: Αγαπίστε και οι δύο πολύ, εκείνος προσεβλήθη εν τω μεταξύ από μακροχρόνια αρρώστια και σας έγγραφε να τον ξεχάσετε. Σκέφθηκε τιμια και λογικά. Εσείς όμως τον αγαπάτε μ' όλη σας την καρδιά. Και ρωτάτε τι να κάνετε. Αισθάνεστε τόσο δυνατή την αγάπη σας ώστε ν' αποφασίζετε σ' αυτόν σαν στοργική αδελφή για όσα χρόνια θα κρατήσει η αρρώστια του; Σκεφθείτε πως ίσως χρειαστεί να θυσιάσετε τα νεύρα σας σ' αυτή την αφοσίωση. Κι' αν βρείτε τον εαυτό σας ικανό για μία τέτοια θυσία, τότε ακολουθήστε τη φωνή της καρδιάς σας.

Ν. Ι. Σ.: Έχω την ιδέα ότι πρόκειται περί ψευδοαισθήσεως όπως κι' ο ίδιος το λέει. Η όλη τακτική της απέναντί σας και τα διάφορα «φρονήματά» της που γίνονται αφορμή να μαλώνετε, αυτό τουλάχιστον δείχνουν. Ακόμη και η άρνηση

της για γάμο. Σ' αυτές τις περιπτώσεις χρειάζονται ήρωικές αποφάσεις για να μη χαθούν κανείς τον καιρό του αδικα, όταν δίνει τόσο σοβαρή σημασία σ' ένα δεσμό.

Νίτσα - Θεοδίκη: Το λάθος είναι δικό σας. Ένα γράμμα ακόμα έχω την εντύπωση πως θα διώρυνε τα πράγματα. Από την απάντησή του, θα καταλάβατε ποιά είναι τώρα τα αισθήματά του. Αν πάλι δεν σας γράψει τότε... τελεία και παύλα.

Λοιδή Θεοδ.: Με ρωτάτε αν αγαπούν οι Δόν Ζουάν. Και βέβαια αγαπούν, αλλά... πολλές. Γι' αυτό και λέγονται Δόν Ζουάν. Μία από τις πολλές είστε και εσείς. Λοιπόν, σβουβήστε από τον κατάλογο και μη σκεπτόμαστε να του δώσετε «ένα καλό μάθημα». Αυτό το πήρατε σεις.

Καρδιολογική: Εσείς οι γυναίκες είστε παράξενα πλάσματα. Παράδειγμα εσείς που αγαπάτε μέχρι τρέλλας το δεύτερο και ρωτάτε αν θα εξακολουθήσει να σας αγαπά «μέχρι θανάτου» ο πρώτος, τον οποίον δεν θέλετε ούτε να ιδείτε! Αφού δεν πρώτο στην ησυχία του και αφοσιωθείτε στο δεύτερο που τον αγαπάτε τόσο πολύ. Κι' αφού τον λατρεύετε θα υποφέρετε και τις ζηλιές του.

Γενναίος 24: Άφου ο λόγος των δύο ανήλικων είναι αυτός που γράφετε, δεν έχετε παρά να έπιμνετε. Η αφοσίωσή σας γύρω την ημερίδα ότι αποτελέσει εξαίρεση.

Μαίρη Ν.: Δεν βρίσκω να είναι έρωτας αυτό που αισθάνεστε, αλλά ένα πείσμα από την πληγμένη σας εγωσύμη. Κι' αν δεν αγαπήσατε ακόμα αυτό δεν είναι φταίξιμο δικό σας. Παλλοί άνθρωποι αισθάνονται την επιθυμία ν' αγκασιάζουν, αλλά δεν βρίσκουν τον τύπο και το χαρακτήρα που θα τους έμπνευσε το μεγάλο αυτό αίσθημα. Το πρόβλημα σε σας όμως είναι πιο δύσκολο γιατί παρουσιάστηκε ο «πλούσιος καλός και περιζήτητος γυναικός». Αν αυτός ο άνθρωπος σας είναι συμπαθής, γιατί να μη τον πάρετε;

Σούλη: Άφου τελείωσε το Πανεπιστήμιο και τώρα εργάζεται νομίζω πως είναι καιρός να σας κάνει λόγο για το «μέλλον» ύστερα, μάλιστα από τόση αγάπη. Κι' αν εκείνος δεν σας λη λείει γι' αυτό, πρέπει εσείς να φέρετε το ζήτημα με θάρρος και σοβαρότητα. Είναι πολύ φυσικό. Αλλιώς, αν όπως φοβάστε «έκείνος ποτέ δεν μιλήσει» και τα χρόνια περάσουν, ποιά θα είναι η κατάληξη;

Δύο δακρυρμένα μάτια: Κάποιος ενδιαφέρων βεβαίως υπάρχει. Όχι όμως τόσο που θα ελπίστούσατε. Αν σας ξαναγράψει γράψτε του και οείς. Αν όχι, δεν σας συνιστώ να έπιμνετε. Όταν γυρίσει, αν ενδιαφέρεται για σας θαρθή μόνος του να σας βρει.

Α. Π.: Είναι μέν τύπος ωραίας γυναίκας σε «κόψι μοιραίας» αλλά είναι «αγνάνιστος, κορευτικός και πνευματικός άνθρωπος». Κατ' αρχήν δεν μπορεί να καταλάβει πως μπορεί να είναι «μοιραία» μία κοπέλλα με τόσο πνευματικά... χαρίσματα. Κι' έπειτα δεν μπορεί να καταλάβει την έπιμνησή σας να την παντρευθείτε, αφού δεν μπορείς μάλιστα να συνεννοηθείτε μαζί της. Αυτό μόνο ένας έπιμνη «κουτούς» θα το σκεπτόταν.

Θ. Κ. Γ. Γ.: Σας είπα ότι σας αγαπά αλλά θέλει να χωρίσει και τους λόγους θα τους μάθετε άργότερα. Να ζητήσετε να τους μάθετε τώρα. Οι γυναίκες δεν έπιμνετε πολύ να κρατούν τέτοια μυστικά. Λάο υρά: Όλα αυτά τα

πράγματα τα ρυθμίζει μία σφαιρική και οριστική εξέλιξη.

Δ. Κ. Μ. Ν.: Σκεπτόμαστε σαν τίμιος άνθρωπος, που αγαπάει αληθινά και συναισθάνεται τις ευθύνες του. Να έπιμνετε, λοιπόν, στη σκέψή σας. Κι' όσο για τα εμπόδια που λέτε οι άνθρωποι συναντούν και μεγαλύτερα.

Αγριολούλουδο Ρ. Ν.: Μην απογοητεύεστε, καλή μου φίλη. Η ώρα της καρδιάς σας δεν έσημανε ακόμη. Η απόφασή σας ν' αποφεύγετε τις έπιμολογίες σκέψεις δείχνει ότι παίρνετε στα σοβαρά αυτή τη μεγάλη υπόθεση που λέγεται έρωτας κι' αυτό θα σας απελευθερώσει από ενδεχόμενες γκάφες και απογοητεύσεις. Λοιπόν, περιμένετε.

Ε. Ι. Κρήνη: Τι άλλο θέλετε για να καταλάβετε πως δεν σας αγαπά και ότι άδικα υποφέρετε δυο χρόνια; Πάρτε το απόφαση για να ησυχάσετε και οι δύο.

Ανεμόδαρμένη Α. Κρογιάλια: Λυπηρά πολύ, αλλά συμβουλή τέτοια που μου ζητάτε δεν υπάρχει. Αυτά τα αισθήματα είναι μοιραία και ακαταμάχητα.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

«Κακογράφων Άνθρωπο, της Ευρωπαϊκής Σχολής». Το ψευδώνυμο αυτό σας το διάλεξα εγώ - αφού ξεχάσατε να ορίσετε σε ένα. Και μου φαίνεται πως σας άρμόζει. Μου πετάτε ένα μουντζουρωμένο κουρελόχαρτο με μολύβι. Έγώ όμως τα μάτια μου τα θέλω. Και δηλώνω σε όλους ότι δεν θα διαβάσω στο έργο κανένα νράμμα με μολύβι... Έτσι τελούσε το θεωρητικό και σε περιόριση!... Μου γράφετε ότι αγαπήσατε ένα κοπέλλα 18 ετών. Το θέρος πήγε στο χωριό της έσείς της γράψατε το νράμμα όμως έπεσε στα χέρια των δικών της, που έμαθες την περιώριση κλπ. Δικαίως, οι άνθρωποι, αν το νράμμα που της στείλατε ήταν σαν αυτό που στείλατε σε μένα...

«Δυστυχισμένη Ζωή ν. τ. ο. χ. η. ρ.». Άφου ο άνδρας σας, όπως τον περιγράφετε, δεν οεβήτη την οικογένειά του γιατί έπιμνετε να τον κρατήτε με τα δεσμά του γάμου; Η οικογένεια σπρώχνεται στην αγάπη και στην αμοιβαία εκτίμηση. Πάντως όμως κάμετε ακόμη μίαν απόπειρα χάριν του παιδιού σας και αν δεν έπιμνετε να τον επαναφέρετε στη συνηθισμένη ζωή, φροντίστε πάλι να ξαναφτιάσετε τη ζωή σας.

«Σιαμαίος» Άγία Πάρα. Κεφύ. Μου γράφετε: «Κύριε Χαϊρόπουλε καλημέρα σας ή, αν το νράμμα μας το λάβετε νυχτα καλοπέρασα». Πολύ ήσυχα και χαριτωμένα. Είσατε, λοιπόν, δύο κορίτσια και μία μέρα λουμένη από φως με χιλιάδες αρωματικά λουλουδιών της άνοιξης και καλαμίσια πουλιά με σουρντινά, νωρίς, οστε τρία παιδιά στη δική σας περίπου τρελή ηλικία. Άπ' την πρώτη στιγμή καταλάβατε πως ήταν αδύνατο να ζήσετε χωρίς αυτούς. Και συμπληρώνατε: «Αλλά να το διαβάσετε και άλλο να το πάρετε κυρ. Χαϊρόπουλε μου...». Αν αυτοί οι νέοι ήταν δυο θα ήταν φυσικό να αισθάνεστε έρωτα, καλέ μου... κυρ. Σιαμαίος! Είπε όμως τρείς, κι' έτσι έχετε πελαγώσει... Τι να σας πω;... Έρωτικό κουαρτέτο έχω συναντήσει. Κουιντέτο όμως ποτέ! Διότι, μοιραία... κάποιος θα μείνει ρεόσις!...

Κ. Π. Α. Κορίνθον: Άηλου, οστα της πέρας. Και από «άγγελος» που γράφετε έγινε οστανός!... Έτσι είναι οι γυναίκες, αγαπητέ μου... Κάθε τόπου, κάθε εποχής, φρόντιστε τώρα κι' εσείς με τη σειρά σας να την ξεχάσετε και μη βασανίζετε μ' ανώφελα «γιατί!». Χ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΖΕΡΑΛΑΝΤ ΠΕΡΡΟ

ΣΙΡΕΥ ΤΕΜΠΕ

ΜΙΚΥ ΡΟΥΝΕΥ

ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ ΟΜΠΡΑΪΟΥ

Αδούλη μέρα για την υγεία τους

Τα στούντιο του Χόλλυγουντ χρησιμοποιούν πολλές χιλιάδες παιδιά ως «φιγούρες». Έξ άλλου μερικά, τυχερότερα απ' τα άλλα, έχουν προσληφθεί μόνιμως, με κανονικό συμβόλαιο και με σεβαστό μισθό.

Από μία και μόνο οικογένεια, εργάζονται στον κινηματογράφο τρία παιδιά. Το πρώτο είναι η μικρούλα Γκιολαίν Περρώ, αυτή που παρίστανε την Εύα Κιουρί στην παιδική της ηλικία, στο φιλμ «Η ζωή της κυρίας Κιουρί» που παίχθηκε προσφάτως σ' έναν αθηναϊκό κινηματογράφο. Παρ' όλα τα 5½ μόνο χρόνια της, η Γκιολαίν έχει παίξει ήδη σε 13 φιλμ. Έχει συμβόλαιο 7 ετών, το ατομικό της καμαρίνι στο στούντιο, ένα αυτοκίνητο Κρόσλερ και μία σωστή για τις δευτερεύουσες σκηνές (που κοστίζει 15 δολάρια την ημέρα). Ο μεγαλύτερος αδελφός της Τζέραλντ 8 ετών, έχει παίξει σε δύο φιλμ, ύστερα όμως στο ταλέντο απ' την Γκιολαίν. Τέλος, σ' ένα τελευταίο φιλμ, όπου η Γκιολαίν έπαιζε να εμφανισθεί μαζί με μία μικρότερη αδελφή, της έδωσαν την πραγματική αδελφή της Ζανίν ηλικίας 4 ετών. Η οικογένεια Περρώ είναι γαλλική και πήγε στην Καλιφόρνια επί κατοχής.

Η τόση χρησιμοποίησις των παιδιών στο Χόλλυγουντ έγινε αίτια να εκδοθούν νόμοι δοκονέιοι, που ρυθμίζουν την εργασία τους με ώριμους περιορισμούς.

Τα υμάρ, ως 6 μηνών, δεν μπορούν να μείνουν στο στούντιο περισσότερο από 2 ώρες την ημέρα, στο διάστημα δε αυτό εργάζονται πραγματικά επί 20 λεπτά μόνον. Απαγορεύεται αυστηρά να μείνουν πιο πολύ από 30 δευτερόλεπτα συνεχώς στο φως των προβολέων. Μία διπλωματούχος νοσοκόμος τα παρακολουθεί άγρυπνα, με το χρονόμετρο στο χέρι. Πρέπει ακόμη να υπάρχει μία κούνια στο μέρος όπου γυρίζεται η σκηνή καθώς κι' αρκετή θερμότητα με καλοριφέρ.

Από 6 μηνών ως 2 ετών, επιτρέπεται 4 ώρων παραμονή στο στούντιο και 2 ώρων πραγματική εργασία. Η κούνια έχει αντικατασταθεί από ένα κρεβάτι, για ν' αναπαύονται τα παιδιά στα διαλείμματα της εργασίας των.

Οι μετοπήμες αυτές ώρες είναι η απελευθέρωσις των σκηνοθετών. Γι' αυτό έγινε ενθουσιώδης δεκτική η ιδέα της κ. Μπρέναν να πάει στο στούντιο και τις δυο μικρές κόρες της, δίδυμες κι' εντελώς δυοιες μεταξύ τους. Έτσι, υποσχόταν να διπλοασθενούν οι ώρες της εργασίας. Από τότε, οι εταιρείες αναζητούν διδύμους... κι' ακόμη περισσότερους τριδύμους!

Τα παιδιά πάνω από 6 ετών μένουν στο στούντιο τις κανονικές ώρες, διαθέτουν όμως τις υψές για υαθήματα. Ποάνυμα, υπάσχει ένα σχολείο μέσα στο στούντιο είτε στο υπαίθριο όταν γυρίζονται σκηνές εξωτερικές.

Αυτό διαρκεί ως τα 18 χρόνια. Η Σιρέυ Τέμπλ παντρεύτηκε 17 ετών, κι' όμως ήταν αναγκασμένη να πηγαίνει στο σχολείο επί ένα έτος ακόμη!

Η Μέτρο-Γκόλντμιν-Μάγιερ έχει χτίσει για τους μικρούς αστέρες της ένα σχολείο-κάταστρο και τοιγυρισμένο από ποσινάδα και λουλούδια, σμσθή όσαι ανάμεσα στα τεσσάρτα γκράια ύπστερα του στούντιο. Οι υαθήται του δεν το σκάζουν ούτε μία μέρα απ' το υαθήμα. Οι σπουδές είναι οι ίδιες όπως σε κάθε σχολείο του Λος Άντζελες. Υπάρχει ένας καθηγητής για κάθε 12 μαθητάς. Απ' αυτό το σχολείο βγήκαν οι Μίκυ Ρουνέυ, Ντίαν Ντάρμπιν, Φόνετ Μπαρολτόμιου και Λάνα Τάρνερ. Οι διάδοχοί τους, διάσημοι ήδη σαν εκείνους, λέγονται Μάργκαρετ Όμπραϊου, Μπούς Τζένκινς, Σάρον

ΖΑΝΙΝ ΠΕΡΡΟ

Μάκ Μάνους και Κλώντ Ζάρουαν

«Απ' όλα τα παιδιά του Χόλλυγουντ, την πιο τραγική ζωή είχε ο περίφημος Τζαίκυ Κούγκαν. Όταν εμφανίσθηκε για πρώτη φορά μαζί με το Σαρόλ, οι ειδικοί πρόβλεψαν ότι θα γινόταν γρήγορα μεγάλος «αστέρας». Οι γονείς του όμως δεν είχαν μυαλό. Θαμπώθηκαν από τις επιτυχίες του παιδιού τους και άρχισαν να σταπαλύνουν τα νήματα που κενόδιζε. Ο Τζαίκυ χωρίς καμιά καθοδήγηση, έκανε πολλές τρέλλες, κατάντησε αλκοολικός και σήμερα κάνει μερικά θλιβερά «νούμερα» σε διάφορα λαϊκά κέντρα για να κερδίσει λίγα δολάρια. Καμιά κινηματογραφική εταιρεία δεν δέχεται να τον προσλάβει, γιατί με τους εξωφρενισμούς του κατέστρεψε για πάντα το ταλέντο του.

Μετά τη δίκη του κατά της οικογένειάς του (γιατί βρέθηκε άπένταρος στα 21 χρόνια του, ενώ είχε κερδίσει εκατομμύρια) ο άνωτάτος δικαστής του Λος Άντζελες ώνομιάσθη κηδευών όλων των παιδιών του κινηματογράφου. Απ' αυτόν εξαστάται η έπικύρωση ή όχι του συμβολαίου κάθε παιδιού κι' ο καθορισμός του ποσού που θα δίδει στην οικογένειά του. Τα υπόλοιπα από τα ποσά που τα παιδιά όταν μεγαλώσει, Μπορεί ωστόσο εν τω μεταξύ ν' αγοράσθαι μ' αυτά τα χρήματα ένα σπίτι όπως έγινε π. χ. τελευταίος για την Μάργκαρετ Μ' Ομπράιεν.

Όπως κι' οι «μεγάλοι» έτσι και τα παιδιά που έχουν προσληφθεί με το χρόνο σε ένα στούντιο, εργάζονται 40 εβδομάδες το έτος και μένουν ελεύθερα τις άλλες 12, με άδεια μετ' αποδοχών. Το συμβόλαιό τους είναι συνήθως 7 ετών κι' ο μισθός περὶ τα 250 δολάρια τη βδομάδα. Μερικά όμως παιδιά κερδίζουν τα διπλά. Η Μάργκαρετ Όμπραϊου υαλήστα έχει μισθό μεγάλου αστέρος: 2.000 δολάρια τη βδομάδα!

Ένας γάμος-σκάνδαλο

Ο Αμερικανικός τύπος εξεστράτευσε τελευταία εναντίον του Σαρόλ εξ άφορησις του νέου γαμου του. Ο διασμός ήσθησις είναι σήμερα 54 χρόνων. Και η καινούργια σύζυγός του μόλις 20. Μία διαφορά 34 χρόνων δηλαδή, μία διαφορά δυο και μικρό.

Η νέα σύζυγος του Σαρόλ είναι η «Όνα» Ο Νήλ, κόρη του μεγάλου Άγγλου δραματικού συγγραφέως. Πίσω από το γάμο αυτό κούβεται ένα τρυφερό είδωλο, που νοσηλεύεται από το 1945. Οπότε οι Αμερικανικές έφημερίδες είδαν σ' αυτό το είδωλο «τη γεροντική άδυναμία ενός ανθρώπου που δεν στάθηκε ποτέ ικανός να νηπαγωγήσει τα πάθη του και που για μία ακόμη φορά εκμεταλλεύθηκε το θαυμασμό μιας άπειρης νεας για να ίκανοποιήσει τον τωφό αγάλινωτο έγωισμό του».

Εναντίον αυτού του γάμου εξέγερθη επίσης ο πατέρας της νεας, που κατηγόρησε τον Σαρόλ ως «ασυνείδητος» και ως άνθρωπο που το ήθικό του συναίσθημα βρίσκεται πεσμένο σε πολύ χαμηλό επίπεδο.

Έξ άφορησις αυτού του γάμου, μερικοί Αμερικανοί έπισημόνως εξέφρασαν υαλήστα άμφιβολίες για τη διαοντική κατάσταση του Σαρόλ και τον εξαρεκτήρισαν ως τύπον έκφυλου.

Ο διασμός καλλιτέχνης δεν δίνει όμως καμιά προσοχή στα σχολία αυτά και διακρούσσει σ' όλους ότι μ' όλα τα 54 χρόνια του, δεν ναιόθει ακόμη τον εαυτό του γερασμένον.

Η καρδιά του ΠΑΤΕΡΑ

Συγκινητικό διήγημα

ΠΩΛ Γκαρνιέ την κύτταξε ολόχαρος.

—Εσύ! Εσύ!... της φώναξε με συγκίνηση.

—Εγώ! Ναι! Δεν με περίμενες λοιπόν; τον ρώτησε η Λίζα.

—Μα βέβαια! Και δεν τολμώ να πιστέψω σε τόση ευτυχία! Μα είσαι εδώ; Σε λατρεύω. Ποτέ δεν ήσουν έτσι ωραία!... Τό φως του διαμερίματός μου ταίριαζε εξαιρετικά στο χρώμα σου... Σε λατρεύω!

—Τι τρελλός που είσαι! —Εχω μεθύσει απ' τη χαρά μου! Τι ευτυχία! Θα νευματίσουμε μαζί!

—Με έχεις παρακαλέσει τόσες φορές ν' αυτό...

—Μα θα φας, ίσως πολύ άσχημα έδω: Ένω φώνισα! Έγω έστρωσα το τραπέζι! Θα λείπουν ίσως πολλά πράγματα. Το ποτήρι μου είναι μικρό και θα πίνω απ' το δικό σου.

—Φρόνιμα πράγματα προπάντων.

—Ηούχαρε! Είμαι λιγότερο τολμηρός απ' όσο φαίνομαι! Μιλώ σαν νέος είκοσι χρόνων. Μα είμαι τριανταπέντε χρόνων. Ξέρω ότι η παρουσία σου έδω έινε ένα θαύμα της τύχης και τα χέρια μου φοβούνται να σ' αγγίξουν. Κύτταξε τι έχω γράψει στο ημερολόγιό μου: «Πέμπτη, 8 Απριλίου.—Αν έκείνη θελήσει, μια μεγάλη αγάπη άρχίζει σήμερα!»! Θ' άρχισα λοιπόν αυτή η αγάπη.

—Νομίζω πως με προσκάλεσες να προνευματίσουμε;

—Ας προνευματίσουμε! Σε προειδοποιώ όμως, κυρία, ότι πρόκειται για ένα πρόνευμα έρωτευμένων. Δεν υπάρχει τίποτα άλλο στο τραπέζι εκτός από όρεκτικά και επιδόρπια μεζέδες και γλυκά. Πράγματα δηλαδή που δεν εμποδίζουν τα φιλήματα όταν τρώει κανείς... Έχω και σαμπάνια στον πάγο. Σου άρέσει;

—Τρελλά! Μα... χτυπάνε στην πόρτα!

—Μην τρέμεις... Είναι τα παγωτά: Βανίλια φραμπούζ... Πάω ν' ανοίξω.

★
Ο Πώλ βγήκε έξω. Η Λίζα έβγαλε το κραγιόν της κι έβαλε λίγο κόκκινο στα χείλη της. Μα γιατί ο Πώλ άργει να γυρίσει; Κι όταν ενύρισε, δεν κρατούσε τίποτα στα χέρια του! Η φωνή του φανέρωνε στενοχώρια.

—Αγαπημένη μου... ψιθύρισε.

—Τι συμβαίνει; ρώτησε έκείνη περίεργη.

—Δεν ήσαν τα παγωτά!

—Τότε τί ήταν;... Πες μου, λοιπόν!

—Ήταν... ο γυιός μου!

Είχε λοιπόν παιδί;... Έ ναι! Και δεν της το είχε πη φυσικά.

—Και τι ήθελε να κάνει ο γυιός σου; άπόρροε η Λίζα.

—Ήθελε να... προνευματίση γιατί είναι σήμερα η ημέρα του.

—Η ημέρα του; Τι θέλεις να πης;

—Μια φορά το μήνα έχω το δικαίωμα να παίρνω το παιδί μου στο σπίτι μου. Το διαζύγιο το παραχώρησα στη μητέρα του. Αλλά κάθε μήνα για Πέμπτη μου το στέλνει... Όταν προχθές ορίσαμε αυτό το μικρό πρόνευμα και μου είπες: «Μεθαύριο, αν θέλεις θα είμαι έλεύθερη», τοελάθηκα απ' τη χαρά μου και έχασα τα πάντα!... Θεέ μου, πό-

σο με στενοχωρεί αυτό!... Πιστέψέ με.

—Μα τόν έστειλες πίσω, βέβαια; —Αχ! Όχι! Η μητέρα του τόν άφισε κάτω, όπως πάντα κι έφυγε. Κι ο μικρός περιμένει...

Τί έπρεπε να τόν κάνουν τώρα αυτό το παιδί; Τα μάτια τους φανέρωναν την άπελπισία.

—Λοιπόν... Θα προσθέσω ένα σερίλι, τοιο ακόμη στο τραπέζι, έλεπε τέλος ο Πώλ.

Μα τότε είπε αυτό τόσο μουδιασμένα! Κι όταν η Λίζα έβγαλε ένα «άχ!» δυσαρεστημένο, επιτιμητικό έκείνος δεν έπέμεινε περισσότερο. Τί θα γινόταν έξάλλου το έρωτικό πρόνευμα με το μικρό μεταξύ τους στη μέση;... Ήραία έρωτική ημέρα, μά την αλήθεια!

Η Λίζα σκώθηκε από το τραπέζι.

—Ω δεν θα φύγεις; της έλεπε.

—Τί άλλο θέλεις να κάνω έδω;

Στο τραπέζι το σημειωματάριο ήταν άνοιχτό: «Πέμπτη, 8 Απριλίου, —Αν έκείνη θελήσει, μια μεγάλη αγάπη άρχίζει σήμερα».

Δεν ήταν έκείνη που δεν θέλησε...

Ο Πώλ της έπιασε το χέρι και της έιπε χίλια λόγια, βιαστικά άγωνιώδη: Τίποτα δεν τελείωσε, μια κακοτυχία μόνο θα πήγαινε ύφριο να τη δη την λατρεύει, την αγαπά όσο τίποτ' άλλο στον κόσμο...

Έκείνη του άπαντούσε: «Ναι, ναι... βέβαια... έννοείται!...» Μα αυτές καταλάβαινε καλά ότι έσπασε πιά κάτι... όλα χάθηκαν πιά.

—Αντίο φίλε μου... του είπε. Σκέψου ότι ο γυιός σου περιμένει δέκα λεπτά τώρα στον αντίθάλαμο...

★

Ένα παιδάκι όκτώ χρόνων, με μεγάλα και έξυπνα μάτια υπήκε μέσα. Παιδιντας τραβάει για να φιλήσει το μπαμπά του, μα ο μπαμπάς με το πρόσωπο κολλημένο στο τζάμι κυττάζει στο δρόμο λυπημένος. Τέλος γυρίζει και λέει στο νιού του:

—Πεινάς; Κάθισε στο τραπέζι.

Ο Πώλ δεν πεινάει πιά! Μα ο μικρός κυττάζει αυτό το τραπέζι το πολύ μικρό όπου υπάρχουν λουλούδια σκorpιμένα σ' ένα ροζ τραπέζομάνηλο, κυττάζει τα όμορφα χρώματα των πιάτων με τα όρεκτικά τα έξωτικά φρούτα και το πανωμένο κρασί που κατασταλάζει μέσο στα κρουστάλλινα ποτήρια...

Νοιώθει κάτι στο λαιμό του που τόν εμποδίζει να φάει και τραυλίζει:

—Ω! μπαμπά... για μένα είν όλ' αυτά; —Μα ναι... ναι, φυσικά!...

Ο μικρός άρχίζει να κλαίει.

—Μ' αγαπάς, λοιπόν μπαμπά;

Και τότε ο μπαμπάς μάντεψε...

Ήταν ένας μπαμπάς που αγαπούσε πολύ τις νυναικες... και που έμενε πάρα πολύ λίγο με τη δική του. Του άρεσαν οι διασκεδάσεις, δεν του άρεσε ένα υμρό να κλαίει ούτε άκούο να βλέπει τα παντελονάκια του να στεγνώνουν. Το παιδί του τόν έκινε να πλήττει τόν έθύμωνε. Κι όταν έπρεπε το διαζύγιο, η Πέμπτη του μικρού τού φαινόταν σαν άγγάρεια...

—Έλεγε: «Είνε η μέρα του περιορισμού μου...»

Σήμερα αυτό το παιδί είχε δη το πλουσία τραπέζι με τις λιχουδιές και φαντάστηκε πως ο ποτέρας του το αγαπούσε. Κι έκλαψε από ευτυχία. Ο μπαμπάς του άνασκήκωσε το μικρό τού κεφαλάκι και είπε με τη σειρά του:

—Μ' αγαπάς λοιπόν μικρούλη μου;

—Ω ναι, μπαμπά!

—Αχ! Δεν ξέρει ακόμα πολύ καλά... Μα μαντεύει... Μια παιδικίσια καρδιά... Μια καρδιά που πολλές φορές είναι πολύ μεγάλη... Του χαίρειται το κεφάλι μ' ένα χόδι άδέξιο — ήξερε ως τώρα μονάχα τις νυναικες να χαϊδεύει. Πρέπει να μάθει να χαδεύει κι ένα παιδί... Και είπε τέλος μ' ένα άστείο τόνο στη φωνή του:

—Μικρό μου! Παιδάκι μου!

Και γυρίζει άλλωζ το κεφάλι του. Δεν θέλει να δη ο μικρός ότι κλαίει. Το βλέμμα του πέφτει στο τραπέζι στο άνοιχτο σημειωματάριο: «Πέμπτη 8 Απριλίου... Διαβάει μόνο τις τελευταίες λέξεις: «...μια μεγάλη αγάπη άρχίζει σήμερα».

Κι ο Πώλ ξαναλέει αυτή τη φράση, ένω κάτω απ' το άδέξιο χόδεμά το οι λυγμοί του μικρού του παιδιού πούουν σινά-σινά και το πρόσωπό τίζεται από χαρά.

Η Λέσχη της ΑΣΧΗΜΙΑΣ

Οι περιπέτειες του ίδρυτού της

Η περιεργότερη από τις λέσχες που άναφέρεται στην ιστορία ήταν «των άσχημων προσώπων», που ίδρύθηκε στην Άγγλία επί της Βασιλείας του Καρόλου του 2ου.

Ίδρυτής της ήταν ένας πλούσιος εισοδηματίας από το Κάιμπριτζ που τόν έλεγαν Χάτκετ. Ο άνθρωπος αυτός ήταν τόσο άσχημος, που το όνομά του κατάντησε συνώνυμο της πιο άποκρουστικής άσχημίας.

Έτσι, στο άγγλικό λεξικό η λέξη Χάτκετ ανφέρεται με τη σημασία του ανθρώπου «που έχει πρόσωπο σαν λεπίδα άξινας».

Όταν ο Χάτκετ σπούδαζε στο Κάιμπριτζ είχαν αγαπήσει παράφορα μια νέα από άριστοκρατική οικογένεια, που είχαν ανταποκριθή με την ίδια θερμή στο αίσημά του. Η νέα αυτή ήταν τόσο μυσώ, που, όπως άναφέρει ένας χρονικογράφος της εποχής «δεν μπορούσε να ξεχωρίσει ένα καλάμι από ένα κυπαρίσσι».

Η μυωτία της την έκανε λοιπόν, να μην βλέπει την άσχημιά του νεαρού σπουδαστού, που ήταν ντυμένος με μεγάλη κομψότητα, και που κατά το σύρροπο έκανε βόλτες έξω από τόν κήπο του σπιτιού της και της πετούσε άνάμεσα από τα κάγκελλα φλογερά γράμματα και τρουφερά ποιήματα.

Όταν όμως συναντήθηκαν για πρώτη φορά από κοντά, η νέα δεν υπόρεσε να μην διακρίνει τη μεγάλη άσχημία του Χάτκετ κι' έπρεσε άμέσως λιπόθυμη.

Ο Χάτκετ κατάλαβε τότε ότι δεν έπρεπε να περιμένη τίποτε από τόν έρωτα. Και πήγε άργότερα στο Λονδίνο, όπου άρχισε να ζή μια θεότρελλη και όργιαστική ζωή. Ήθελε ν' άποδείξει σ' όλους πως η άσχημία δεν άποτελούσε μειονέκτημα. Κι' όπως ήταν πολύ πλούσιος, κατώθανε να έχη πάντα γύρω του πολλές από τις ωραιότερες νυναικες του Λονδίνου εκεί της εποχής.

Μια μέρα, ο Χάτκετ είχαν μια πρωτότυπη ιδέα. Μάεψε στο σπίτι του τους πιο άσχημους άνδρες που ύπηχαν στο Λονδίνο. Και, κατά τη συγκέντρωσή αυτή άποφασίσθηκε η ίδρυσις της «Λέσχης των άσχημων προσώπων».

Ο Χάτκετ έξελέγη πρόεδρος παμψηφεί.

Μεταξύ των μελών ύπήχε κι' ένας πάτωρ, που τόν έλεγαν «Κάδουρας», γιατί ήταν άφάνταστα κακοφαιγμένος. Ο «Κάδουρας» έξελέγη, λοιπόν, άσημέριος της λέσχης και συνέταξε μαζί με τόν Χάτκετ το καταστατικό που έλεγε τα έξης:

«Για να γίνη κανείς μέλος της «Λέσχης των άσχημων προσώπων» πρέπει να έχη πρόσωπο άποκρουστικό, κατά γενική έκτίμηση, ή τουλάχιστον παραιοφωμένο σώμα και ή άσχημία του να προκαλή έντύπωση με τήν πρώτη ματιά. Με τήν ευκαιρία της έκλογής κάθε μέλους, η λέσχη θα παραθέτει πολυτέλες συμπόσια υπό μέρη της. Ο νεοεκλεγείς υποχρεούται ν' ανταποδώσει αυτό το συμπόσιο, παραθέτοντας ένα γεύμα με μπακαλάς. Ο πρόεδρος θα εκλέγεται με μυστική ψηφοφορία. Σε περίπτωση ίσωνψφίας μεταξύ δύο υποψηφίων, θα προτιμάται έκείνος από τους δύο που θα κάνει ένα παιδάκι 1-2 χρόνων... να τρουάξει περισσότερο. Βλέποντάς τον στη μεγάλη αίθουσα της λέσχης θ' άναστηθούν οι προτομές του Αίσώπου, του Θεοφίλου και του Σκαρόν, που θ' άποτελούν τις τρεις θεότητες του Όλύμπου της άσχημίας».

Μεταξύ των μελών της περιέργης αυτής λέσχης ήταν και ο συγγραφέας Τζών Ζίλκες, που είχε μεγάλη επίδραση στην πνευματική ανάπτυξη της άγγλικής κοινωνίας της εποχής του. Επίτιμο μέλος της λέσχης έξελέγη επίσης και ο μακρόχρονος ντε Μιραμπώ, κατά τη διάρκεια μιας επίσκεψώς του στο Λονδίνο.

Αλλά ο επιφανέστερος μεταξύ των μελών της «Λέσχης των άσχημων προσώπων» ήταν ο ίδιος ο Βασίλειος Κάρολος ο 2ος.

Μια μέρα, παρουσιάσθηκαν μπροστά του δυο ευπατρίδαί και άφού γονάτισαν, τού ένεγείρισαν ένα δίπλωμα με το οποίο ο Χάτκετ τόν άνακήρυξε μέλος της «Λέσχης των άσχημων προσώπων».

Ο Κάρολος ήταν πολύ καλόκαρδος και αντί να θυμώσει άπάντησε στους δυο ευπατρίδας ότι τήν επομένη θα έπισκεπτόταν τη λέσχη.

Κατά τήν έπισκεψη, ο Βασίλειος συνδεόταν από τόν άσχημότερο μεταξύ των αυλικών του, που κρατούσε ένα κέρατο τράγοιο στα χέρια του. Ο Κάρολος το έφερε στο στόμα του και έπροσφερε μερικές εύχαιριστήριες λέξεις άποκαλώντάς έκείνους που τόν περιτοίχιζαν «δημήγιοι των έντιμοτάτων τεράτων και άγαπητούς άδελφούς του».

Κατόπιν έλαβε μέρος σ' ένα όργιαδες συμπόσιο, που παρετέθη προς τιμήν του από τα μέλη της Λέσχης και που έμεινε ιστορικό στα χρονικά της εύθυμης ζωής του Λονδίνου. Όλοι οι άσχημοι άνδρες της εποχής έκείνης προστάθησαν να διασκεδάσουν τόν Κάρολο, άλλος με το σπινθηροδόλο πνεύμα του, άλλος με τήν έκπληκτική πολυφαγία του κι' άλλος με τήν... τρωακτική άτοχή του στο ποτό. Στο τέλος του συμπόσιου, σαν ένα είδος θεαματικού «φινάλε», έγινε μια διασκεδαστική μονομαχία μεταξύ δυο περιφωμών υπερκόρων με... κρασί!

Η «Λέσχη των άσχημων προσώπων» διατηρήθηκε ως το 1863. Η άστεινωμία έπενεβη τότε και έπέβαλε τη διάλυσή της, γιατί τα έδδουαδισά συμποσία των μελών της είχαν καταντήσει άληθινά δόνηα.

19ον —Τι σημαίνει αυτός ο τρόπος σας;... Οφείλτε να διαφωτίσετε τη δικαιοσύνη να μάς πητε ότι ξέρετε!

—Ο ένας χωρικός έβγαλε το κεφάλι του. Ο άλλος έβγαλε το κασκέτο του. Τέλος, υπήκουσαν, πρώτον από φόβο και σεβασμό και δεύτερον γιατί πείσθηκαν ότι δεν είχαν να φοβηθούν τίποτε.

—Μας φάνηκε άστοιό αυτό που λέγατε ο νέος... είπε ο ένας. Γιατί τον είδαμε, την Κυριακή που έβγαζε αυτές τις πέτρες.

—Την Κυριακή; Ποιά ώρα;

—Α το πρωί ένωρίς. Κατά τις 5... Η μαστε στο χωράφι μας.

—Αυτός ήταν; Είπατε βέβαια!

—Θέλει ρώτημα... Τον ξέρουμε άλλωστε. Είπε ο Μαρσιέν Φορέν, ο προστατευόμενος των Μπερτελέν.

—Χρησιμοποίησε κανένα εργαλείο, για να μεγαλώσει το κρεμμύδι του τοίχου;

—Μία πέτρα μεγάλη και μυτερή... Μας φάνηκε παράξενο αυτό που έκανε. Ή ο σόν υπορούσε να μην έλκυσε από την πόρτα, στο ενοστάσιο και στο σπίτι.

—Είπε αλήθεια, όλ αυτά Μαρσιέν Φορέλ; ρώτησε ο εισαγγελέας.

—Και καθώς ο νέος δεν απαντούσε, ο δικαστικός πρόσθεσε:

—Μπορείτε να μάς πητε γιατί μεγαλώσατε αυτό το κρεμμύδι την Κυριακή το πρωί; Ή ο σόν δεν προσέλαπε βέβαια ότι θα σας χροήμειε χέες το βράδυ...

—Η ζωφνική αυτή ερώτηση ήταν σαν ένα χτύπημα κατάκεφαλα, που ζάλισε το Μαρσιέν.

Τι ν' απάντησε;... Δεν μπορούσε να μιλήσει για τη συνάντησή του με τη Σουλθαίν, για τον περίπατο που είχαν κάνει μαζί. Σώπαινε μη τολμώντας να διακινδυνεύσει μια λέξη, που θα στοχεύονταν κατόπιν εναντίον του ή εναντίον της αγαπημένης του. Έξ' άλλου, είλκοινης έκ φύσεως, δεν είχε τη συνήθεια να ληφύμαα Ζύνικε με το νου του τις πιθα, νόηπτες και τις αντιφάσεις υπλεκτότον στίς σκεψείς του ταραζόταν, πας' όλη τη φαινομενική ήρεμία του...

—Δώστε μας τη διευθύνη σας, του είπε ο ανακριτής θέλουμε να μάθουμε αν βνηκάτε την Κυριακή το πρωί πριν από τις 6.

—Ο Μαρσιέν θυμήθηκε ότι, όταν είχε βγη από το σπίτι του την ήμερα εκείνη, ο σπιτονοικοκύρης του — ένας ερνάπης του έργοστασίου — καλλιεργούσε τον κήπο του. Είχαν ανταλλάξει μάστιχο μερικές λέξεις.

—Μα ανανγνωρίζω ότι είναι σωστή η αφήγηση αυτών των ανθρώπων, είπε ήσυχά και θλιμμένα. —Ήρα ως εδώ, την Κυριακή το πρωί. Μου ήρθε η παράξενη ιδέα να μεγαλώσω αυτό το κρεμμύδι και να πηδήσω από δω μέσα στο πάκο. Αυτό έκανα και χέες το βράδυ...

—Και... για ποιά λόγου θα υπαίνατε στο πάκο στις 6 το πρωί;

—Για να κάνω ένα περίπατο. Μ' άρεσαν τόσο πολύ τα πυκνά δέντρα του!

—Δεν μάς είχατε μιλήσει ως τώρα για τις ρωμαντικές αυτές κλίσεις σας;... Ή, στέ λοιπόν βεβαιώνετε ότι αυτός ήταν ο σκοπός σας;... Παράξενος, αλήθεια!

Κι' ο εισαγγελέας γυρίζοντας στους χωροφύλακες διέταξε με τραχεία φωνή: —Συλλάβετε αυτό τον άνθρωπο! Βεβαιώθηκε αν κρατά όπλο άπάντων του.

—Είμαι άθώος κύριε, εισαγγελεΐ! Διαμαρτυρήθηκε ο Μαρσιέν, ενώ τον έφαχναν οι χωροφύλακες. Ήσυχον χλιες φορές τη ζωή μου για τον κύριο Μπερτελέν! Το ξέρει ο ίδιος... και θα με δικαιολογήσει, μόλις αμνη τι συνέβη. Δεν άνησυχώ καθόλου.

Χωρίς να φανή ότι έδινε προσοχή στα λόγια του, ο εισαγγελέας διέταξε να τον οδηγήσουν προσωρινώς στο κρατητήριο και να μην τον αφήσουν μόνον ούτε στιγμή. Οι χωροφύλακες τον πήραν μαζί τους. Για να ασφαλέστεροι, του φόρεσαν χειροπέδες και τον έπιασαν καθέννας από ένα μπράτσο. Οι δυο χωρικοί τους ακολούθησαν.

Η μικρή συνοδεία πέρασε από τους δρόμους του Σεζενάκ. Οι κάτοικοι έκαναν τον περίπατο τους, γιατί δεν είχε ανοίξει το πρωί το εργοστάσιο. Σκολιάζαν, τη νυκτερινή τριγωνία μη ξέροντας ποιά εξέληξη να δώσουν στο πρόσωπο κι' άκατανόητο εκείνο έγκλημα.

Βλέποντας το Μαρσιέν Φορέλ ανάμεσα στους χωροφύλακες, άσπασαν όλοι. Συναλλάσαν όμως γρήγορα. Διψασμένοι για μια άμεση εξέληξη, παραδέχθηκαν γενικώς την ένοχη του νέου. Είχε ήδη από την αρχή γεννήσει ύψις ο παράξενος λόγος του, ή νυκτερινή παρουσία του στον κήπο... Ο θυρωρός του εργοστασίου βεβαιώνει ότι δεν του είχε ανοίξει την πόρτα.

—Αλλάστε δεν τον πολυυμπαθούσε ο κόσμος, από φόβο, γιατί τούδειχνε πολλή εύνοια ο Μπερτελέν. Έκριναν ότι είχε φανή πολύ εύπιστος ο εργοστασιάρχης, φανερώνοντας όλα τα μυστικά του στο Μαρσιέν.

—Από πού βαστάει η σκούφια του, στο κάτω - κάτω; έλεγαν. Είχε ένα έκθετο παιδί... ίσως ναχη αίμα κακούργων στίς φλέβες του!

—Μα όχι... Είπε νόθος γυιός του γερο-Μπερτελέν. Άλλωθως, δεν θα γινόταν ο ευνουσιμένος του κ. Ροζέ. Γιατί δεν πήρε κοντά του ο κ. Ροζέ ένα οποιοδήποτε άλλο παιδί από τα δικά μας;...

—Φαίνεται πως πήραν άερα τα μυαλά αυτού του νέου. «Είμαστε από το ίδιο αίμα» — έλεγε. Γιατί αυτός να τάχη όλα κι' εγώ τίποτε;... Έτσι λοιπόν, τούβαλε τη μπόμπα! Ήταν ψυχοπαθής και φθονερός αυτός ο Μαρσιέν. Δεν μάς έκανε καθόλου παρέα...

—Και βέβαια! επικύρωσε μία γυναίκα του λαού. Πότε καταδέχθηκε να χορήγη με τις κόρες μας, στίς νιορτές; Δεν τις θεωρούσε αξίες του! Όνειρευόταν να παντρευτεί κάποια πριγκίπισσα, ο κύριος!

Πριν ακόμα φτάσει ο Μαρσιέν στη χωροφυλακή, όλο το Σεζενάκ έβραζε από αγανάκτηση. Ο κόσμος τριγύρισε τους χωροφύλακες γιουχάρισε τον κρατούμενο των απείλησε, τον πετροβόλησε. Άν διαρκούσε περισσότερη ώρα ή ατιμωτική αυτή διαδρομή, ίσως το εξαγνισμένο πλήθος να ντυνόριζε το Μαρσιέν Εύτυχος, οι άλλοι χωροφύλακες του σπείνιζαν έπαινον να ενισχύσουν τους συνοδούς των, κι'...

Το ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ξενομανία

Έχω καυμό βαρύ, Φορέλ, γιατί την ήμεραν φορού τα ένγλέζικα λιμάρες πές μου λοιπόν πού τάχεις μά και άφησε τα μου και μά κι' έμμε δεν με τουνπαρείς.

Πού έρωθεσ τα άγγλικά; Μίλα Φορέλ κι' έχω ντολά, που μούχεται να κλάψω. Σπνήσου ντρίτα πι και φι! Έχεις με ξένους έπαφί; Προτού σου την άστράψω.

Αυτή σου ή Ξενομανία, στο λωθ θα σου βγη ζυνή.

Θα γίνη μάλε — βράσι, θα φας Φορέλ, γερή (υπονύει) που θα σου φωνή η σά (γυνιά) και όλο το κασάσι.

Να πού στα είπα πα, (στρικά) παράτα πλέον τ' άγγλικά (κά) και άν φοβάσαι Χάρο μίλα σωμαίικα, μωρή, όπως μιλάνε στ ο ύ (ψυροή), να μη σε στραπατάς. (ωυ!...)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

—Είμαι άθώος κύριε, εισαγγελεΐ! Διαμαρτυρήθηκε ο Μαρσιέν, ενώ τον έφαχναν οι χωροφύλακες. Ήσυχον χλιες φορές τη ζωή μου για τον κύριο Μπερτελέν! Το ξέρει ο ίδιος... και θα με δικαιολογήσει, μόλις αμνη τι συνέβη. Δεν άνησυχώ καθόλου.

Χωρίς να φανή ότι έδινε προσοχή στα λόγια του, ο εισαγγελέας διέταξε να τον οδηγήσουν προσωρινώς στο κρατητήριο και να μην τον αφήσουν μόνον ούτε στιγμή. Οι χωροφύλακες τον πήραν μαζί τους. Για να ασφαλέστεροι, του φόρεσαν χειροπέδες και τον έπιασαν καθέννας από ένα μπράτσο. Οι δυο χωρικοί τους ακολούθησαν.

Η μικρή συνοδεία πέρασε από τους δρόμους του Σεζενάκ. Οι κάτοικοι έκαναν τον περίπατο τους, γιατί δεν είχε ανοίξει το πρωί το εργοστάσιο. Σκολιάζαν, τη νυκτερινή τριγωνία μη ξέροντας ποιά εξέληξη να δώσουν στο πρόσωπο κι' άκατανόητο εκείνο έγκλημα.

Βλέποντας το Μαρσιέν Φορέλ ανάμεσα στους χωροφύλακες, άσπασαν όλοι. Συναλλάσαν όμως γρήγορα. Διψασμένοι για μια άμεση εξέληξη, παραδέχθηκαν γενικώς την ένοχη του νέου. Είχε ήδη από την αρχή γεννήσει ύψις ο παράξενος λόγος του, ή νυκτερινή παρουσία του στον κήπο... Ο θυρωρός του εργοστασίου βεβαιώνει ότι δεν του είχε ανοίξει την πόρτα.

—Αλλάστε δεν τον πολυυμπαθούσε ο κόσμος, από φόβο, γιατί τούδειχνε πολλή εύνοια ο Μπερτελέν. Έκριναν ότι είχε φανή πολύ εύπιστος ο εργοστασιάρχης, φανερώνοντας όλα τα μυστικά του στο Μαρσιέν.

—Από πού βαστάει η σκούφια του, στο κάτω - κάτω; έλεγαν. Είχε ένα έκθετο παιδί... ίσως ναχη αίμα κακούργων στίς φλέβες του!

—Μα όχι... Είπε νόθος γυιός του γερο-Μπερτελέν. Άλλωθως, δεν θα γινόταν ο ευνουσιμένος του κ. Ροζέ. Γιατί δεν πήρε κοντά του ο κ. Ροζέ ένα οποιοδήποτε άλλο παιδί από τα δικά μας;...

—Φαίνεται πως πήραν άερα τα μυαλά αυτού του νέου. «Είμαστε από το ίδιο αίμα» — έλεγε. Γιατί αυτός να τάχη όλα κι' εγώ τίποτε;... Έτσι λοιπόν, τούβαλε τη μπόμπα! Ήταν ψυχοπαθής και φθονερός αυτός ο Μαρσιέν. Δεν μάς έκανε καθόλου παρέα...

—Και βέβαια! επικύρωσε μία γυναίκα του λαού. Πότε καταδέχθηκε να χορήγη με τις κόρες μας, στίς νιορτές; Δεν τις θεωρούσε αξίες του! Όνειρευόταν να παντρευτεί κάποια πριγκίπισσα, ο κύριος!

—Είμαι άθώος κύριε, εισαγγελεΐ! Διαμαρτυρήθηκε ο Μαρσιέν, ενώ τον έφαχναν οι χωροφύλακες. Ήσυχον χλιες φορές τη ζωή μου για τον κύριο Μπερτελέν! Το ξέρει ο ίδιος... και θα με δικαιολογήσει, μόλις αμνη τι συνέβη. Δεν άνησυχώ καθόλου.

Χωρίς να φανή ότι έδινε προσοχή στα λόγια του, ο εισαγγελέας διέταξε να τον οδηγήσουν προσωρινώς στο κρατητήριο και να μην τον αφήσουν μόνον ούτε στιγμή. Οι χωροφύλακες τον πήραν μαζί τους. Για να ασφαλέστεροι, του φόρεσαν χειροπέδες και τον έπιασαν καθέννας από ένα μπράτσο. Οι δυο χωρικοί τους ακολούθησαν.

Η μικρή συνοδεία πέρασε από τους δρόμους του Σεζενάκ. Οι κάτοικοι έκαναν τον περίπατο τους, γιατί δεν είχε ανοίξει το πρωί το εργοστάσιο. Σκολιάζαν, τη νυκτερινή τριγωνία μη ξέροντας ποιά εξέληξη να δώσουν στο πρόσωπο κι' άκατανόητο εκείνο έγκλημα.

Βλέποντας το Μαρσιέν Φορέλ ανάμεσα στους χωροφύλακες, άσπασαν όλοι. Συναλλάσαν όμως γρήγορα. Διψασμένοι για μια άμεση εξέληξη, παραδέχθηκαν γενικώς την ένοχη του νέου. Είχε ήδη από την αρχή γεννήσει ύψις ο παράξενος λόγος του, ή νυκτερινή παρουσία του στον κήπο... Ο θυρωρός του εργοστασίου βεβαιώνει ότι δεν του είχε ανοίξει την πόρτα.

—Αλλάστε δεν τον πολυυμπαθούσε ο κόσμος, από φόβο, γιατί τούδειχνε πολλή εύνοια ο Μπερτελέν. Έκριναν ότι είχε φανή πολύ εύπιστος ο εργοστασιάρχης, φανερώνοντας όλα τα μυστικά του στο Μαρσιέν.

—Από πού βαστάει η σκούφια του, στο κάτω - κάτω; έλεγαν. Είχε ένα έκθετο παιδί... ίσως ναχη αίμα κακούργων στίς φλέβες του!

—Μα όχι... Είπε νόθος γυιός του γερο-Μπερτελέν. Άλλωθως, δεν θα γινόταν ο ευνουσιμένος του κ. Ροζέ. Γιατί δεν πήρε κοντά του ο κ. Ροζέ ένα οποιοδήποτε άλλο παιδί από τα δικά μας;...

—Φαίνεται πως πήραν άερα τα μυαλά αυτού του νέου. «Είμαστε από το ίδιο αίμα» — έλεγε. Γιατί αυτός να τάχη όλα κι' εγώ τίποτε;... Έτσι λοιπόν, τούβαλε τη μπόμπα! Ήταν ψυχοπαθής και φθονερός αυτός ο Μαρσιέν. Δεν μάς έκανε καθόλου παρέα...

—Και βέβαια! επικύρωσε μία γυναίκα του λαού. Πότε καταδέχθηκε να χορήγη με τις κόρες μας, στίς νιορτές; Δεν τις θεωρούσε αξίες του! Όνειρευόταν να παντρευτεί κάποια πριγκίπισσα, ο κύριος!

Πριν ακόμα φτάσει ο Μαρσιέν στη χωροφυλακή, όλο το Σεζενάκ έβραζε από αγανάκτηση. Ο κόσμος τριγύρισε τους χωροφύλακες γιουχάρισε τον κρατούμενο των απείλησε, τον πετροβόλησε. Άν διαρκούσε περισσότερη ώρα ή ατιμωτική αυτή διαδρομή, ίσως το εξαγνισμένο πλήθος να ντυνόριζε το Μαρσιέν Εύτυχος, οι άλλοι χωροφύλακες του σπείνιζαν έπαινον να ενισχύσουν τους συνοδούς των, κι'...

Το ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ξενομανία

Έχω καυμό βαρύ, Φορέλ, γιατί την ήμεραν φορού τα ένγλέζικα λιμάρες πές μου λοιπόν πού τάχεις μά και άφησε τα μου και μά κι' έμμε δεν με τουνπαρείς.

Πού έρωθεσ τα άγγλικά; Μίλα Φορέλ κι' έχω ντολά, που μούχεται να κλάψω. Σπνήσου ντρίτα πι και φι! Έχεις με ξένους έπαφί; Προτού σου την άστράψω.

Αυτή σου ή Ξενομανία, στο λωθ θα σου βγη ζυνή.

Θα γίνη μάλε — βράσι, θα φας Φορέλ, γερή (υπονύει) που θα σου φωνή η σά (γυνιά) και όλο το κασάσι.

Να πού στα είπα πα, (στρικά) παράτα πλέον τ' άγγλικά (κά) και άν φοβάσαι Χάρο μίλα σωμαίικα, μωρή, όπως μιλάνε στ ο ύ (ψυροή), να μη σε στραπατάς. (ωυ!...)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

—Είμαι άθώος κύριε, εισαγγελεΐ! Διαμαρτυρήθηκε ο Μαρσιέν, ενώ τον έφαχναν οι χωροφύλακες. Ήσυχον χλιες φορές τη ζωή μου για τον κύριο Μπερτελέν! Το ξέρει ο ίδιος... και θα με δικαιολογήσει, μόλις αμνη τι συνέβη. Δεν άνησυχώ καθόλου.

Χωρίς να φανή ότι έδινε προσοχή στα λόγια του, ο εισαγγελέας διέταξε να τον οδηγήσουν προσωρινώς στο κρατητήριο και να μην τον αφήσουν μόνον ούτε στιγμή. Οι χωροφύλακες τον πήραν μαζί τους. Για να ασφαλέστεροι, του φόρεσαν χειροπέδες και τον έπιασαν καθέννας από ένα μπράτσο. Οι δυο χωρικοί τους ακολούθησαν.

Η μικρή συνοδεία πέρασε από τους δρόμους του Σεζενάκ. Οι κάτοικοι έκαναν τον περίπατο τους, γιατί δεν είχε ανοίξει το πρωί το εργοστάσιο. Σκολιάζαν, τη νυκτερινή τριγωνία μη ξέροντας ποιά εξέληξη να δώσουν στο πρόσωπο κι' άκατανόητο εκείνο έγκλημα.

Βλέποντας το Μαρσιέν Φορέλ ανάμεσα στους χωροφύλακες, άσπασαν όλοι. Συναλλάσαν όμως γρήγορα. Διψασμένοι για μια άμεση εξέληξη, παραδέχθηκαν γενικώς την ένοχη του νέου. Είχε ήδη από την αρχή γεννήσει ύψις ο παράξενος λόγος του, ή νυκτερινή παρουσία του στον κήπο... Ο θυρωρός του εργοστασίου βεβαιώνει ότι δεν του είχε ανοίξει την πόρτα.

—Αλλάστε δεν τον πολυυμπαθούσε ο κόσμος, από φόβο, γιατί τούδειχνε πολλή εύνοια ο Μπερτελέν. Έκριναν ότι είχε φανή πολύ εύπιστος ο εργοστασιάρχης, φανερώνοντας όλα τα μυστικά του στο Μαρσιέν.

—Από πού βαστάει η σκούφια του, στο κάτω - κάτω; έλεγαν. Είχε ένα έκθετο παιδί... ίσως ναχη αίμα κακούργων στίς φλέβες του!

—Μα όχι... Είπε νόθος γυιός του γερο-Μπερτελέν. Άλλωθως, δεν θα γινόταν ο ευνουσιμένος του κ. Ροζέ. Γιατί δεν πήρε κοντά του ο κ. Ροζέ ένα οποιοδήποτε άλλο παιδί από τα δικά μας;...

—Φαίνεται πως πήραν άερα τα μυαλά αυτού του νέου. «Είμαστε από το ίδιο αίμα» — έλεγε. Γιατί αυτός να τάχη όλα κι' εγώ τίποτε;... Έτσι λοιπόν, τούβαλε τη μπόμπα! Ήταν ψυχοπαθής και φθονερός αυτός ο Μαρσιέν. Δεν μάς έκανε καθόλου παρέα...

—Και βέβαια! επικύρωσε μία γυναίκα του λαού. Πότε καταδέχθηκε να χορήγη με τις κόρες μας, στίς νιορτές; Δεν τις θεωρούσε αξίες του! Όνειρευόταν να παντρευτεί κάποια πριγκίπισσα, ο κύριος!

Πριν ακόμα φτάσει ο Μαρσιέν στη χωροφυλακή, όλο το Σεζενάκ έβραζε από αγανάκτηση. Ο κόσμος τριγύρισε τους χωροφύλακες γιουχάρισε τον κρατούμενο των απείλησε, τον πετροβόλησε. Άν διαρκούσε περισσότερη ώρα ή ατιμωτική αυτή διαδρομή, ίσως το εξαγνισμένο πλήθος να ντυνόριζε το Μαρσιέν Εύτυχος, οι άλλοι χωροφύλακες του σπείνιζαν έπαινον να ενισχύσουν τους συνοδούς των, κι'...

Το ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ξενομανία

Έχω καυμό βαρύ, Φορέλ, γιατί την ήμεραν φορού τα ένγλέζικα λιμάρες πές μου λοιπόν πού τάχεις μά και άφησε τα μου και μά κι' έμμε δεν με τουνπαρείς.

—Είμαι άθώος κύριε, εισαγγελεΐ! Διαμαρτυρήθηκε ο Μαρσιέν, ενώ τον έφαχναν οι χωροφύλακες. Ήσυχον χλιες φορές τη ζωή μου για τον κύριο Μπερτελέν! Το ξέρει ο ίδιος... και θα με δικαιολογήσει, μόλις αμνη τι συνέβη. Δεν άνησυχώ καθόλου.

Χωρίς να φανή ότι έδινε προσοχή στα λόγια του, ο εισαγγελέας διέταξε να τον οδηγήσουν προσωρινώς στο κρατητήριο και να μην τον αφήσουν μόνον ούτε στιγμή. Οι χωροφύλακες τον πήραν μαζί τους. Για να ασφαλέστεροι, του φόρεσαν χειροπέδες και τον έπιασαν καθέννας από ένα μπράτσο. Οι δυο χωρικοί τους ακολούθησαν.

Η μικρή συνοδεία πέρασε από τους δρόμους του Σεζενάκ. Οι κάτοικοι έκαναν τον περίπατο τους, γιατί δεν είχε ανοίξει το πρωί το εργοστάσιο. Σκολιάζαν, τη νυκτερινή τριγωνία μη ξέροντας ποιά εξέληξη να δώσουν στο πρόσωπο κι' άκατανόητο εκείνο έγκλημα.

Βλέποντας το Μαρσιέν Φορέλ ανάμεσα στους χωροφύλακες, άσπασαν όλοι. Συναλλάσαν όμως γρήγορα. Διψασμένοι για μια άμεση εξέληξη, παραδέχθηκαν γενικώς την ένοχη του νέου. Είχε ήδη από την αρχή γεννήσει ύψις ο παράξενος λόγος του, ή νυκτερινή παρουσία του στον κήπο... Ο θυρωρός του εργοστασίου βεβαιώνει ότι δεν του είχε ανοίξει την πόρτα.

—Αλλάστε δεν τον πολυυμπαθούσε ο κόσμος, από φόβο, γιατί τούδειχνε πολλή εύνοια ο Μπερτελέν. Έκριναν ότι είχε φανή πολύ εύπιστος ο εργοστασιάρχης, φανερώνοντας όλα τα μυστικά του στο Μαρσιέν.

—Από πού βαστάει η σκούφια του, στο κάτω - κάτω; έλεγαν. Είχε ένα έκθετο παιδί... ίσως ναχη αίμα κακούργων στίς φλέβες του!

—Μα όχι... Είπε νόθος γυιός του γερο-Μπερτελέν. Άλλωθως, δεν θα γινόταν ο ευνουσιμένος του κ. Ροζέ. Γιατί δεν πήρε κοντά του ο κ. Ροζέ ένα οποιοδήποτε άλλο παιδί από τα δικά μας;...

—Φαίνεται πως πήραν άερα τα μυαλά αυτού του νέου. «Είμαστε από το ίδιο αίμα» — έλεγε. Γιατί αυτός να τάχη όλα κι' εγώ τίποτε;... Έτσι λοιπόν, τούβαλε τη μπόμπα! Ήταν ψυχοπαθής και φθονερός αυτός ο Μαρσιέν. Δεν μάς έκανε καθόλου παρέα...

—Και βέβαια! επικύρωσε μία γυναίκα του λαού. Πότε καταδέχθηκε να χορήγη με τις κόρες μας, στίς νιορτές; Δεν τις θεωρούσε αξίες του! Όνειρευόταν να παντρευτεί κάποια πριγκίπισσα, ο κύριος!

Πριν ακόμα φτάσει ο Μαρσιέν στη χωροφυλακή, όλο το Σεζενάκ έβραζε από αγανάκτηση. Ο κόσμος τριγύρισε τους χωροφύλακες γιουχάρισε τον κρατούμενο των απείλησε, τον πετροβόλησε. Άν διαρκούσε περισσότερη ώρα ή ατιμωτική αυτή διαδρομή, ίσως το εξαγνισμένο πλήθος να ντυνόριζε το Μαρσιέν Εύτυχος, οι άλλοι χωροφύλακες του σπείνιζαν έπαινον να ενισχύσουν τους συνοδούς των, κι'...

Το ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ξενομανία

Έχω καυμό βαρύ, Φορέλ, γιατί την ήμεραν φορού τα ένγλέζικα λιμάρες πές μου λοιπόν πού τάχεις μά και άφησε τα μου και μά κι' έμμε δεν με τουνπαρείς.

Πού έρωθεσ τα άγγλικά; Μίλα Φορέλ κι' έχω ντολά, που μούχεται να κλάψω. Σπνήσου ντρίτα πι και φι! Έχεις με ξένους έπαφί; Προτού σου την άστράψω.

Αυτή σου ή Ξενομανία, στο λωθ θα σου βγη ζυνή.

Θα γίνη μάλε — βράσι, θα φας Φορέλ, γερή (υπονύει) που θα σου φωνή η σά (γυνιά) και όλο το κασάσι.

Να πού στα είπα πα, (στρικά) παράτα πλέον τ' άγγλικά (κά) και άν φοβάσαι Χάρο μίλα σωμαίικα, μωρή, όπως μιλάνε στ ο ύ (ψυροή), να μη σε στραπατάς. (ωυ!...)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

—Είμαι άθώος κύριε, εισαγγελεΐ! Διαμαρτυρήθηκε ο Μαρσιέν, ενώ τον έφαχναν οι χωροφύλακες. Ήσυχον χλιες φορές τη ζωή μου για τον κύριο Μπερτελέν! Το ξέρει ο ίδιος... και θα με δικαιολογήσει, μόλις αμνη τι συνέβη. Δεν άνησυχώ καθόλου.

Χωρίς να φανή ότι έδινε προσοχή στα λόγια του, ο εισαγγελέας διέταξε να τον οδηγήσουν προσωρινώς στο κρατητήριο και να μην τον αφήσουν μόνον ούτε στιγμή. Οι χωροφύλακες τον πήραν μαζί τους. Για να ασφαλέστεροι, του φόρεσαν χειροπέδες και τον έπιασαν καθέννας από ένα μπράτσο. Οι δυο χωρικοί τους ακολούθησαν.

Η μικρή συνοδεία πέρασε από τους δρόμους του Σεζενάκ. Οι κάτοικοι έκαναν τον περίπατο τους, γιατί δεν είχε ανοίξει το πρωί το εργοστάσιο. Σκολιάζαν, τη νυκτερινή τριγωνία μη ξέροντας ποιά εξέληξη να δώσουν στο πρόσωπο κι' άκατανόητο εκείνο έγκλημα.

Βλέποντας το Μαρσιέν Φορέλ ανάμεσα στους χωροφύλακες, άσπασαν όλοι. Συναλλάσαν όμως γρήγορα. Διψασμένοι για μια άμεση εξέληξη, παραδέχθηκαν γενικώς την ένοχη του νέου. Είχε ήδη από την αρχή γεννήσει ύψις ο παράξενος λόγος του, ή νυκτερινή παρουσία του στον κήπο... Ο θυρωρός του εργοστασίου βεβαιώνει ότι δεν του είχε ανοίξει την πόρτα.

—Αλλάστε δεν τον πολυυμπαθούσε ο κόσμος, από φόβο, γιατί τούδειχνε πολλή εύνοια ο Μπερτελέν. Έκριναν ότι είχε φανή πολύ εύπιστος ο εργοστασιάρχης, φανερώνοντας όλα τα μυστικά του στο Μαρσιέν.

—Από πού βαστάει η σκούφια του, στο κάτω - κάτω; έλεγαν. Είχε ένα έκθετο παιδί... ίσως ναχη αίμα κακούργων στίς φλέβες του!

—Μα όχι... Είπε νόθος γυιός του γερο-Μπερτελέν. Άλλωθως, δεν θα γινόταν ο ευνουσιμένος του κ. Ροζέ. Γιατί δεν πήρε κοντά του ο κ. Ροζέ ένα οποιοδήποτε άλλο παιδί από τα δικά μας;...

—Φαίνεται πως πήραν άερα τα μυαλά αυτού του νέου. «Είμαστε από το ίδιο αίμα» — έλεγε. Γιατί αυτός να τάχη όλα κι' εγώ τίποτε;... Έτσι λοιπόν, τούβαλε τη μπόμπα! Ήταν ψυχοπαθής και φθονερός αυτός ο Μαρσιέν. Δεν μάς έκανε καθόλου παρέα...

—Και βέβαια! επικύρωσε μία γυναίκα του λαού. Πότε καταδέχθηκε να χορήγη με τις κόρες μας, στίς νιορτές; Δεν τις θεωρούσε αξίες του! Όνειρευόταν να παντρευτεί κάποια πριγκίπισσα, ο κύριος!

Πριν ακόμα φτάσει ο Μαρσιέν στη χωροφυλακή, όλο το Σεζενάκ έβραζε από αγανάκτηση. Ο κόσμος τριγύρισε τους χωροφύλακες γιουχάρισε τον κρατούμενο των απείλησε, τον πετροβόλησε. Άν διαρκούσε περισσότερη ώρα ή ατιμωτική αυτή διαδρομή, ίσως το εξαγνισμένο πλήθος να ντυνόριζε το Μαρσιέν Εύτυχος, οι άλλοι χωροφύλακες του σπείνιζαν έπαινον να ενισχύσουν τους συνοδούς των, κι'...

Το ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ξενομανία

—Είμαι άθώος κύριε, εισαγγελεΐ! Διαμαρτυρήθηκε ο Μαρσιέν, ενώ τον έφαχναν οι χωροφύλακες. Ήσυχον χλιες φορές τη ζωή μου για τον κύριο Μπερτελέν! Το ξέρει ο ίδιος... και θα με δικαιολογήσει, μόλις αμνη τι συνέβη. Δεν άνησυχώ καθόλου.

Χωρίς να φανή ότι έδινε προσοχή στα λόγια του, ο εισαγγελέας διέταξε να τον οδηγήσουν προσωρινώς στο κρατητήριο και να μην τον αφήσουν μόνον ούτε στιγμή. Οι χωροφύλακες τον πήραν μαζί τους. Για να ασφαλέστεροι, του φόρεσαν χειροπέδες και τον έπιασαν καθέννας από ένα μπράτσο. Οι δυο χωρικοί τους ακολούθησαν.

Η μικρή συνοδεία πέρασε από τους δρόμους

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η αγαπημένη του Δημίου

Το όνειρο της Μαγδαληνής Κάμπρι, έπειτα απ' τους πρώτους χορευτικούς θρίλερ, άμβλους που γνώρισε στην πατρίδα της το Μιλάνο, ήταν να φύγει για το Παρίσι.

Μία μέρα τέλος, βρήκε την ευκαιρία να το πραγματοποιήσει.

Η φύση της είχε προτρέξει. Κι' όταν έφτασε στο Παρίσι, ήταν αναρίθμητοι εκείνοι που περιέμεναν να την ιδούν και να την επευφημούσαν.

Κάθε εμφάνισή της ήταν κι' ένας καινούργιος θρίαμβος. Τό πληθυσμό την αποθέωνε. Κι' οι νεαροί ευγενείς συνωστίζονταν γύρω της για να της προσφέρουν τον έρωτά τους.

Αλλά η εποχή των θριάμβων πέρασε πολύ γρήγορα. Το Παρίσι καλυμμένο τώρα μέσα στο αίμα. Και τα θέατρα έκλειναν τις πόρτες τους το ένα έπειτα από το άλλο.

Η Έπανάσταση είχε ξεσπάσει όρμητική, θεαλλώδης άσφυκτική.

Η μικρή Μαγδαληνή παρσύρθηκε μέσα στο ρεύμα της. Έγινε μία απλή πολιτίς που έπαιρνε μέρος στις λαϊκές διαδηλώσεις και συγχάς στις επαναστατικές λέσχες.

Οι κομφοί θαυμαστές είχαν εξαφανιστεί από λόγους. Τώρα μέσα σ' έναν κόσμο ανθρώπων που οι περισσότεροι απ' αυτούς ήταν κουρελιάρδες.

Αλλοίμονο! Το βλέμμα της δεν υπορούσε να σταματήσει σε κανένα απ' αυτούς. Κι' μ' όλο που ήταν ένα κορίτσι του λαού και χαιρόταν για τις νίκες της Έπανάστασης, έννοιωσε μέσα στην ψυχή της μία κρυφή νοσταλγία για τα περασμένα. Η γοητεία του παρελθόντος την μαγνητίζει.

Εκείνη την εποχή η Μαγδαληνή γνωρίστηκε με το Στέφανο. Δεν ήταν πολύ νέος, ούτε πολύ όμορφος.

Αλλά είχε μία μελαγχολική και ήρεμη έκφραση τη στιγμή που όλοι γύρω του έμοιαζαν σαν μανιασμένα θηρία κι' οι τρόποι του ήταν πολύ ευγενικοί. Τα ρούχα του ήταν απλά, αλλά πολύ καθαρά κι' ήξερε να τα φορέει με γούστο, έτσι που φαίνονταν αρκετά κομψό μέσο σ' αυτό.

Ήταν μήπως κανένας παλιός αριστοκράτης; Η Μαγδαληνή δεν ενδιαφέρθηκε να το μάθει. Ο άνθρωπος αυτός την είχε γοητεύσει και τον ακολουθούσε πρόθυμα σ' ένα μικρό άπομορο σπιτάκι προς το τέρας του προαστίου του Άγιου Αντωνίου όπου έμενε.

Εκεί έζησαν για πολύ καιρό ευτυχισμένοι.

Στο Παρίσι μιλούνταν η επαναστατική θύελλα. Και η Μαγδαληνή ήταν πολύ ευχαριστημένη που βρισκόταν μακριά απ' αυτή. Ο αγαπημένος της όπως της είχε ειπεί, έκανε προμήθειες στον επαναστατικό στρατό και οι δουλειές του πήγαιναν περίφημα. Είχε μάλιστα μερικές οικονομίες. Όταν προεβόσαν τα πράγματα θα πηγαίναν κι' αυτοί να ζήσουν στην πόλη...

Η Μαγδαληνή είχε ξεχάσει τώρα τα καλλιτεχνικά της όνειρα. Όλη της η ζωή είχε συνκεντρωθεί στην άπέραντη αγάπη που ένιωθε για το Στέφανο και που εκείνος της ανταπέδιδε με την ίδια φλόγα.

Ο Στέφανος έφευγε συνήθως πολύ πρωί προτού ξυπνήσει η Μαγδαληνή.

Αλλά η νεαρή γυναίκα δε κοιμόταν πάντα. Και πολλές φορές είχαν ιδεί τον αγαπημένο της να βγάζει μισή κρυφή εικόνα της Παναγίας, να την βάζει σ' ένα τραπεζάκι και να προσεύχεται γοερά για την υγεία της.

Η Μαγδαληνή διακριτικά όπως πάντα, δεν του είχε ειπεί τίποτε ποτέ. Φόβος,...

Ήταν πολύ ευχαριστημένη γιατί ο Στέφανος έμενε πιστός στη θρησκεία.

Ενα πρωί, ο Στέφανος έφυγε νωρίτερα από κάθε άλλη φορά. Κι' η Μαγδαληνή, ζυγνώντας είδε μία εξαιρετική κίνηση στους δρόμους του προαστίου. Πληθή κοσμο έτρεχαν προς το Παρίσι. Γιατί είχε διαδοθεί η φήμη πως θα γινόταν η καρατόμηση της Μαρίας Άντουανέττας.

Η Μαγδαληνή έννοιωσε ένα άκατονίκητο πειρασμό. Δεν είχε ιδεί ποτέ ως τότε μία καρατόμηση, γιατί η θέα και μόνο της γκλιλοτίνας της έφευγε φρίκη και τρόμο. Αλλά, προκειμένου για την παλιά βασίλισσα θάζιζε να παρακολουθήσει αυτό το θέαμα, όσο ανατριχιαστικό κι' αν ήταν.

Σε λίγο, είχαν αναμειχθεί με τα πλήθη που έτρεχαν προς το Παρίσι. Κι' είχε την καλή τύχη να βρεθεί στην πρώτη σειρά μεταξύ των θεατών.

Σαν μέσα σ' όνειρο η Μαγδαληνή είδε τη βασίλισσα ν' ανεβαίνει πάνω στο ικρίωμα. Δύο τρεις άνθρωποι, που θάρρεπε να νάνε ο δήμιος κι' οι βοηθοί του, την έβασαν βιαστικά και την έδεσαν πάνω στην άπαισια μηχανή.

Επειτα το γυαλιστερό λεπίδι έπεσε με όρμη... Ένα βουητό, σαν της θάλασσας όταν είναι φουρτουλισμένη ανέθηκε από το πλήθος που ήταν συγκεντρωμένο ολόγυρα.

Κι' η Μαγδαληνή είδε τότε έναν άνθρωπο - το δήμιο - να σπώνη από κάτω το ματωμένο κεφάλι της βασίλισσας και να το δείχνει στο πλήθος.

Αλλά ήταν αλήθεια αυτό που έδλεπε η την γελούσαν τη μάτια της; Ο άνθρωπος αυτός ο δήμιος, ήταν ο Στέφανος, ο αγαπημένος της...

Η Μαγδαληνή πέρασε άναμεσα από τις πυκνές τάξεις των στρατιωτών και προχώρησε κοντά στο ικρίωμα, θέλοντας να βεβαιωθεί.

Αλλοίμονο! Δεν είχε κάνει λάθος... Σαφικά η νεαρή γυναίκα ταλαντεύθηκε και σωριάστηκε κάτω. Είχε χάσει μαζί το φως και το λογικό της...

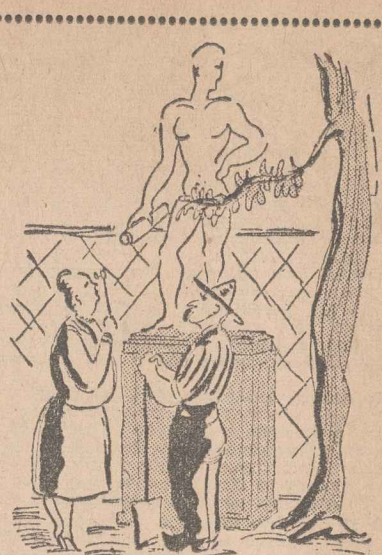
Η Μαγδαληνή Κάμπρι, η φημισμένη Μιλανέζα χορεύτρια, πέθανε λίγον καιρό αργότερα, χωρίς ν' ανακτήσει ούτε το ένα ούτε το άλλο. Είχε καταντήσει στο τέλος, ζητιάνη και σερνόταν από δρόμο σε δρόμο μέσα στο Παρίσι με τα μάτια σβουμένα και το πρόσωπο παραμορφωμένο από τον ανεπίσημο πόνο και την αγωνία της ψυχής της.

Μετά την καρατόμηση της Μαρίας Άντουανέττας, ο Στέφανος εξαφανίστηκε από το Παρίσι. Άλλοι είπαν πως αυτοκτόνησε κι' άλλοι πως πέρασε στην Ιταλία όπου κλεισθηκε, με ψεύτικο όνομα σ' ένα μοναστήρι κι' έζησε εκεί την υπόλοιπη ζωή του.

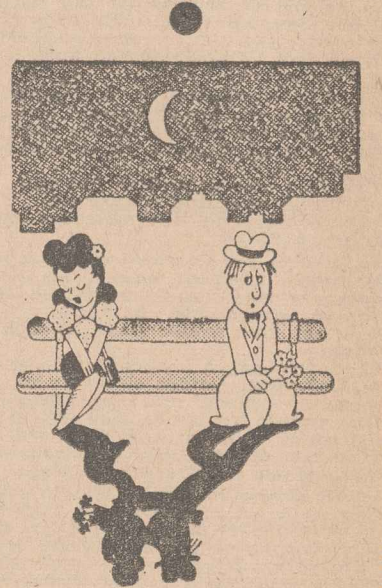
ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΙΜΑΡ

Φωτεινή σύννεφα

Στις πολικές κώρες, υπάρχουν σε ύψος 80 - 82 χιλιομέτρων κάτι παράξενα σύννεφα φωτεινά τη νύχτα. Αποτελούνται από κρύσταλλα πάγου κι' έχουν θερμοκρασία 110 βαθμών υπό το μηδέν ακόμη και το καλοκαίρι!

Μπαρμπα Μήτσο να μου κόψης, σε παρακαλώ, αυτό το κλαρίο...

Όταν είναι ντροπαλοί οι έρωτευμένοι...

— Άκουσε, φίλε μου. Αν μου ξαναπής ότι ο σκύλος σου (γαυνίζει αλλά δεν δαγκώνει) θα σου σπάσω τα μούτρα!

Η «Σφίγγα» του Μπρούκλιν

Στη γωνία ενός μικρού μπάρ του Μπρούκλιν, μία νέα ήταν καθισμένη ένα χειμωνιάτικο βράδυ του 1932. Είχε μαύρα γυαλιστερά μαλλιά, σφιγμένα στους κροτάφους και τα χαρακτηριστικά της ήταν πολύ όμορφα.

Αλλά εκείνο που έκανε πιο μεγάλη εντύπωση ήταν τα μάτια της. Έμοιαζαν σαν δύο αναμμένα κάρβουνα. Τόση ήταν η λαμψή τους. Πυκνές ολόμαυρες βλέφαριδες με τριάζαν κάπως τη σκληρή έκφραση τους κι' έβρισκαν μία μυστηριώδη οκιά πάνω στο πρόσωπο της νέας.

Την έλεγαν όλοι «Σφίγγα». Αλλά το πραγματικό της όνομα ήταν Πέγκυ Γκόντφιλντ.

Σε μία στιγμή, ένας άνθρωπος μπήκε μέσα στο μπάρ και διευθύνθηκε προς το μέρος της Πέγκυ.

Μην περιμένεις τον Πάολο, της ψιθύρισε σιγά, παίρνοντας θέσι πλάι της.

— Γιατί. Άλμπερτ;

— Τόν σκότωσαν.

— Πότε; Πού;

— Κάθως έδινε από το «ΚΑΛΕΤΟΝ». Ημουν μπροστά.

— Ποιος;

— Δεν ξέρω.

Το βλέμμα της Πέγκυ καρφώθηκε μέσα στα μάτια του Άλμπερτ.

Ήταν σαν μία λεπίδα από ατσάλι.

— Άλμπερτ, λες ψέματα, είπε.

Ο συνομιλητής της κατέβασε τα μάτια.

— Τι θαδίνεις για να το μάθης; ρώτησε.

Ένα αινιγματικό χαμόγελο φώτισε το πρόσωπο της νέας.

— Αφού σκότωσαν τον Πάολο, απάντησε, η θέσις που είχε μέσα στην καρδιά μου έμεινε κενή. Δεν θαθελες να την πάρεις, Άλμπερτ;...

Θέρισε ότι μου άρεσε πάντα...

Ο Άλμπερτ Μπεκκόφερ έσκυψε προς το μέρος της.

— Ο Τζαίμς Κρόφτ σκότωσε τον Πάολο, είπε.

— Ησαστε μαζί. Άλμπερτ;

— Όπως ξέρεis, ο Τζαίμς είναι φίλος μου.

— Ναί... ξέρω... ανήκετε και οι δυο στην ίδια συμμορία... Είχατε έντολη από τον Τράβερς;

— Έγώ όχι. Ίσως ο Τζαίμς...

— Λες και πάλι ψέματα, Άλμπερτ!

Ο γκάνγκστερ έκαμε μία ανυπόμονη κίνηση.

— Δεν πυροβόλησα εγώ τον Πάολο Σέντι, απάντησε.

— Καλά, είπε η Πέγκυ. Σε πιστεύω.

— Άλμπερτ... Θέλεις τώρα την αυτομολή σου για την πληροφορία που μου έδωκες;

— Πέγκυ, ξέρισε ότι σ' αγαπούσε πάντα, απάντησε ο Άλμπερτ. Κι' αν θέλεις θα σε βοηθήσω να εκδικηθείς για τον Πάολο...

— Εκπέταμαι ν' αρχίσω απ' αυτή τη στιγμή, είπε, η νέα.

— Δεν καταλαβαίνω Πέγκυ...

— Θα καταλάβεις άμέσως, Άλμπερτ!

Γρήγορα σαν αστραπή, η Πέγκυ έβγαλε ένα μικρό περιστρεφόμενο όπλο.

— Ένας πυροβολισμός αντήχησε, σπικε νεκρός.

Μία στιγμή αργότερα η Πέγκυ Γκόντφιλντ είχαν εξαφανισθεί και κανείς από τους άλλους θαμώνες του κέντρου δεν θ' υπορούσε να

πλή ποιά ήταν η κατεύθυνσις που είχε πάρει.

Για πολύν καιρό, κανείς δεν ξανάκουσε να γίνεται λόγος για την όμορφη Πέγκυ.

Αλλά, μία μέρα, ο Τζαίμς Κρόφτ, ο Ουίλλιαμ Τράβερς και δυο άλλοι γκάνγκστερ, έπεσαν νεκροί έξω από το σταθμό του Πέρ Άμπού στα περίχωρα της Νέας Υόρκης.

Ένα κλειστό αυτοκίνητο είχε περάσει με αστραπιαία ταχύτητα απ' μπροστά τους, την ώρα που οι τέσσερες γκάνγκστερ συζητούσαν στο πεζοδρόμιο του σταθμού και χαλάλι από σφαίρες έπεσε προς το μέρος τους.

Η Πέγκυ Γκόντφιλντ είχε, εκδικηθεί. Κι' έπαψε πιά να κρύβεται. Ήταν τώρα η φίλη του Τζαίμσον Όρστερ που τον έλεγαν «Δήμιο», γιατί, πραγματικά, είχαν αρχίσει τη σταδιοδρομία του σαν δήμιος στις φυλακές του Νιούπορτ.

Αλλά ο Όρστερ είχαν εξαλειφθεί τώρα σ' έναν επικίνδυνο γκάνγκστερ κι' είχαν οργανώσει μία συμμορία που ήταν ο τρόμος της Νέας Υόρκης.

Μία μέρα, όμως, έπεσε μαζί με τους κυριότερους από τους άποδους του στα χέρια της δικαιοσύνης. Οι περισσότεροι απ' αυτούς πέθαναν στην ηλεκτρική καρέκλα.

Η Πέγκυ είχε βρεθεί και πάλι μόνη.

Μέσα στον κόσμο του εγκλήματος δεν την συμπαθούσαν. Γιατί την φοβόνταν και την νόμιζαν πως έφευγε δυστυχία στους ανθρώπους που έμειναν μαζί της. Από τ' άλλο μέρος η αστυνομία αναζητούσε τα ίχνη της.

Η Πέγκυ εξαφανίστηκε τότε από τη Νέα Υόρκη.

Η γυναίκα αυτή με τη μοιραία έκφραση και το σκληρό βλέμμα είχε ώστόσο τρυφερή καρδιά. Κι' ήθελε τώρα να ξαναφτιάξει τη ζωή της.

Τα ίχνη της χάθηκαν γρήγορα και δυο χρόνια αργότερα ήταν ού. Ζυγος του Κέρβιλ Χάλνκ, ενός πλουσιού κτηματία, που είχε μεγάλα κτήματα στο Μάουντεν της Νεβάδας.

Ο Κέρβιλ είχε συναντήσει την Πέγκυ στο «Ελίζαμπεθ κι' έννοιωσε από την πρώτη στιγμή ένα φανερό αίσθημα για τη νέα αυτή, που είχε ένα ύψος περίπου και δυστυχισμένο.

Φυσικά, άγνωστος ολότελο το παρελθόν της Κι' η Πέγκυ, άλλωστε, άποφανε να του μιλήσει γι' αυτό. Γιατί είχαν αγαπήσει αυτό το νέο με τη ρωμαλέα έκφραση και τα σκληρά μπράτσα, που δείχνονταν τόσο καλός και τόσο τρυφερός μαζί της.

Ο Κέρβιλ την παντρεύτηκε αργότερα και την πήρε μαζί του στο Μάουντεν.

Οι δυο σύζυγοι ήταν ευτυχισμένοι. Έπειτα από ένα χρόνο, ένα παιδάκι συμπλήρωσε την ετυχία τους.

Η Πέγκυ νόμιζε πιά πως είχε διακόψει κάθε σύνδεσμο με το παρελθόν.

Αλλά συνέβη κάποτε να περάσει από το Μάουντεν ένας παλιός γκάνγκστερ ο Τίνο Βάλουερ, που εργαζόταν, τώρα για λογαριασμό της αστυνομίας.

Ο άνθρωπος αυτός αναγνώρισε την Πέγκυ.

Η νεαρή γυναίκα κατάλαβε τότε πως ήταν χαμένη. Αλλά κεινο που την ενδιέφερε τώρα ήταν να μην κληθεί να πει το όνομα του συζύγου της και του παιδιού της.

Ένα βράδυ η Πέγκυ έφυγε κρυφά από το σπίτι της και διευθύνθηκε προς το μέρος του καταρράκτου του Μπερού...

Μέσα στη σκοτεινή νύχτα ένας σκούρος όγκος κύλησε στη όρμητι κά νερό.

Την άλλη μέρα, βρήκαν το πτώμα της Πέγκυ σε απόσταση πολλών χιλιομέτρων, προς το μέρος του Ρούτ. Ήταν φρικαστικά παραμορφωμένο κι' οι αστυνομικοί δυσκολεύθηκαν πολύ για να την αναγνωρίσουν...

Μέσα στο μεγάλο αγρόκτημα του Μάουντεν ένας άνθρωπος έκλαιγε τη χαμένη ετυχία του. Ήταν ο Κέρβιλ Χάλνκ, ο σύζυγος της Πέγκυ.

ΠΟΙΟΣ ΧΤΥΠΑΕΙ στην πόρτα σας;

Πώς θα μαντέψετε τι είδους άνθρωπος είναι ο επισκέπτης σας και τι σας θέλει

Ένα χτύπημα ή ένα κουδούνισμα στην πόρτα αποτελεί ένα ζαφνίσιαμα. Ποιος είναι; Αλλά ασφαλώς το ζαφνίσιαμα αυτό θα ήταν πολύ μικρότερο, αν από τον ξεχωριστό τρόπο του χτυπήματος ή του κουδούνισματος, μπορούσαμε να μαντέψουμε τι είδους άνθρωπος είναι εκείνος που έρχεται να μας επισκεφθεί.

Ένας βιεννέζος ψυχίατρος υποστηρίζει πως αυτό είναι πολύ εύκολο, γιατί ο τρόπος του χτυπήματος διαφέρει από τον έναν άνθρωπο στον άλλο. Είναι επίσης διαφορετικός και στον ίδιον άνθρωπο ανάλογα με τον σκοπό της επίσκεψής του. Την ψυχική του διάθεση εκείνη τη στιγμή κτλ.

Να λοιπόν, μερικοί γενικοί κανόνες, που θα σας επιτρέψουν να μαντεύετε τι είδους άνθρωπος είναι εκείνος που έρχεται να σας επισκεφθεί.

Τα μεμονωμένα χτυπήματα, που χωρίζονται μεταξύ των από ένα αξιοσημείωτο χρονικό διάστημα, φανερώνουν χαρακτηριστικά στοχαστικών, προσεκτικών, στις εκδηλώσεις του, περισσότερο και έρευνητικό.

Μικρός αριθμός χτυπημάτων π.χ. 2-4, που ακολουθούν μεταξύ των φανερώνουν δειλία, αδύνατο, πρακτικά, τάσι προς την όκνηρία και ανικανότητα προσαλώσεως.

Δύο ως τέσσερα χτυπήματα πολύ γρήγορα φανερώνουν θεληματικότητα αποφασιστικότητα και ειλκρίνεια.

Πολυάριθμα και άργα χτυπήματα, που σχηματίζουν ένα είδος σειράς μεταξύ των φανερώνουν ελαττωματική λειτουργία του νευρικού συστήματος, ανεπάρκεια των αδένων τάσι προς την υποκρισία, ψυχική σκληρότητα.

Πολυάριθμα και γρήγορα χτυπήματα φανερώνουν καρδιακές διαταραχές νευρικήτητα, συχνές μεταβολές διαθέσεως ευαίσθητο και περιπατητή χαρακτήρα.

Το ίδιο ισχύει και για το κουδούνισμα.

Ένα μοναδικό και σχετικά σύντομο κουδούνισμα φανερώνει απλότητα ήρημ επιδίωξη των σκοπών, αλλά και κάποια όκνηρία. Ο άνθρωπος που περιόριζεται σ' ένα μόνο κουδούνισμα είναι διακριτικός, άποστρέφεται τις περιπλοκές και αφήνει τα πράγματα να κυλούν τα φυσικά τους δρόμο, χωρίς να προσπαθεί να τα μεταβάλει.

Όταν το κουδούνισμα είναι περισσότερα ή σμμορία των είναι η ίδια όπως και των χτυπημάτων. Μεγαλύτερη σημασία στην περίπτωση αυτή, πρέπει ν' αποδώσει στην δύναμη του κουδούνισματος που εξαρτάται από τη μεγάλη ή μικρή πίεση που έσασκε το δάχτυλο του επισκέπτη πάνω στο ηλεκτρικό κουπί.

Ένα αδύνατο χτύπημα (ή κουδούνισμα) φανερώνει διακριτικότητα, ατομία δειλία.

Το δυνατό χτύπημα, φανερώνει σταθερή και ήρημη θέληση.

Το βίαιο χτύπημα φανερώνει θεσημ ιδιοσυγκρασία ή βαναυσότητα (τα χτυπήματα των ανθρώπων της εξουσίας ανήκουν συνήθως στην τελευταία αυτή κατηγορία).

Ειδικότερα προκειμένου για τα χτυπήματα, είναι εύκολο με λίγη έρευνα να καταλάβετε ποιος είναι το μέρος του χεριού με το οποίο χτυπάει ο επισκέπτης.

Το χτύπημα με λυγισμένο το δεικτη του χεριού φανερώνει υπερβολική ευγένεια, αυστηρή προσήλωσι στους τύπους, σεβασμό προς τις κοινωνικές συμβατικότητες, αγάπη της τάξεως.

Με λυγισμένα όλα τα δάχτυλα: θέληση, δύναμη, χαρακτήρα, τόλημ.

Με ολόκληρη τη ράχη του χεριού: βιαιότητα, αυταρχικότητα, περιφρόνηση προς τους τύπους.

Με την άκρη των δαχτύλων: χαρούμενη διάθεση, αισιοδοξία, ίσως και κάποια επιπολεστικότητα.

Με την παλάμη: ανοιχτόκαρδη διάθεση, ειλκρίνεια, γενναίωση.

Και τώρα σας είναι εύκολο να μαντέψετε ποιος χτυπάει στην πόρτα σας.

Εκτός από οσα σημείωσαμε παραπάνω, καλό είναι να ξέρετε και τα εξής:

Ο άνθρωπος που έρχεται να εισπράξει ένα λογαριασμό χτυπάει το κουδούνι μ' έναν τρόπο γρήγορο και αποφασιστικό. Δεν του χρειάζεται να καυσωπάρε την επίσκεψή του. Το χτύπημα του όπως και το ύψος του, είναι σαν να σας λέει: «Η επίσκεψή μου μπορεί να μην σας είναι και πολύ ευχάριστη, αλλά έπρεπε να την περιμένετε. Είμαι η αναπόφευκτη ενόχλησής σας!»

Το κουδούνισμα του ανθρώπου που έρχεται να ζητήσει κάτι είναι δειλό.

Το χτύπημα ή το κουδούνισμα του ανθρώπου που έρχεται να σας αναγγείλει μια ευχάριστη είδηση είναι γρήγορο και ανυπόμονο. Αντίθετα ο άνθρωπος που φέρνει ένα δυσάρεστο νέο προσπαθεί να κάνει διακριτικό το χτύπημά του, σαν να ήθελε να μην σας ζαφνίσει.

Ένας έρωτευμένος χτυπάει την πόρτα σας γρήγορα και όρμητικά. Αντίθετα, μια έρωτευμένη γυναίκα χτυπάει την πόρτα του ανθρώπου που αγαπάει με κάποια δειλία.

19ον —'Αφού δεν είχε εδώ κάπου άλλου την κούβει... φώναξε ο Πλουσέτ.

—Γιά, πολύ κουτό με παίνε-
τε. Μά για σκεφθήτε. Μπορούσα να κλέψω
μια νέα που με περιφορεί κι' αγαπάει
άλλον...
Οι δύο φίλοι δεν έπεμειναν περισσότερο.
Έφθναν. Μόλις βγήκαν στο δρόμο ο Πλου-
σέτ ψιθύρισε απελτισμένα:

—Πού να πάμε τώρα; Ποιόν να ρωτή-
σουμε; Θεέ μου τί σωφορά είν' αυτή!

—Μη στενοχωριέσαι φίλε μου, του εί-
πε ο Λοβέρ. 'Ο κύριος της Θούνης δεν θ'
αφήσει να του κλέψουν έτσι εύκολα την κό-
ρη του άγαπνημένου του υποπότου, την πιό
αγαπημένη συντροφίσσα της γυναίκας του.

—'Ο κύριος Γοδεφρίδος θα σκάψι εκ θεμε-
λίων την Τουροαίνη για να βου τη Μαγδα-
ληνη. Θ' αναστατώσει τον κόσμο να είσαι
βέβαιος.

—'Αλήθεια; Τό πιστεύεις; ρώτησε ο
Πλουσέτ παιονοντας θάρρος από τα λόγια
του φίλου του. Μά ή σου εινε περασμένη
κι' ο κύριος κοιμάται... Θάχη φτάσει κι'
ο κύριος Κογεφρό στο νέανσο. Πάμε ως εκεί
να βεβαιωθούμε.

—'Εγώ δεν έχωμαι, πήγαινε μόνος σου
είπε ο Λοβέρ.

—Γιατί δεν έρχεσαι;

—Θα καθήσω να παραμονεύω αυτόν το
παλινάρθωπο το Στραβοδόνη...
—Σου φαίνεται υποπτος; ρώτησε
Πλουσέτ.

—Και πολύ μάλιστα. 'Αν τον πιάσουν
θέλει στείλω το λαούγγι του. Τώρα δια-
πνήγαινε έσύ και κάνε ό,τι μπορείς.

—Φεύνω... 'Αχ Θεέ μου, Βοήθησ
μας!

—'Ο Πλουσέτ έφυγε τρέχοντας σνεδόν. 'Ο
Λοβέρ πήγε και κούφτηκε σ' ένα σπίτι
που γιζόταν απέναντι στην καλύβα τοί
Στραβοδόνη. Κάθησε εκεί και περίμενε ή
πομονετικά. Στις δύο παρά τέταρτο είδε
ν' ανοίγει σινά-σινά ή πρώτη Πορδα-
το κεφάλι του ο Στραβοδόνης κι' έσοιξε
μεοικές φοδισμένες υατίες νύχου του.

—Καλά τό υποψιαστικό ενώ! ψιθύρισε
ο Γουλιέλμος.

—'Ο Στραβοδόνης άφου βεβαιώθηκε ότι
έξω ήταν ένομιιά βγήκε στο δρόμο κι' ά-
γινε να ποσχωρή πολύ νοήνοσα. Διό-τρείς
φορές νύοισε νύοις πίσω γιατί νύοισε
πώς άκρυσε βήματα. Κύττασε καλά υά δεν
είδε τίποτε. Συνέχισε το δρόμο του κι' έ-
φτασε σ' ένα τέταρτο σέ υιά μεγάλη πλα-
τεία που την αώτιζε το φεγγάρι. Στάθηκε
έκει κι' έξαφνα άντελήθηκε κάποιον να πλη-
σιάζει.

—Γύοισε και κύττασε. 'Ηταν ο Γουλιέλ-
μος.

—Μπιά! Βγήκες να πάωης δροσιά; τον
ρώτησε πειραγτικά ο Στραβοδόνης.

—'Όπως βλέπεις... Κι' έσύ; είπε ο
Γουλιέλμος.

—Κι' έγώ τό ίδιο φλε μου, του άπάν-
τησε ο Στραβοδόνης. Βάζοντας τα χέρια
στις τσέπες του.

—'Ο Γουλιέλμος έσφιγγε τις γραθιές του
και συλλογιόταν: 'Ετώσα εινε κατάλληλη
στιγμή να του στείλω το λαούγγι! 'Αλλά
αν τον πνίξω δεν θα μάθω τίποτε.

Σέ λίγο είδε το Στραβοδόνη να πνηαίνει
και να κάθεται στο πεζούλι ενός πηγαδιού.
'Ο Λοβέρ τον πηπίασε και σέ τόνο ά-
πειλητικό του είπε:

—Κατεργάη Στέφανε, πές μου τί έ-
κανες τη Μαγδαληνη.

—Μπιά! μουμύοισε ο Στραβοδόνης,
πάλι τα ίδια μου άοιγες.

—Πες μου την αλήθεια, παλινάρθωπε,
τώσα που εινε ακόμα καιρός. Δός μας τη
Μαγδαληνη και σου δινω το λόγο της τι-
μής μου ότι δεν θα πάθης κανένα κακό.

—Μά, φίλε μου, τί να σου πώ άφου δεν
έξρω τίποτε; του άπάντησε ο Στραβοδό-
νης υ' άδιαφορία. Μου λήτας πράγματα
που δεν ξέρω.

—'Ε, τότε, ως που να τα μάθης δεν
θα σ' άφίσω ούτε στιγμή.

—'Όπως άναπές... Τόσο τό καλλίτε-
ρο, θάνω και συντροφιά.

—'Ο Λοβέρ σταύωσε τα χέρια του κι'
άοιγισε να κόβη βόλτες υποστάτα στο Στρα-
βοδόνη που έβραζε από τό θυμό του.

—'Αφού ήθε στο Στραβοδόνη υιά έυ-
πνευσια και τό προσώπό του φωτίσθηκε
από ναρά. Σκέφθηκε ότι βάζοντας σ' έ-
νέογεια ένα κατανθόνιο σνέδιο θ' άπουά-
κουνε από κοντά του τον ένοχλητικό μυ-
λωνά.

Είπε λοιπόν στον Λοβέρ σοβαρά:

—Χαίρω πολύ, κύριε Λοβέρ, που με
φυλάτε. 'Αλλά εκεί πέσα στο μύλο θα γλεν-
τούν υιά τέτοια ώραία νύχτα!

—'Ο Λοβέρ άκούγοντας τα λόγια αυτά
άνησύνγχε.

—Και πρώτα θα διασκεδάξω καλά ή
ένάοιτη σύζυγός σας, συνέχισε ο Στραβο-
δόνης. 'Αλλά εκείνος ο ώραςίας άξίωυατι-
κός του βασιλέως θα έχη βρη τον κατάλ-
ληλο καιρό να περάση την ώρα του...

—Γιά ποιόν άξίωυατικό υιάς; ρώτησε
ο Γουλιέλμος.

—Δεν ξέρετε τον γεωαίο και ώραςίο ά-
ξίωυατικό! είπε ο Στραβοδόνης ειρωνικά.
'Ολοι στην Τουροαίνη τον γνωρίζουν.

—'Ο Λοβέρ στην άοχη δεν πολυκατάλαβε
τί ήθελε να πη ή έλεεινός εκείνος άνθρω-
πος. Κατόπιν όμως άφου σκέδθηκε λίγο τα
πειραγτικά εκείνα λόγια οίγηκε με υαρία
κατά του. Στραβοδόνη. 'Ο Στραβοδόνης
φοδισμένος έκανε απότομα προς τα πίσω.

Αυτή ή κινήσις του όμως τον έκανε! να χά-
ση την ίσοροπία του και να πέση μέσο
στο πηγάδι.

—'Ο Λοβέρ δεν πρόφτασε να προλάβη
τό δυστύχημα. Έσκυψε άμέσως πάνω από
τό στόμιο του πηγαδιού κι' άοιγισε να φω-
νάξη. Μά ο Στραβοδόνης δεν έδινε καμυιά
άπάντησι. 'Ο Λοβέρ θυμήθηκε έξαφνα και
πάλι τα λόγια που του είχε πη ή Στέφας.

—Πες για τη γυναίκα του. Του ήσαν συν-
γνόωνς στο υυαλό διάφορες κουβέντες και
στο πηγάδι.

—'Ο Λοβέρ δεν πρόφτασε να προλάβη
τό δυστύχημα. Έσκυψε άμέσως πάνω από
τό στόμιο του πηγαδιού κι' άοιγισε να φω-
νάξη. Μά ο Στραβοδόνης δεν έδινε καμυιά
άπάντησι. 'Ο Λοβέρ θυμήθηκε έξαφνα και
πάλι τα λόγια που του είχε πη ή Στέφας.

—Πες για τη γυναίκα του. Του ήσαν συν-
γνόωνς στο υυαλό διάφορες κουβέντες και
στο πηγάδι.

—'Ο Λοβέρ δεν πρόφτασε να προλάβη
τό δυστύχημα. Έσκυψε άμέσως πάνω από
τό στόμιο του πηγαδιού κι' άοιγισε να φω-
νάξη. Μά ο Στραβοδόνης δεν έδινε καμυιά
άπάντησι. 'Ο Λοβέρ θυμήθηκε έξαφνα και
πάλι τα λόγια που του είχε πη ή Στέφας.

—Πες για τη γυναίκα του. Του ήσαν συν-
γνόωνς στο υυαλό διάφορες κουβέντες και
στο πηγάδι.

—'Ο Λοβέρ δεν πρόφτασε να προλάβη
τό δυστύχημα. Έσκυψε άμέσως πάνω από
τό στόμιο του πηγαδιού κι' άοιγισε να φω-
νάξη. Μά ο Στραβοδόνης δεν έδινε καμυιά
άπάντησι. 'Ο Λοβέρ θυμήθηκε έξαφνα και
πάλι τα λόγια που του είχε πη ή Στέφας.

—Πες για τη γυναίκα του. Του ήσαν συν-
γνόωνς στο υυαλό διάφορες κουβέντες και
στο πηγάδι.

—'Ο Λοβέρ δεν πρόφτασε να προλάβη
τό δυστύχημα. Έσκυψε άμέσως πάνω από
τό στόμιο του πηγαδιού κι' άοιγισε να φω-
νάξη. Μά ο Στραβοδόνης δεν έδινε καμυιά
άπάντησι. 'Ο Λοβέρ θυμήθηκε έξαφνα και
πάλι τα λόγια που του είχε πη ή Στέφας.

—Πες για τη γυναίκα του. Του ήσαν συν-
γνόωνς στο υυαλό διάφορες κουβέντες και
στο πηγάδι.

—'Ο Λοβέρ δεν πρόφτασε να προλάβη
τό δυστύχημα. Έσκυψε άμέσως πάνω από
τό στόμιο του πηγαδιού κι' άοιγισε να φω-
νάξη. Μά ο Στραβοδόνης δεν έδινε καμυιά
άπάντησι. 'Ο Λοβέρ θυμήθηκε έξαφνα και
πάλι τα λόγια που του είχε πη ή Στέφας.

—Πες για τη γυναίκα του. Του ήσαν συν-
γνόωνς στο υυαλό διάφορες κουβέντες και
στο πηγάδι.

—'Ο Λοβέρ δεν πρόφτασε να προλάβη
τό δυστύχημα. Έσκυψε άμέσως πάνω από
τό στόμιο του πηγαδιού κι' άοιγισε να φω-
νάξη. Μά ο Στραβοδόνης δεν έδινε καμυιά
άπάντησι. 'Ο Λοβέρ θυμήθηκε έξαφνα και
πάλι τα λόγια που του είχε πη ή Στέφας.

—Πες για τη γυναίκα του. Του ήσαν συν-
γνόωνς στο υυαλό διάφορες κουβέντες και
στο πηγάδι.

—'Ο Λοβέρ δεν πρόφτασε να προλάβη
τό δυστύχημα. Έσκυψε άμέσως πάνω από
τό στόμιο του πηγαδιού κι' άοιγισε να φω-
νάξη. Μά ο Στραβοδόνης δεν έδινε καμυιά
άπάντησι. 'Ο Λοβέρ θυμήθηκε έξαφνα και
πάλι τα λόγια που του είχε πη ή Στέφας.

—Πες για τη γυναίκα του. Του ήσαν συν-
γνόωνς στο υυαλό διάφορες κουβέντες και
στο πηγάδι.

—'Ο Λοβέρ δεν πρόφτασε να προλάβη
τό δυστύχημα. Έσκυψε άμέσως πάνω από
τό στόμιο του πηγαδιού κι' άοιγισε να φω-
νάξη. Μά ο Στραβοδόνης δεν έδινε καμυιά
άπάντησι. 'Ο Λοβέρ θυμήθηκε έξαφνα και
πάλι τα λόγια που του είχε πη ή Στέφας.

γεγονότα που δεν είχαν βέβαια καμυιά ση-
μασία, υά τον άναστατώναν.

Βυθίστηκε για πολλή ώρα σέ σκέψεις.
Ξαφνικά υιά βουή άκούστηκε να ένοχεται
από πολλά σημεία της πόλεως.

—'Ο Λοβέρ προνόρησε άνήσυχος ως τη
μέση της πλατείας και δίνοντας περισσό-
τερη προσοχή άκρυσε θοοβό συγκρούσεων.

Πέτες άοιγισαν να πέθουν σαν γαλάζι ό-
λόγυρα!...

Μπροστά στο μυλωνά άπλωνόταν ένας
πλατύς δρόμος που γέμισε άξαφνα κόσμο,
ένα πλήθος δουδο που δεν έδναζε υιλιά.

—'Ο Λοβέρ διέκρινε στη γωνιά του δρό-
μου ένα μεγάλο σταυρό υαυάρινο που εί-
γε στις πλευρές του τρία άγάλματα. Τό
πρώτο ήταν της Παναγίας, τό άλλο του
'Αγ. 'Ιωάννου και τό τρίτο του 'Αγ. 'Ε-

λευθερίου προστατών της Τουροαίνης.

—'Όλος ο κόσμος έκείνος στάθηκε υιά
στιγμή κι' άμέσως κατόπιν ο Γουλιέλμος
είδε τό σταυρό και τ' άγάλματα να σωριά-
ζονται κάτω.

Τότε ο Λοβέρ κατάλαβε τί συνέβαινε.
Οι υεταροθυμισαί άόιγισαν άόιγισε να
πραγματοποιούν τις άπειλές τους. 'Αφού
γκρέμισαν τό σταυρό και τ' άγάλματα,
προγώρησαν, πέρασσαν τη μεγάλη πλατεία
και στάθηκαν υποστάτα στην έκκλησία του
'Αγίου Κεντίου.

Κι' άμέσως άκούστηκε υιά φωνή:

—'Ας πραγματοποιηή ή προσφητεία
του προσφύτου 'Ιεζεκιήλ που λέει: «Τα θυ-
σιαστήρια υμών έρημωθήσονται και τα σκη-
νύματα των είδωλων υμών κατασυντιδή-
σονται».

—'Αυήν! φώναξε ο όχλος.

Και τότε ο Λοβέρ είδε καμυιά πεννητα-
οιά άνδρες που κρατούσαν υιά μεγάλη δο-
κό να ποσχωρούν προς την πόρτα της έκ-
κλησίας και να τη γυτπούν με δύναμη.

Φώτα έλαμψαν παντού τα παντζούρια
άνοιξαν με κράτο, ή γυναίκες έξαφνίζαν,
οι άνδρες βλαστημούσαν και όπλιζόντου-
σαν. Οι φωνές κι' ή φασαρία μεγάλωναν.

Οι διαμαρτυρούμενοι είχαν άοιγίσει διά
μιάς την έπίθεση εναντίον όλων των έκκλη-
σιών. Καταστροφές και συγκρούσεις έλαμ-
βαναν ώρως. 'Ο Λοβέρ έξαγσε τα πάντα,
έξαγσε το δηλητήριο που του είχε γύσει
στην καρδιά ο Στραβοδόνης κι' έτοξε έ-
πό καθήκον στη συνοικία του να ύπερασπι-
στή την έκκλησία του, τον 'Αγιο Πέτρο.

Στό υεταξύ ο Νικόλας Πλουσέτ είχε τοέ-
ξει στο μέγαρο του κύμπος της Θούνης.
'Εκει, στο φως του φεγγαριού, είδε τον θυ-
ρωρό με τη μεγάλη του στολή να βγαίνει
έξω κρατώντας τό δόρυ του. Τον άκολου-
θούσε ο Κογεφρό ο οποίος βλέποντας τον
Πλουσέτ, έπρεσε στην άγκαλιά του.

—Καύμενο μου παιδί του είπε κλαί-
νοντας, δεν εινε κανείς εδώ.

Κι' άοιγισε να διηγήται στον μέλλοντα
γαμπρό του ότι ο άγοντας της Θούνης,
έγοντας ποσειδοποιητή για τις τσαράνες,
έθεώρησε καλόν υ' άπουακούνη τη Δολό-
ρα, την όποια συνώδεψε ως τον πύργο του
'Αγ. 'Ακαθίου που βρισκόταν τέσσερες
λέυρες μακριά άπ' την Τουροαίνη.

—Και πότε θα νύοισι; ρώτησε ο Πλου-
σέτ.

—Κατά τό ένημερώματα θα εινε εδώ.
'Ας κάνουμε λίγη ύποουή.

—'Υποουή! είπε ο Πλουσέτ.

Κι' άφώνοντας τον Κογεφρό νύοισε στις
τρείς τό πρωτό τό ζυθοπωλείο του, σκυ-
θωπός και καταβεδλινένος.

Ένημέρωσε ή 23η Αυγούστου 1556.

Τη στιγμή εκείνη άκούστηκε πυροβο-
λισμοί βλαστημίες, ψαλλοί, φωνές άνοιξης.

—'Ο Πλουσέτ που τα δάκρυα κυλούσαν
θεωμά πάνω στα μάγουλά του άδιαφορούσε
για ό,τι συνέβαινε.

Σέ υιά στιγμή έβγαλε τό μυνηλί του
να σκουπίση τα δάκρυα κι' αντίκρινε στο
δαχτύλό του τό δαχτυλίδι που του είχε να-
οίσει ο άγνωστός υι' αυτόν 'Ισπανός — ο
δόν Διάξ — που τον είχε σώσει άπ' τα
χέρια των διαμαρτυρούμενων. Και θυμήθηκε
άκόμα τα λόγια που του είχε πη: «'Αν πο-
τέ σέ άπειλήσει κίνδυνος έπατα ή ένημερώ-
ματα στη Μητρόπολι. Βάλε τό δαχτυλίδι,
αυτό στο άγιαστήριο της Παναγίας κι' ά-
μέσως υιά μυστηριώδης δύναμις θα σέ
προστατεύει»...

—'Αοιγισε τότε να τρέχη πατώντας άπάντα
σέ σπασμένες εικόνες, άγάλματα και σταυ-
ρούς κι' έφτασε στην πλατεία της Πανα-
γίας.

Εκεί είδε τότε τη μεγαλύτερη καταστρο-
φή που είχαν κάνει οι διαμαρτυρούμενοι, που
ήσαν οι πιά ότι είχαν έκτελέσει τό καθήκον
τους είχαν άποταρδηχτή, ενώ πεντα-
κόσιοι κακούργοι, που ούτε καθολικοί ούτε
διαμαρτυρούμενοι ήσαν είχαν έσχυθή στους
δρόμους και λεηλατούσαν τα πάντα.

Τα καθάματα αυτά έσπαζαν και δεν ά-
φιναν τίποτε στη θέση του. 'Ο Πλουσέτ ά-
νοίγοντας δρόμο με τους άγκλως του άνά-
μεσα στο βωμωρό έκείνο πλήθος πέρασε
και ήπθηκε κατ' εύθειαν στην έκκλησία. Έ-
ψαξε να βρη τό μεγάλο άσπρό άγαλμα
υπρός τό όποιο είχαν όρκοστή μαζί με
τη Μαγδαληνη αλώρια άγάπη. Είσε όμως
τό άγαλμα σωριασμένο κάτω. Τρείς αλή-
τες τό είχαν έβρει υ' ένα σνοινί και τό
τραβούσαν γελώντας.

—'Ο Πλουσέτ υαγιασμένος άρπαξε από
κάτω υιά άξίνα και γυτπώντας έκοψε τό
σνοινί. Οι δύο από τρείς αλήτες έπεσαν κά-
τω, ενώ ο τρίτος ώρωσε άφορίζοντας ένα-
ντίον του Πλουσέτ ή όποίος τον πρόλαβε
και γυτπώντας τον με τό μαχαίρι του βή-
κε γόηγορα από την έκκλησία.

Μά άμέσως όλο έκείνο τό πλήθος έτοξε
πίσω τον φωνάζοντας:

—Θάνατος στον προδότη!... Θάνατος
στον κατασκοπό!

—'Ο Πλουσέτ άντελήθηκε ότι ήταν καμένος.
Κι' αυτό γυρνώντας πίσω φώναζε:

—Μακριά! όποιος υ' άγγίξη...

Δεν πρόφτασε όμως να τελειώση τη φρά-
ση του και κάποιος του βύθισε τό μαχαίρι
του στην πλάτη!

—'Αφορίζοντας τότε ο Πλουσέτ σήκωσε την
άξίνα κι' άοιγισε να γυτπά δεξιά κι' άρι-
στερά. 'Αφού γυτπσε δύο-τρείς και τους
σώριωσε κάτω πήγε κατόπιν και στάθηκε
στον τόγχο της υποτροπύρας. 'Εκεί συγκεν-
τρώνοντας τις δυνάμεις του άοιγισε να φω-
νάξη:

—Πολίται της Τουροαίνης, με σκοτώ-
νουν! Ζητώ τη βοήθεια σας!

Κανένας όμως δεν πήγε να τον βοηθήσει.
'Ενας υαλίτας από τους συμμορίτες ο Τα-
γιερό, φώναξε:

—Φέρετε τον έδώ να τον γδάρω ζωντανό!

—'Ο Πλουσέτ κατάλαβε πως ήταν καμέ-
νος. Παίροντας λοιπόν θάρρος άοιγισε να
γυτπά τους αντίπαλους του που δεν άπο,
φάσιζαν υά του οίχτουν όλοι μαζί, γιατί
φοβόντουσαν. 'Ελπιζαν ότι με τον άγώνα
που κατέβαλλε θα κουραζόταν στο τέλος και
θα τον έπιαναν άσφαλώς. Ξαφνικά, ο Πλου-
σέτ, άκρυσε φασαρία και νόμισε ότι έρ-
χονταν άνθρωποι να τον σώσουν από τό
μυηόμενο πλήθος. Κάτι γινόταν στην άλ-
λη άοχη της πλατείας. Έοριξε άμέσως ένα
βλέμμα πάνω άπ' τα κεφάλια των όμυών
του.

Μά συγχρόνως ένα δόρυ βυθίστηκε στο
μυρό του. Άρχισε να σκοτεινιάζει τό φως
του. 'Ηταν έτοιμος να νονατή. Μη θέ-
λοντας ώστόσο να δείξη λιποθυμία προσ-
πάθησε υ' άνασκηυή... Ένα έφος όμως
του τούτπσε, τό στήθος κι' ο Πλουσέτ έ-
πρεσε πάνω στα πτώματα εκείνων πουχε
σκοτώσει άμυνόμενος.

—Έξαφνα οι αντίπαλοι του άοιγισαν να
άρακινώνουν, κι' ένοιωσε κάποιος χέρι να τον
άνασκήνουν. Ένας δροσερός άέρας τον γυ-
τπούσε στο πρόσωπο. Είσε πως ήταν έα-
πλωμένος στην πλούσια σέλλα του αλόγου
ένος ευπατιού, ο όποίος γυτπούσε με τό
δόρυ του τους κακούργους, που έτορεχαν
στους γύως δρόμους για να σωθούν. Μά
τελευταία γνώρισε τό σωτήρα του. 'Ηταν
ο κύριος Γοδεφρίδος της Θούνης. 'Υστερα
ο Πλουσέτ λιποθύηυσε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Κινηματογραφικές σπουδές

Τό κινηματογραφικόν σπουδαστήριον 'Α-
θηνών προσκαλεί όσους έπιθυμούν να παί-
ξουν είνε τον 'Ελληνικόν κινηματογράφον να
φοιτήσουν είνε αυτό επί τη χρονικόν διάστη-
μα, μετά τό όποιον θα λάβουν μέρος είνε
προσέχη έλληνικά φίλμ. Πληροφορία: 10—
1 και 4—7 Ξενοφάντος 12 (πάροδος Φι-
λελλήνων).

'Η άθλιότης και τό οίκτηρό τέλος, των
άδελφών Κόλλιερος

—'Ο άνθρωπος τον όποιο άναζητούσε παν-
τού ή άστυνομία τον 48 βορειοαμερικανι-
κών πολιτειών, βρέθηκε τέλος νεκρός, λι-
γα μέτρα μακριά άπ' τό μέρος όπου είχε
άνακαλυφθή τό πρώτο πτώμα της μυστη-
ριώδους αυτής ύποθέσεως, τό πτώμα του
άδελφου του.

Πρόκειται για τους δύο άδελφούς 'Ο-
μερ και Λάνγκλεϋ Κόλλιερος, που ζούσαν
μαζί στον αριθμό 2078 της Πέμπτης Λεω-
φόρου. 'Ησαν νύοι ένός διασήμευ για-
τρού γυναικολόγου κι' είχαν κληρονομή-
σει άπ' τον πατέρα τους μια οεθαστή πε-
ριουσία, 'Εκατομμυριοχού κι' οι δύο δι-
πλωματούχοι του Πανεπιστημίου, με ευ-
ρυτάτη γενική μόρφωσι κι' άγάπη προς τις
καλές τέχνες, έγκροτησμένοι σ' ένα όπύ-
τι της άριστοκρατικώτερης λεωφόρου της
N. 'Υόρκης, πέρασαν επί 20 χρόνια μια
ζωή άπιστευτή, καταπληκτική, υιά ζωή
ζητιάνου! Και πέθαναν τέλος άπ' τις στε-
ρήσεις και την έλλειψη περιποίησης...

Σπάνια ύπάρχον άνθρωποι τόσο έκκεν-
τρικοί σαν τους άδελφους Κόλλιερος. 'Ο-
τσο, ως τό 30 χρόνια τους, δεν έχωρη-
ζαν άπ' τό περιβάλλον τους, παρά μόνο
για την υπερβολική δειλία τους και την
κλεισι τους προς τη μισανθρωπία. 'Ο 'Ομερ
είχε σπουδάσει δικηγόρος κι' ο Λάνγκλεϋ
μηχανικός. 'Ο δεύτερος ένδιαφερόταν με
πάθος για τη μουσική. Ούτε ο ένας όμως
ούτε ο άλλος δοκίμασαν ποτε σοβάρ να
έξασκηθούν τό επάγγελμά τους άν έξοί-
σασμα τους λίγους μήνες που έρνα-
σθηκε ο 'Ομερ σ' ένα δικηγορικό γρα-
φείο.

Πρό 20 έτών, άπαφάσιαν υ' άλλαζον
ρίκιά υ' άπολυτεύονταν τη ζωή τους.
Δεν θα χρησιμοποιούσαν πια ηλεκτρικό,
ούτε γκάς ούτε νερό. 'Ετοι δεν θαχαν
να ηλεκτρονών λογαριασμούς στους εί-
πρακτοράς. Πήγαιναν λοιπόν ποτε ο έ-
νας και πότε ο άλλος να κουβαλούν νε-
ρό άπο μια δημόσια βρύση, ή χιλιομέτρο
μακριά άπ' τό σπίτι τους! Φωτίζόντουσαν
με πετρέλαιο κι' έτοιμαζαν τό λιτότατο
φαγητό τους πάνω ή ένα μαγκά!

Κι' όλ' αυτά γιατί τους βασάνιζε ο φό-
δος μίπως... πτωχύνουν!...

Πρό 14 έτών ο 'Ομερ τυφλώθηκε. 'Υ-
πόφερε άπο τα μάτια του, κι' άντι να πάν
στο νιστρό, είχε προτιμήσει να κάνει υιά
πρακτική... πορτοκαλοθεραπεία, ως ότου
έχασε τελείως την όρασή του. Άπ' την ή-
μέρα εκείνη ανέλαβε όλες τις φροντίδες
ο μικρότερος άδελφός. Πήγαινε τις νύ-
χτες να ψάξη στα δοχεία των σκουπιδιών,
για να βρη τίποτε χρυσόμο. Πεζοπορού-
σε ολόκληρα χιλιόμετρα, για να πρσιμ-
θευθή όφνη ή δρεσάν ψωμί υπαγιάτικο
ή πατάτες μισοάβριες.

—'Η μόνη πολυτέλεια που επέτρεπαν
στον έαυτό του οι δύο άδελφοί, ήταν υ'
άγοράζονιν κάπου — κάπου μια μικρή υπο-
τίλεια ούίσκου.

Στις έλεύθερες ώρες του όταν δεν έ-
παίξε πιάνο ή δεν έδιάβαζε στον τυφλό
άδελφό του, ο Λάνγκλεϋ νύοριζε στην πό-
λη άναζητώντας παράξενα αντικείμενα.
Γιατί — όπως ή περισσότεροι έκατομυ-
ριοχοι — οι δύο έρημνιες ήσαν υαμνιώδεις
συλλέκτες. Μόνο που δεν έννοούσαν να
ζοδεύουν, για να ήκανοποιήσουν αυτή τη

μηνία τους... 'Ετσι λοιπόν, ο Λάνγκλεϋ
έφερε ό,τι εύρισκε στους δρόμους, με-
ταβάλλοντας σινά-σινά τό δώροφο όπίτι
τους σ' ένα πρωτοφανές παλατιόδικο!

—'Υπάρχον εκεί μέσα, σωριασμένα τό ένα
πάνω στ' άλλο, σπασμένες κούκλες κα-
ταστημάτων, πλάκα ποδήλατα τελείως ά-
χρηστα, έξορτήματα αυτοκινήτων, χαρτο-
νενία κουτιά, εργαλεία καυμένες ηλεκ-
τρικές λάμπες, κομμάτια από ρολόγια,
παλιοπάπουσα και χιλία — δύο άλλα τέ-
τοια πράγματα. Τα μόνα αντικείμενα που
είχαν άξία, ήσαν 5 πιάνο που είχαν δια-
τηρήσει οι φιλόμουσοι ζητιάνοι άπ' την
καλή εποχή τους, και μερικές χιλιάδες
βιβλία, οικογενειακά ή νεανικά τους έν-
θυμα.

Προπάντων ο Λάνγκλεϋ μάζευε με πά-
θος παλιές έφημερίδες. Τις πρωρίζε
έλεγε — για τον άδελφό του, που θα τις
διάβαζε... όταν, θα ξανάβρισκε την όρασή
του!

Δεν άρκοιυσε νύναι ταιγκούνηδες και
μισάνθρωποι οι δύο άδελφοί, για να ζούν
μέσα στο άνεκδιήγητο έκείνο άντρον που
δεν φωτίζόταν, και δεν άεριζόταν ποτέ,
και να κυκλοφορούν στους στενούς δια-
δρόμους που άφιναν άνημεσα στα βδυνα
των άχρηστων πραγμάτων. 'Επρεπε νάναι
έπίσης και τρελλοί...

Ξαφνικά, στις 21 Μαρτίου, ή άστυνομία
έλαβε ένα

Η ΘΕΛΙΣ της Γυναίκας

Κουβεντούλες

Αυτή τη φορά δεν πρόκειται ούτε για ανδρόγυνο, ούτε για ζευγάρια έρωτευμένων, ούτε για κακιά πεθερά, πρόκειται για δύο φίλες που ψυχράθηκαν κι' έμαλυσαν από συκοφαντίες και κουτοπολιτιά μιας τρίτης. Μου γράφει η συκοφαντηθείσα. Είναι πολύ λυπημένη γι' αυτό που συνέβη, και ρωτάει πώς θα θα μπορούσε να πείσει τη φίλη της πώς δε φταίει σε τίποτα και πώς όλα τα δημιουργήσε η άλλη, από μοχθηρία και ζηλεια.

Στη θέση σας αγαπητή μου, ούτε καν θα επιχειρούσα να πείσω τη φίλη μου, γιατί η γνώμη μου είναι πως όλο το φταίσιμο είναι δικό της, που έπρεπε στην άλλη να μιλήσει έναντι σας. Όταν έχω κάνει το εύχημα να συναντήσω στη ζωή του ένα φίλο πρέπει να ξέρω να τον κρατήσω και να μην αλλάξω τα αισθήματά του γι' αυτόν στο πρώτο φύσημα του ανέμου.

Η αξιοπρέπεια σας δεν σας επιτρέπει ούτε μισό βήμα παραπάνω να κάμει. Αυτή η στάση σας, ίσως κάμη τη φίλη σας να καταλάβει πόσο έσφαλε απέναντί σας, πόσο σας άδικησε. Αν συμβεί αυτό τότε έχετε καιρό να φερθείτε ανάλογα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Παριζιάνικα χτενίσματα

Η κατοχή της Γαλλίας από τους Γερμανούς εμπόδιζε το Παρίσι την πόλη της Μόδας να λανσάρει στο όλο τον κόσμο τις νέες μόδες. Έπεσαν μερικά χρόνια που δεν άκούγαμε τίποτε απ' ό,τι γινόταν στο Παρίσι. Μας έρχονταν φηγοριονία νερανικά και Ιταλικά, που ούτε γυρίζαν να τα κυττάζουν οι Αθηναίσις, προτιμώντας να ντύνουνται και να χτενίζονται με το δικό τους γούστο, παρά να... φωτισθούν από τους φορείς του... σκότους και της καταστολής. Τώρα όμως που το άγαπητο μας Παρίσι στέλνει την τελευταία λέξη της μόδας, όπως και πριν, δεν υπάρχει ούτε μια Αθηναία που να επιτρέψει στον εαυτό της να μην ακούσει και την πιο τελευταία ιδιορρυθμία που της στέλνει η γαλλική πρωτεύουσα. Προτού σας πούμε τι χτενίσματα λανσάρουν οι Παριζιάνικες κομμάτι θα σας πληροφορήσω για κάτι απίστευτο: Τον καιρό της γερμανικής κατοχής, που δεν υπήρχε στο Παρίσι ηλεκτρικό φως, οι Παριζιάνικες κομμάτι εγκαθιστούσαν πελάτιδες τους στα πεζοδρόμια με τις πλατές στον ήλιο, για να στεγνώσουν πιο γρήγορα το «μίζ αν πλίσ» τους! Επίσης στις συνηφιασμένες μέρες οι κυρίες πήγαιναν στα σπίτια τους με το μπιγκουνί και ξαναγυρίζαν στο κομμάτι όταν στεγνώσαν το μαλλιά τους. Επίσης μερικοί κομμάτι έγκαστουσαν ένα «δυναμό» σ' ένα ποδήλατο και όποια έφταναν τον ποδηλάτη να γυρίσει το «πεντάκι» έπι τούπου, παρόντας μ' αυτό τον τρόπο ρεύμα για το «σεσουάρι»!

Τώρα πάνε δλ' αυτό. Το Παρίσι ξαναβρήκε την πρώτη του ζωή και κίνησι κι' ελεύθερο στέλνει τα πέτατα της γής τις διάφορες μόδες που με τόση αγωνία περιμένουν όλες οι κομψές κυρίες και δεσποινίδες. Τα χτενίσματα που λανσάρει έφέτος το Παρίσι φαίνονται έλ πρώτης όψεως πολύ-πολοκα, είναι όμως πο-

λύ απλά στην εκτέλεσι.

Τα δντουλαρίσματα είναι πλατιά, τα χτενίσματα τραχηλά προς τα πίσω, αφήνοντας ελεύθερο το μέτωπο, κάποτε δε και τ' αυτιά. Ο κόττος σχηματίζεται πίσω, πολύ χαμηλά στο λαιμό, κατά τον αρχαίο ελληνικό τρόπο.

Τ' απογευματινά χτενίσματα όμως δεν είναι όμοια με τα βραδυνά. Τα πρώτα είναι ίσια, ρυθικά, χωρίς μπούκλες. Τα δεύτερα στολίζονται με «ποστίς» και μπουκλίσες. Συνηθίζονται δε πολύ τα μαλλιά που έχουν μιάν απόχρωσι άσημνία, πράγμα που επιτυγχάνεται με μια άσημνιόχρωμη πουδρά που χρησιμοποιείται στα μαλλιά και το πρωί φεύγει μ' ένα καλό βούρτσισμα. Περιττό να προσθέσω ότι τα βραδυνά αυτά άσημνία μαλλιά είναι προνόμιο των πλουσίων, γιατί εκτός του ότι στοιχίζουν άρκετά, απαιτούν και δαπάνη καιρού τον οποίο μπορεί να διαθέσει μια γυναίκα που εργάζεται και είναι βασική τα πρώτα για να πάη στη δουλειά της.

Η τελευταία λέξη της μόδας

Πολύ συχνά λανσάρεται μια μόδα που είναι καταστρεπτική για έναν ώριμο κλάδο εργαζομένων: Οι καπελλούδες, π. χ., λίγο έλειψε να κηρύξουν πτώχευσιν εξ αιτίας της μόδας του ξεκαπελλώματος. Οι κομμάτι πλέον πέρασαν πολύ δύσκολες ημέρες με τη μόδα των κομμένων μαλλιών. Τέλος θύματα της μόδας ήταν και οι άσπορουχοί που διαφόρα εσώρουχα από ζεσεύ, που είχε λανσάρει η μόδα. Τώρα όμως όλοι αυτοί κάνουν χρυσές δουλειές, γιατί όρισμένες ώρες της ημέρας φοριούνται καπέλλα, γιατί τα χτενίσματα που συνηθίζονται δίνουν πολλή δουλειά στους κομμάτι και τα ζεσεύ άσπορουχα θεωρούνται λιγότερο οικ., τα φορούν οι εργαζόμενες γυναίκες, αυτές που δεν μπορούν να ξεβόμουν πολλά και δεν έχουν πολλές ώρες για χάσιμο, για να τρέχουν σε άσπορουχοί, να δοκιμάζουν κ.τ.λ.

Μια κομψή γυναίκα προτιμά πάντα μια όμορφη κομψιότητα από κρέμ ντε σιν ή κρεπ σατέν που την γαρνίρει με ώραία δαντέλλα. Ένα άλλο επίσης ύψος πολύ «ανόηδο» είναι το «πώ αν», «Όλα αυτά τα εσώρουχα είναι πολύ εργασιμένα με πίες, πλισέδες, φιλ τινέ, ένκρουστασι, σωστά εργόχειρα. Πολλά νυχτικά γίνονται από «τουάλ ντε σου» και είναι γαρνιρισμένα με «μπισά» και τούλι ένκρουστé» ή με ώραία κέντημα, με βολάν σουρωτά, με δαντέλλες. Μη σας φανή παράξενο λοιπόν αν ένα νυχτικό στοιχίζει όσο ένα φόρεμα, κάποτε δε και πάρα πάνω.

Ταρενάκια της εποχής

Όραίο χτενίσμα για βράδυ, με πρόσθετο κότσο από πλεξίδες και γαρνιρισμένο στην κορυφή με ταφά και βελούδο.

Ποτέ δεν φορέθηκαν τόσο τα ταγιέρ, όσο φοριούνται αυτή την εποχή. Η αλήθεια όμως είναι ότι παρουνισάουν τόσο ποικιλία

που δεν ξέρει κανείς να πρωτοδιαλέξη. Ζακέτες, εφαρμοστές με τσέπες ένκρουστé» και φουτίτσες πλισέ, άλλες ζακέτες που είναι γαρνιρισμένες με πελώριες τσέπες και πολύ μεσάτες, με φούστα στενή, άλλες που εφαρμόζουν με «πένσες» τοποθετημένες στα δύο πλάγια και οι φούστες τους έχουν 2-3 πίες σε κάθε πλάι. Τα πέτα είναι άλλα στρογγυλά, άλλα μυτερά, άλλα έντελως άνδρικά, έστω και αν το ταγιέρ φεύγει από το κλασσικό του είδους και είναι άρκετά φανταζι. Οι φουτίτσες είναι πιο κοντές από τις χειμωνιάτικες και τα καπέλλα που συνοδεύουν αυτά τα ταγιέρ είναι πολύ σκερτσόζικα και άρκετά ιδιόρρυθμα... μερικά δε κάπως πολύ άστεια και λιγάκι αταίριαστα με την όλη εμφάνισι.

Η διατήρησις του προσώπου

Πολλές από τις άναγνώστρίδες μου μου ζητούν τη συμβουλή μου αν πρέπει να σασουνίζουν το πρόσωπό τους, με τί σασούνι να το σασουνίζουν, αν η χρησιμοποίησις ζεστού νερού είναι προτιμώτερη από το κρύο κτλ. κτλ.

Δυστυχώς η απάντησίς μου δεν μπορεί να είναι απόλυτα κατηγορηματική ως προς αυτό το ζήτημα, γιατί, όπως έχω γράψει επανειλημμένως, όλα εξαρτώνται από το είδος της επιδερμίδος. Η επιδερμίδος έχει πολλές ιδιοτροπίες και κάτι που ωφελεί μια επιδερμίδα, είναι ένδεχόμενον να βλάπη μιάν άλλη. Η δική μου γιαγιά, π. χ., στα 80 της χρόνια είχε μια επιδερμίδα λεία, λευκή και τόσο ανθηρή που θα την εξέλευσαν πολλές εικοσάετιδες νέες. Μου έλεγε λοιπόν ότι δεν έβαζε ποτέ σασούνι στο πρόσωπό της, αλλά πλενόταν κάθε βράδυ με νερό χλιαρό προς το ζεστό κι' έβαζε μέσα στο νερό αυτό μερικά σταγόνες λεμόνι. Τα πρώτα πλενόταν με κρύο νερό και φυσικά στην εποχή της δεν χρησιμοποιούσαν ούτε κρέμα ούτε πούδρα.

Να σας συστήσω να κάνετε και σεις το ίδιο; Δεν μπορώ, γιατί δεν είμαι διόλου βεβαία ότι εκείνο που ωφέλοσε την επιδερμίδα της γιαγιάς μου θα ωφελήσει και τη δική σας. Μπορείτε όμως να δοκιμάσετε. Όσο για σασούνι κατάλληλο, ούτε και γι' αυτό θα σας δώσω γνώμη, όταν έχω παρατηρήσει στον ίδιο τον εαυτό μου ότι διάφορα καλά και ακριβά σασούνια τουαλέτας μου σκάζουν και την επιδερμίδα του προσώπου και την επιδερμίδα των χεριών κι' ότι μου ταιριάζει ένα απλό φθινότερο σασούνι. Προπολεμικός είχα βρή περίφημο για τη δική μου επιδερμίδα το πραγματικό σασούνι Μασσαλίας. Μόνη της λοιπόν η κάθε γυναίκα θα βρή τι είδους περιποίησι ταιριάζει στη επιδερμίδα της: Σασούνισμα, κρύο νερό, σασούνι καλό, λιγότερο καλό, ή δεινά ή ή τάδε κρέμα κτλ. κτλ. Όταν δε βρήτε τι σας ταιριάζει να μην το αλλάξετε ποτέ. Οι περισσότερες γυναίκες καταστρέφουν μόνες τους την επιδερμίδα τους και ξεοστé πώς;

Με το να μεταχειρίζονται, δ.τι

τους συνιστά ή μια καλή ή άλλη, ή όποια κρέμα βλέπουν να διαφημίζεται χωρίς να σκεφθούν ότι έφ' όσον έχουν βρή μια καλή κρέμα δεν πρέπει πια να την αλλάζουν.

Πόσες φίλες μου μου συνιστούν θαυματουργά έλιξήρια, κρέμες που κάνουν ρόδινη επιδερμίδα και άλλα παρόμοια. Τίποτε δεν με έπεισε ποτέ ν' αλλάξω την κρέμα μαρουλιού που χρησιμοποιώ από χρόνια και είναι μια από τις πιο περίφημες κρέμες του Ινστιτούτου Καλλονής των Παριζιάνων. Έκείνο λοιπόν που τονίζω στις άναγνώστρίδες μου είναι να βρή η κάθε μια τι της ταιριάζει και να μείνει πιστή σ' αυτό, γιατί οι άλλεπάλλες άλλαγές καλλονικών είναι πάντα καταστρεπτικές.

Η αλληλογραφία μου

Πέλλα ν: Δυστυχώς έτσι πληρώνει κανείς την ευχαρίστησις της παραμονής κοντά στη θάλασσα. Το κακό είναι που τα στιγμήματα αυτά μπορούν να φύγουν μόνο με δραστήρια φάρμακα που διατάξω να σας τα δώσω. Προτιμώ να σας συστήσω να δοκιμάσετε αυτή την πομάδα: Βαζελίνη 50 γρ., καλομέλιαν 3 γρ., βισμύθιο 3 γρ. Αν δεν λήθτε άφεία σε 15 ημέρες μου ξαναγράψτε.

Τρελλοκόριτσο.—Όλα θα περάσουν με την ηλικία. Τα μαλλιά σας ξανθαίνουν με όξυζενέ, δεν σας το συνιστώ όμως, γιατί είμαι της γνώμης ότι τα μαλλιά σας πρέπει να μείνουν στο φυσικό τους χρώμα.

Λέναν Γ.—Το μόνο κατάλληλο φάρμακο είναι το άντορονο. Δεν υπάρχει κανείς λόγος να το φοβάσθε.

Κρητικοπούλαν: Άφου είδατε τόσο νέα άκόμη θα ψηλώσετε. Δεν πρέπει ν' απελπισθείτε. Όσο για να βοηθήσετε τη φύσι κάνετε καθημερινή γυμναστική.

Μικρή Ντιάνα ν: Χρησιμοποιήσατε λίγο πετρέλαιο και τριέτε τις ρίζες κάθε δύο μέρες. Αν όμως παρατηρήσατε τον παραμόρ έρεθισμό του δέρματος, σταματήσατε άμέσως. Το λούσιμο δεν πρέπει να είναι πολύ συχνό. Δυό λουσίματα τον μήνα φτάνουν. Επίσης να ψαλλίζετε τις άκρες των μαλλιών σας σε κάθε νέο φευγάρι.

Άπελπισμένη ν: Σας συνιστώ, δ.τι και στην συμπατριώιδά σας Κρητισπούλαν. Άλλο φάρμακο δεν υπάρχει. Λυπομιά που δεν μπορεί να σας ικανοποιήσει.

Ροζέν ν: Πάντα σκουραίνουν δυστυχώς τα άνοιχτόχρωμα μαλλιά. Όσο για τη φυσική όντολασιόν μόνον με μίζ αν πλίσ θα την διατηρήσετε. Ποτέ μην κάμει δντουλασιόν Μαρελ γιατι θα τα καταστρέψετε. Αν βρήτε λίγο καλό «ω ντε κιν» θα τα δυναμάσετε και ίσως διατηρήθι το χρώμα όπως το θέλετε. Το όξυζενέ είναι κάτι που διατηρεί τα μαλλιά άνοιχτόχρωμα, αλλά χάνουν τη φυσικότητά τους. Προτιμήσατε λίγο θρασμένο χαμομήλι.

Κάτια ν: Για τις πανάδες δεν υπάρχει ριζική θεραπεία. Μοι να μην έκτιθεσθε στον ήλιο. Φεύγουν μ' αυτή την κρέμα αλλά δεν είναι πολύ ωφέλιμη για την επιδερμίδα. Όσο για το πρόσωπό σας, που είναι έφηρο το καλοκαίρι, βρήτε μια λιπαρή κρέμα και χρησιμοποιήτε την τα βράδια.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η ψυχοπαθής Βέρα Χιούζ πριν από την έγχείρησι.

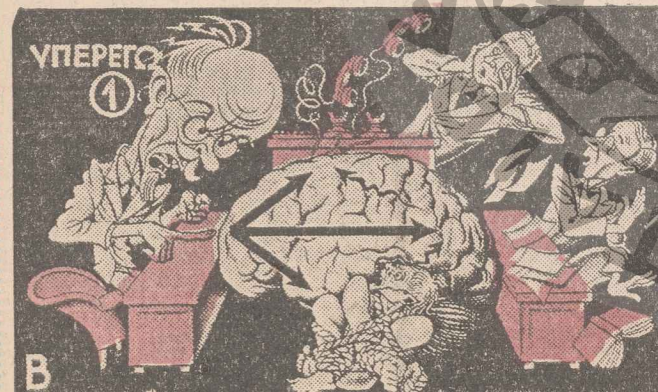
ΙΑ καινούργια και τολμηρή έγχείρησις υπόκειται να σώση μυριάδες τρελλούς ή άπλως ψυχοπαθείς. Ονομάζεται «προμηθευτική λοδοτομία», συνίσταται δε στο κόψιμο των ιστών του μυαλού. Έγχομε κι' άλλοτε γράφει σχετικώς, αλλά χωρίς τις ταρακάτω λεπτομέρειες, που δημοσιεύονται στο τελευταίο φύλλο ένός άμερικανικού περιοδικού.

Η χειρουργική αυτή θεραπεία των «ψυχώσεων» δεν είναι έντελως καινούργια. Την έπείχερσε για πρώτη φορά προ 12 έτων ένας χειρουργός, ο Πορτογάλος Έγκας Μόνιζ. Κατόπιν άκολούθησαν τα ίχνη του δυό Άμερικανοί, που τελειοποίησαν την τεχνική του. Άλλοι συνάδελφοί τους επανέλαβαν την έγχείρησι, και την έφηρμόσαν μόνο σε άρρώστους που δεν είχαν άφελήθι από καμμία άλλη μέθοδο και που δεν είχαν άποσθήποτε να χάσουν τίποτε.

Τα άποτελέσματα ήσαν ένθαρυντικά: Τα 30 % των άρρώστων μπόρεσαν να ξαναγυρίσουν στην καθημερινή παραγωγική ζωή. Άλλοι τόσοι καλλιτέρες ήσαν σημαντικά. Οι υπόλοιποι δεν άφελήθηκαν καθόλου. Ελάχιστοι απ' αυτούς χειροτέρεψαν και 2 ή 3 πέθαναν. Σήμερα, έχουν γίνει στις Ηνωμ. Πολιτείες 2000 λοδοτομίες, κι' η μέθοδος παίρνει διαρκώς μεγαλύτερη διάδοσι.

Για να καταλάβη όμως κανείς πώς ένεργει η λοδοτομία, πρέπει να ξέρη τον τρόπο λειτουργίας του έγκεφάλου. Τα παραστατικά αυτά οχέδια που δημοσιεύουμε, έζηγούν καθάρως το πράγμα.

Στο πρώτο, (Α) έλέπουμε την εξέλιξη που παίρνει μια βασική παρόρμησι μέσα στον κανονικό έγκεφαλό. Ένας νέος συνάνα μιάν άγνώστη κοπέλλα. Άμέσως το πρωτόγονο τμήμα του μυαλού του, ο λεγομένος «θάλαμος» (άρθ. 1), δημιουργεί μια ύποσυνετήσση σεξουαλική παρόρμησι, που σπρώχνει τον νέο ν' άρπάξη την κοπέλλα, να τη φέξη στην άγκαλιά του. Πριν όμως η παρόρμησι αυτή μεταβληθι σε πράξη, έλέγχεται απ' το «έγώ» και το «υπερέγώ» του ανθρώπου, που ένεργούν μαζί άλλα σε διαφορετικά πεδία δράσεως. Το «έγώ» (άρθ. 2) διευθύνει την αντίληψι, την πρακτική κρίσι και τη μνήμη, το «υπερέγώ» (άρθ. 3) τη συνείδησι, την ήθική έπιβολή και τη συνείδησι των μελλοντικών συνεπειών. Το πρώτο λέει στον νέο: «Μη το κάνης (άρθ. 4) αυτό! Θάταν ένα ήλιθιο σφάλμα!», και το δεύτερο: «Μη το κάνης αυτό. Θα ήταν κακό και θα το μετανιώωες!». Κι' έτσι ο νέος περιορίζεται να κάμη κάτι λογικό και κοινωνικώς άπιρεπόμενον, π. χ. χαιρετάει την κοπέλλα.

Η ίδια, τελείως ύγιής μετά τη λοδοτομία.

Σε περιπτώσεις όμως παθολογικής καταπτώσεως (όπου η λοδοτομία είναι ειδικώς άποτελεσματική), η έσωτερική αυτή ισορροπία άνατρέπεται. Το «υπερέγώ» (Σχεδ. Β, άριθ. 1) άποκτά μια συντριπτική ύπερρη, άναστατώνει τον έγκεφαλό κι' έπιβάλλει στο άτομον άπαιτήσεις που δεν μπορούν να πραγματοποιηθούν. Το θύμα τότε, έξωθούμενον από μια ύπερανέπτυγμένη συνείδησι, έζη σε μια συνεχή άγωνία κι' έντόπως έννοχης, που ξεπερνάει τα όρια της πραγματικότητος. Οι παρορμήσεις καταπνίγονται άδύνατα, η κοινή λογική άπνέει, όλες οι πράξεις παρεμποδίζονται.

Αν όμως το χειρουργικό νυστέρι διακόψι τη σύνδεσι του προμηθευτικού λοδού (της έδρας δηλαδή του «υπερέγώ») με τον υπόλοιπο έγκεφαλό (Σχεδ. Γ, άριθ. 1) ελευθερώνει τον νοΐ απ' τον τυραννικό δεσπότη του, χωρίς να πάθη τίποτε η αντίληψις. Έννοείται ότι η λοδοτομία πρέπει να γίνεται μόνον σε άτομα, στα όποια υπάρχει αντίληψις άρκετά ισχυρή ώστε ν' αναλάβη τον έλεγχο της συμπεριφορής, όταν λείπει η ήθική έπιβολή.

Η λοδοτομία άρχίζει με μια τομή του ευρισμένου δερμάτος νωκωθή. Κατόπιν, μ' ένα πριόνι κόβεται ένα μικρό στρογγυλό νωκωτή. Κατόπιν, μ' ένα πριόνι κόβεται ένα μικρό στρογγυλό κομμάτι του όστού του κρανίου, ενώ συγχρόνως στάζεται νερό από μια σύριγγα, για να παρασώρη τη σκόνη του όστού που παράγει το πριόνι. Η φάσις αυτή της έγχείρησεως διαρκεί μισή ώρα. Απ' την τρύπα εισάγεται κατόπιν ένας ηλεκτροκαυτήρ, που κάμει μια τομή του έγκεφάλου κανονική και χωρίς αιμορραγία. Με μια λεπιδιά όχι κοφτερή άποχωρίζονται κι' οι τελευταίες ίνες. Τέλος, ο χειρουργός βάζει πάνω στην τομή άφρώδες ύλικο που πηχεί και κλείνει την πληγή, έπειτα τοποθετεί πάλι στη θέση του το κομμάτι του όστού και ράβει το δέρμα. Η έγχείρησις έχει τελώσει κι' ο ψυχοπαθής έχει γλυτρωθί.

Ελάχιστοι γιατροί άρνούνται την αξία της λοδοτομίας, ίδιως σε όξεις μορφές. Οι πιο πολλοί ύποστηρίζουν ότι πρέπει να χρησιμοποιήται μ' έπιφύλαξι, κι' ότι δεν πρόκειται άποσθήποτε να καταργήθι τις άλλες μεθόδους της ψυχοθεραπειας, όπως π. χ. τον ηλεκτρικό κλονισμό ή την ινσουλινη. Μπορεί δηλαδή να πη κανείς ότι η έγχείρησις αυτή έρίσκεται ακόμη στο πειραματικό στάδιο κι' ότι άποτελεί μόνον ένα εύχατο μέσον.

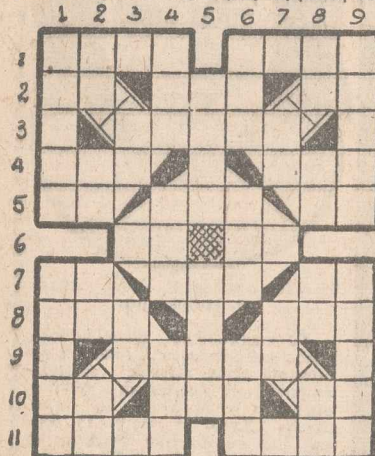
ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβικό σταυρόλεξο

Ως γνωστόν, σε κάθε τετραγώνιο του σταυρολέξου αυτό, αντί να τοποθετήσετε ένα μόνο γράμμα, θα βάλετε μία ολόκληρη συλλαβή.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Σπουδαίο έργο που αναλαμβάνουν να φέρουν εις πέρας εξερευνητές

καί κατάσκοποι. — Έτσι λέγεται ή 'Αφρική στα λαϊκά τραγούδια.
2) Πρόθεσις. — Λίπασμα τών νησιών του Ειρηνικού, προερχόμενο από περιπτώματα θαλασσιών πτηνών συσσωρευθέντων επί αιώνας. — Η καλωσύνη δεν είναι δικό τους γνώρισμα (οδ.).
3) Ένα απ' τα λιμάνια του Πειραιώς.
4) Εξακολουθεί, φαινόμενα ταύλαχιστον να κυβερνά την εξωτική χώρα

Το παζινίδι των ερωτήσεων

1) Ένας απ' τους περιφημότερους άνδρες της Ιστορίας γεννήθηκε σ' ένα νησί, εξορίστηκε σε δεύτερο νησί και πέθανε σε τρίτο. Ποιός ήταν;
2) Από ποιά πρώτη ύλη παίρνουν οι μέλισσες το μέλι, την τροφή τους και το κερί;
3) Ποιά είναι ή μεγαλύτερη χερσόνησος, το μεγαλύτερο ποτάμι κι ή μεγαλύτερη λίμνη, που βρίσκονται εξ ολοκλήρου στο έδαφος των 'Ηνωμ. Πολιτειών;

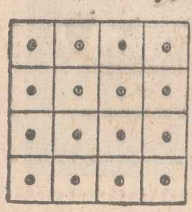
Αίνιγμα

Μέσα σ' ένα κυπαρίσσι
θα με βρεις καλά χωμένο
μά και σ' όλο το Παρίσι
μένα βλέπεις ξεπλωμένο
Γράμμα δ' είμαι μη νομίσης.
Μέγα γόη να ζητήσεις.

Οι τρεις γυιοί

Τρεις γέροι κύριοι, ο 'Ιακωβίδης, ο Χαρισιάδης κι ο Λεκανίδης, έχουν τρεις γυιούς. Ο ένας γυιός είναι γιατρός, ο δεύτερος δικηγόρος κι ο τρίτος αρχιτέκτων. Ο κ. 'Ιακωβίδης και ο δικηγόρος κατοικούν στην Αθήνα. Ο γ. κ. Χαρισιάδης κατοικεί στα μιά του δρόμου 'Αθηνών - Θεσσαλονίκης. Ο αρχιτέκτων κατοικεί στα μιά του δρόμου μεταξύ του κ. Χαρισιάδη και του γιατρού. Στην ίδια πόλη μ' αυτόν κατοικεί κι ένας απ' τους τρεις γέρους, μεγαλύτερος κατά ένα χρόνο απ' τον πατέρα του αρχιτέκτονα. Στο γυίο αυτό του γέρου έκαμε ο γιατρός μία έγχείρηση. Ο γυιός του κ. Χαρισιάδη είναι πιο ψηλός απ' το γιατρό. Τέλος, κανείς απ' τους τρεις γέρους δεν κατοικεί στην ίδια πόλη με το γυίο του. Ποιό είναι το επώνυμο του κάθε γυιού;

Με ξη γραμμές

Με ξη ευθείες γραμμές, και χωρίς να σηκώνετε διόλου το μολύβι σας απ' το χαρτί, πρέπει να περάσετε μέσα από όλους τους μικρούς κύκλους των 16 τετραγώνιων του παρακάτω σχήματος.

του. — Τα της πείνας και του πολέμου απειλούν και πάλι την ανθρωπότητα.
5) Χρονικό επίρρημα (δημοτ.). — Οι Ρωμαίοι το θεωρούσαν απαραίτητο όσο και το ψωμί τους. — Το δνομα της τελευταίας αυτοκρατορίας της Αυτορίας.
6) Κάτι που θα βρείτε στις Τράπεζες και στα Ταχυδρομεία. — Κατά την μυθολογία τέκνον του Ουρανού και της Γης.
7) Προσωπική άντωνυμία σ' προσωπ. (αίτια). — Υπερβολική αγάπη για κάτι (δημοτ.). — Μουσικό όργανο.
8) Επρόδωσε τον Σαμψών, το όποιον ήταν έρωμένη. — Θα την βρείτε σε μία γέφυρα.
9) Στα αυτοκίνητα κανονίζει τη στροφή των όπισθων τροχών.
10) Ομηρικός ήρωας. — 'Ιερά Βίβλος των Μουσουλμάνων. — Φίλος (γαλλικά).
11) Η κυριωτέρα οργανική ουσία των οστών. — Μονάς βάρος για πολυτίμους λίθους (πληθ.).

ΚΑΘΕΩΣ

1) Έδρα αποκοπούν την προαγωγήν επιστημών, τεχνών και γλωσσών. — Φθάνει μέχρι του εδάφους.
2) Ταχυδρομείο (ξεν.). — Μάχαιρα άμφοτερο. — Τα φίλια έχουν τη γλώσσα του. — Αφίστε (δημ.).
3) Ποταμός της 'Ιταλίας. — Βοηθεί στο άναμμα της φωτιάς.
4) Συλλαβή που θα βρείτε σ' όλες τις λέξεις. — Θραύσις, όλεθρος (δημοτ. μεταφορ.). — Τροχίζει.
5) Έξασφαλίζει ψάρια στις αγορές. — Τέτοια ύπηρεζαν τα στρατεύματα των συμμάχων.
6) Παραβαίνουν τους νόμους (οδ.). — 'Οργανα αίσθησεως. — Αφορούν ένα άλλο όργανο αίσθησεως.
7) Τα κουρέα της ανύμφης του Βορρά. — Δεν είναι ούτε ευχάριστον ούτε αγαπητόν.
8) Διακριτικό των παιγνιοχάρτων. — 'Επίρρημα: όμοιο. — Πολεμικό όπλο. — Ζών... των σταυρολέξων.
9) Ατακτοποίητα. — Πράξεις την όποιον τιμωρεί ο νόμος, γιατί δεν είναι σύμφωνη μ' αυτόν.

Ερωτήσεις

Τι πράγμα είναι εκείνο που μας δίνουν χωρίς να μας ρωτήσουν και που άφοδ' μας το δώσαν, είμαστε αναγκασμένοι να το έχουμε κι' αν άκομη δεν μας άρέσει;

Μαχηκή εικόνα

Ο μπάρμπα Στρατής ψαρεύει, ενώ τον κυττάζουν δύο περίεργοι. Μηπως τους βλέπετε;

ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ

Πέντε άντρες σκαρφαλώνουν σ' ένα βουνό κι' έχουν φτάσει σε διάφορα ύψη. Ο Μάρκος βρίσκεται πιο κάτω απ' τον Πέτρο, ο Φάνης πάνω απ' τον Πέτρο, ο Μάρκος πάνω απ' τον Κώστα κι ο Πέτρος στο ίδιο ύψος με τον Έρρίκο. Απαντήστε τώρα στις παρακάτω ερωτήσεις:

1) Ο Φάνης βρίσκεται ψηλότερα ή χαμηλότερα απ' το Μάρκο;
2) Ο Έρρίκος βρίσκεται ψηλότερα ή χαμηλότερα απ' το Μάρκο;
3) Ο Φάνης βρίσκεται ψηλότερα ή χαμηλότερα απ' τον Κώστα;
4) Ο Έρρίκος βρίσκεται ψηλότερα ή χαμηλότερα απ' το Φάνη;

Τα δαχτυλίδια

Μία μπέρα άφισε κληρονομία στις 3 κόρες της 12 δαχτυλίδια με διαμάντια. Το πρώτο δαχτυλίδι είχε 1 διαμάντι, το δεύτερο 2, το τρίτο 3, και ούτω καθέξής ως το δωδέκατο που είχε 12 διαμάντια. Πώς έμοιρασαν οι τρεις κόρες τα δαχτυλίδια, έτσι ώστε να πάρη καθέμία ίσον αριθμό δαχτυλιδιών και διαμάντιών;

Γρίφος

Κωστή! Κωστή! Κωστή! Κωστή!
Οι λύσεις στη σελ. 44

Το θαύμα του 'Αλλάχ

Ο μεγάλος καλίφης 'Αρουν - άλ - Ρασίντ συνήθιζε πολλές φορές να βγαίνει Ιγκόννιτο τις νύχτες απ' το παλάτι του και να γυρίζη μέσα στην πολιτεία για ν' αντιλαμβάνεται έτσι ο ίδιος αν ή άστυ. νομία του έκανε καλά τη δουλειά της.
Μία νύχτα, λοιπόν, που τριγυρόνσε μεταμφιεσμένος σ' έμπορο τούς δρόμους, με το βεζύρη του Γκιαφάρ είδε απ' τη χαραμάδα της πόρτας ενός σπιτιού έναν άνθρωπο που έτοιμα ήσυχια το πιάφι του κι' έπινε το ρακί του καθήμενος μπρός σ' ένα παλιό βαρέλι που του χρησίμευε για τραπέζι.
Ο 'Αρουν - άλ - Ρασίντ έσπρωξε την πόρτα και μπήκε μέσα.
— Χαίρε, αδελφέ μου, το που είπε ο άνθρωπος που έτρωγε. Κόπισε, αν σ' άρέσει το φτωχικό μου φαί.
Ο καλίφης δέχτηκε κι' όταν άφθαναν ρώτησε τον καλό εκείνον άνθρωπο ποιος είναι και τί δουλειά κάνει.
— Ονομάζομαι Μαχμούτ, άποκρίθηκε εκείνος. Δουλεύω σ' έναν κλειδαρά και βγάζω τέσσερες δεκάρες την ήμερα. Δίνω τη μία για ψωμί και τις άλλες τρεις για πιάφι, ρακί κι' ένα κερί για να μου βένιγνι.
— Έτσι όμως δεν σου περισσεύει δεκάρα για την άλλη μέρα, αν τύχη και σου ομυθί τίποτα, το που είπε ο καλίφης.
— Ο 'Αλλάχ που μου έδωσε το ψωμί μου ήμερα θα με κυττάξη κι' αύριο, απάντησε ο φτωχός.
Ο καλίφης τον ευχαρίστησε για τη φιλοξενία και γύρισε στο παλάτι του.
Μα για να δ' ή αν πραγματικά ο 'Αλλάχ θα φρόντιζε για το φτωχό κλειδαρά, έθελαν μία διαταγή με την όποια άπαγορεύον στους κλειδαράδες ν' άνοίξουν την άλλη μέρα τα μαγαζιά τους.
Την άλλη νύχτα πέρασε απ' το σπίτι του Μαχμούτ για να δ' ή τί άπένιγε εκεί τον είδε έκπληκτος να τρώη άμεριμνα το πιάφι του.
— Επειδή το μαγαζί που δούλευα ήταν κλειστό, το έζηγησε, πήγα σ' ένα ζαχαροπλάστη που ζύμωσα τα κουλούρια του, μουδωσε όκτω δεκάρες για μεροκάματο και μ' αυτά τα λεφτά άνόρεσα πάλι ό,τι μου χρειαζόταν.
Ο 'Αρουν - άλ - Ρασίντ γυρίζοντας στο παλάτι του διατάξε όλους τους ζαχαροπλάστες να κλείσουν τα μαγαζιά τους.
Μα το βράδυ, περνώντας απ' το φτωχικό του Μαχμούτ τον είδε να έχη στο τραπέζι του τρία καρδέλια ψωμί και δυο μπουκάλια ρακί.
Ο καλίφης δεν πίστευε στα μάτια του.
— Δοξασμένο το όνομα του 'Αλλάχ! το που είπε ο Μαχμούτ. Σήμερα βρήκα το ζαχαροπλάστη κλειστό και τριγυρίζα μελαγχολικός στην πόλη όταν έβγα εβνα είδα κάτι άστυνομικούς να κυνηγούν έναν δολοφόνο. Στάθηκα λοιπόν τυχερός και τον έπιασα ενώ. Και μου έδωσαν για το κατόρθωμά μου είκοσι πιάστρα, με κατέταξαν στην άστυνομία και μου έδωσαν κι' ένα μακρύ σπαθί.
Πικαρισμένος ο καλίφης διατάζει την άλλη μέρα τη Χωροφυλακή να παφή όλους τους νεοκαταταγμένους και μόλις νύχτωσε ζανόπερασε απ' το σπίτι του Μαχμούτ. Μα τον είδε και πάλι να έχη στο τραπέζι του ένα σωρό φαγητά.
— Μα τα γένεια του Προφήτη! του φώναζε Που βρήκες τόσα πλούτη, Μαχμούτ!
Ο Μαχμούτ άποκρίθηκε πίνοντας το ρακί του: — Επειδή μ' άπόλυσαν απ' την ύπηρεσία πούλησα κι' εγώ τη λεπίδα του σπαθιού μου που δεν μου χρειαζόταν, πιά και την αντικατέστησα με μία ξύλινη.
Ο καλίφης γύρισε άμέσως στο παλάτι του και πεισματωμένος έβαλε ντελάληδες να διαλαλήσουν ότι το δολοφόνο που είχε πιάσει ο Μαχμούτ, ο ίδιος και θα τον άποκεφάλιζε κι' ότι ο καλίφης θα πα. ραδριοκόταν στην εκτέλεση.
Ο Μαχμούτ όταν έμαθε τη διαταγή τα έκασε, γιατί ή λεπίδα του σπαθιού του ήταν ξύλινη.
Όταν πρε ή ώρα του άποκεφαλισμού ο καλίφης, μόλις κρατώντας τα γένια του, είπε στο Μαχμούτ δείχνοντάς του το δολοφόνο: — Τράβα το σπαθί σου και κόψε του το κεφάλι! — Ατάραχος ο Μαχμούτ, υποκλίθηκε και φώναζε: — Μεγαλειότατε ξέρω πως αυτός ο δυστυχισμένος είναι άθώος, μα δεν έχω το δικαίωμα να παρα. κούσω τη μεγαλειότητά σου. Παρακαλώ λοιπόν τον 'Αλλάχ, αν σ' άλήθεια είναι άθώος να κάνει το θεό. μα του. Να κόψη όπλαδ' το σπαθί μου τέτοιο που να μη υπορ' να κόψη το κεφάλι του...
Τράβηξε κατόπιν το σπαθί του. Κι' άμέσως ο κό. σμος ένδοξος άρξισε να φωνάζη: — Θαύμα!... Θαύμα!
Το σπαθί του Μαχμούτ ήταν ξύλινο.
Ο καλίφης έκτιμώντας την έξυπνάδα του Μαχ. μούτ, τον πήρε στο παλάτι σύμβουλό του.

ΚΥ ΝΤΕ ΤΕΡΑΜΟΝ

ΘΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΟΥΜΕ ΜΕ ΤΟΝ ΑΡΗ;

Πώς φαντάζονται οι έπιστή. μενες τούς χατίκιους του

Ο 'Αμερικανός ταγματάρ. χης Ράντολφ διακεκριμένος μηχανικός και μαθηματικός έ. καμε τελευταίως μια αίσιοδ. ξη, άναγκάσων για τις τολμη. ρες έπιστημονικές έρευνες που τον άπασχολούν.

— Σε περίπτωση τρίτου πα. γ. κοσμιού πολέμου, είπε, δεν έ. πιπρέταται να περιορισθ' μό. νον στη Γη, ή έγκατάστασις «βλημάτων - δορυφόρων» ί. κανών να περάσουν τα όρια της άτμοσφαιρας. Συνεπώς, χρειά. ζεται να έγκατασταθούν βά. σεις και σ' άλλους πλανήτες.

Είνε εύνoητα τα πλεονεκτή. ματα ενός τέτοιου σχεδίου. Πράγματι θ' άλλαξη ολότελα την όψη του πoλέμου. Για να πραγματοποιηθ' όμως είνε εύνoητον ότι πρέρει πρώτα να ταξι. θωθ' το πρόβλημα των ταξεί. διών στους άλλους πλανήτες. 'Απόσο δεν άπέχει ίσως πολύ ο κοίρος που το όνειρο αυτό θα γίνη πραγματικότητα. Γιατί, όταν πρόκειται για πολεμικές προετοιμασίες, δεν λείπουν τα κεφάλαια κι' οι έπιστήμονες...

Ποιες εκπλήξεις περιμένουν άραγε τους πρώτους ταξείδι. ωτες του 'Απειρου;... Μόνον στον 'Αρη θα βρουν συνθήκες σκε. τικώς εύνο. κες για τη ζωή. Υ. πάρχουν όμως ζωντανά όντα σ' αυτό τον πλανήτη; Κανείς δεν μπορεί να το ξέρη με βε. βαιότητα.

Ο διάσημος φιλαριόν βε. θάινε ότι όλοι οι 'Αρειανοί είνε πλάσματα άνωτερου σωμα. τικώς και πνευματικώς, φτω. μένα από μια ύλη λεπτότερη απ' τη δική μας. Πρέ. 'ε α. κόμη ότι άγγουν την «πρόστ. κη διατροφή» των ανθρώπων της Γης κι' ότι συντηρούνται άναγεννώντας τα μόρια του σωματός των με μία άπλη ά. νανοσύ!

Προχωρώντας στην περιγρα. φη του 'Αρεως τον παρίεταν ο. σν παράδοξο:

«Φαντασθείτε — έλεγε — πό. σο λιγυρές θάνε οι νύκτες του, με την κατακόρυφη άπ. μ. σφαιρα και με δυο σεληνες

ΟΧ! ΠΛΕΟΝ ΜΑΛΛΙΑ ΛΕΥΚΑ

Μόνον με το 46081 θα δια. τρησέτε το μαλλιά σας πάντα στο φυσικό των χρώμα. Έαν το μαλλιά σας είνε άπ' λευκά, κάμτε όλινες επεαλείσεις με το

46.081

και άμέσως θα έπ. ννακτ' όσουν το φυσικό των χρώμα.
Η κατοσκευή του άριστου αυτού τον. ντικού και έπανο. ρωτικού των τριχών, γνωστού από 30ετίες εις χιλιάδες άνά τηλ, έλλάδα πελάτος είνε ό. ριστικός έξοφολιούμενη κατό. πιν της παρoλαβής εκ του έ. ζωτεροκόπου ο. ημν. ντικών ποσοτή. των πούτων όλων

Φαρμακείον Κ. ΛΕΜΠΕΣΗ

Όδoς Δώρου 3 & Σατωβριάνδου ΟΜΟΝΟΙΑ

Δρ ΜΩΡΙΣ ΓΙΟΕΛ
ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ
και ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
Βαλαωρίτου 12. Τηλ. 33.039

ΚΡΑΤΙΟΝ

Vangel
ΧΕΙΛΗ
ΒΕΛΟΥΑΝΙΑ

στον ούρανό του, τη μία π. ά. σινη και την άλλη κόκκινη, που οι άκτιδες τους θα πα. νιν. δίξουν άνάμεσα στα πλούσια φυλλώματα με τα άμετρητα χρώματα απ' το χρυσάφι ως το ρουμπινί...»

Ο Ουέλλας, όμως, διαφωνών. τας με το όλαμμάριών, παρo. σίσε σ' ένα μυθιστόρημά του τούς κατοίκους του 'Αρεως σάν άγρια τέρατα, με χαρα. κτήρη ευερέθιστο.

Τέλος, ο γνωστός «άποκρυ. φιστής» Λέ σον διηγήθηκε ότι, ενώ όρισκόταν σε ύπνοβατική κατάσταση έκαμε ένα ταξίδι στον 'Αρη και βρήκε εκεί «γί. γαντες τριχώτους τέσσερες φορές μεγαλειότερους απ' τούς ανθρώπους της Γης, καθώς και τραγιάδες, μικρά παράξενα πλάσματα που είχον τα μά. τια τους στις πλευρές του κε. φαλιού τους και μπορούσαν να περπατούν πάνω στους τοίχους σάν τις μύιες».

Ο πρώτος άστρονόμος που σκέφθηκε σoδάρη το ζήτημα της επικοινωνίας με τον 'Αρη, ήταν ο Γάλλος Σαρλ Κρό, σο. φος έπιστήμων και συγχρόνως χιουμουριστής συγγραφέας. Το 1869, έγραψε μια πραγματεία μ' αυτό το θέμα. Επρότεινε δέ να χρησιμοποιηθ' όν γι' αυτή την επικοινωνία φαινόμενα ό. πτικά, προέβλεπε όμως ότι στο μέλλον μπορούσε να ε. φωρη. σθούν «άλλες υορφές ένεργεί. ας, εκτός του φωτός».

Στις 26 Μαρτίου 1903 ο 'Α. μερικανός έπιστήμων Λόουελ παρατήρησε μια λάμψη πάνω στον 'Αρη. Κατά τη γνώμη του, έπρόκειτο για ένα φωτει. νό σμα σταλμένο απ' τούς 'Αρειανούς.

Το 1923 ένας «έφευρέτης» πρότεινε άλλον τρόπο για να ταξιδέουν την προσοχή των κατοίκων του 'Αρεως: Ν' ά. χίσουν να χτυπούν επί 2 λε. πτά της ώρας όλες οι κομπί. νες του κόσμου, να παίζουν όλες οι ορχήστρες, να σπαι. νουν οι σιρηνές!... Ήταν άδύνατον να μην αντιληφθούν οι 'Αρειανοί το πανκόσμιο α. τό πανδοιμόνιο...

Δυστυχώς δεν έγινε ποτέ το πείραμα... ούτε και μπορούσε να γίνη, έφ' όσον ο ήχος δεν ήταν δυνατόν να μεταδοθ' στο 'Απειρον, όπου δεν υπάρ. χει άέρας!

Η άνακαλύψις του άσυμ. του και του ραδιοφώνου γέν. νου κοινούργησε έλπίδες σ' έ. κεινούς που όνειρευόντοσν την επικοινωνία με τους πλαν. ήτες. Οι έπιστήμονες όλου του κόσμου προσπαθούσαν να μεταχειρισθούν για το σκοπό αυτό τα ηλεκτρικά κύματα τον Αύγουστο του 1924 όταν ο 'Αρης βρισκόταν στη μικρότε. ρη ό. ννατη άπόστασι απ' τη Γη (53 εκατομμύρια χιλιομέτρoς).

Ένας ποιμπός έγκατεστημέ. νος πάνω σ' ένα ύψλο βουνό, έστειλε ένα μήνυμα προς τον 'Αρη με μήκος κύματος 15 χιλ. χιλιομέτρων, το μεγαλει. τερο όπλαδ' που υπήρχε τότε. Δεν έφτασε όμως καμμία ά. πάντη απ' τον 'Αρη.

Απόσο, ή άποτυχία αυτή δεν έμπoδισε τον Άγγλο δό. κτορα Μανφίλντ Ράπινσον να καταθέσθ, στις 27 Αύγου. στου 1928, στο ραδιοφωνικό σταθμό του Ράγκμπυ ένα ραδι. ογράφημα, προσοικόμενο για τον 'Αρη. Κι' οι άρμόδιοι του σταθμού τυπικοί και φλεγμα. τικοί σάν γνήσιοι Άγγλοι, δέ. χθηκαν το ραδιοφώνημα, το υπολόγισαν με το έπίσημο τί. μολόγιο (7 σελλινία και 6 πέν. νες!) και τότειλαν κανονικά. Κανείς όμως δεν μπορεί να ξέρη αν έφτασε στον προορί. σμό του...

Τώρα προδέλεται να χρησι. μοποιηθούν τα κύματα του ραντάρ ή κάποιοι άλλος άνα. λογος τρόπος που θα έ. κμετα. λευθ' την άντανακλαστική Ι. κανονότητα ώριωμένων όρυκτών του εδάφους του 'Αρεως.

Τό ολοκαύτωμα

Ο 'Εδουάρδος Μπορντόν ή. ταν ήταν δημοτικός σύμβουλος και μέλος πολλών φιλανθρωπι. κών σωματείων. Η γυναίκα του όμως κατείχε ένα σπουδαί. οτερο τίτλο: ήταν αντιπρόεδρος του Σωματείου Προστασίας της 'Ηθικής.

Όσο για την κορού. λα του, μια άμορφη ξανθή και γαλανομάτα, αυτή δεν νοιαό. ταν για τίποτα, άκολουθούσε ό. μας αούπηρα τις ήθικές άρχες και την παραδειγματική άνα. τροφή που της έδινε ο πατέρας της

Μία μέρα ο ταχυδρόμος έ. φερε στον κύριο Μπορντόν ένα άνώθυμο γράμμα. Και να τί διάβασε σ' αυτό με κατάπληξι:

«Η κόρη σας Γενεβιέδη' έχει ξεμυαλισθ' μ' έναν πλούσιο νέο και κάθε Τρίτη πηγαίνει και κλείνεται μαζί του στο ύπ' άριθ. 15 δωμάτιο του ξενοδο. γείου «Σέσιλ». Αν νοικιάσετε το ύπ' άριθ. 16 δωμάτιο και κάμτε μια τούπα στην πόρτα, θα διαπιστώσετε άπολύτως ό. σα σας γράφω».

Ο κύριος Μπορντόν θύμωσε για τη σκευωρία αυτή και έ. σχισε το γράμμα. Έσυνε κα. τόπιν από το σπίτι του και πή. γε στο καφενείο να βοή την κα. θημερή συντροφιά του, τον κύ. ριο 'Αταού, του όποιου η σύ. ζυγος ήταν πρόεδρος του «Σω. ματείου Προστασίας της ήθι. κής».

Φίλος του στενός ήταν ο Λα. τού. Μυστικά δεν του έ. κρυβε. 'Επομένως του άνοιξε την καρ. δια του και του μίλησε για το άνώθυμο γράμμα και το άπαι. σμό περιεγόμενό του.

— Φίλε μου Μπορντόν, του είπε ο Λατούρ, για να σου δι.

Ο έμπορος: Να το φορέσω μία στιγμή τα πανταλόνι για να όπτε τι κομψό που είνε άπάνω μου!...

κύριος Μπορντόν.

— Μην κάνεις έτσι, του ψιθύρισε ο Λατούρ, δεν έχουμε βεβαιότητα για τίποτε ακόμα. 'Αλλά κι αν είναι τα πράγματα όπως σου τάνοιξε εκείνος ο άθλιος ανωνυμογράφος, πάλι πρέπει να δείξεις ψυχραιμία για να υποθέσεις να αντιμετωπίσεις την κατάσταση σαν καλός πατέρας, σαν σοβαρός άνθρωπος.

— Αχ! Λατούρ, δεν με καταλαβαίνεις... 'Η κόρη μου, η κόρη μου να με κάνει ωστόσο. Τι θα πη η υπέρτα της;

— Κι' η δική μου γυναίκα θα εξαφανιστεί όταν το μάθω. Είναι υπόδειγμα ηθικής. 'Αγία γυναίκα!... Φύλακας της ηθικής!...

Ο Λατούρ κρατούσε και την άσπληνη του ακόμα, καθώς παρακολουθούσε το φίλο του σκυμμένο, λυγισμένο στα δύο μπρος στη μεσοπορτα των δύο, συνεχομένων δωμάτων, με το μύτι κολλημένο στην τσιμπα.

Πέρασαν άκοκτα λεπτά. 'Απόλυτη, έκνευριστική σιωπή είχε απλωθεί στο δωμάτιο.

Επί τέλους ο κύριος Μπορντόν σηκώσε το κεφάλι του.

Το πρόσωπό του ήταν γελαστό, έλαμπε από ευτυχία. 'Ενας βαθύς άσπασταγμός ανακούφισης ξέφυγε από τα στήθη του.

— Δόξα νύχ η Θεός, φίλε

CLEANSING CREAM
(ΚΡΕΜΑ ΚΑΘΑΡΙΣΜΑΤΟΣ - ΝΥΕΜΑΚΙΓΙΑΖ)
Μια εξαιρετικώς λεπτή κρέμα με ακριβή συστατικά τα οποία κάνουν τον καθαρισμό της επιδερμίδος από τα καλλυντικά της πύερας εύκολον μετά από ελαφρών επάλειψιν δια των δακτύλων.

Ζητήσατε την πλούσιαν συλλογή των καλλυντικών «Constance Bennett» Hollywood

Πωλείται στα μεγάλα καταστήματα και φαρμακεία. Διαρκής παρακαταθήκη. Κ. ΜΠΕΡΑΧΑΣ Κτενέ 10, Τηλ. 22-707

Concombrine
Κρέμα προσώπου από χυμό Αγγουριού
Δι' όλας τις επιδερμίδας
Régénérateur
Υπ' αριθ. 222.495

Λοσιόν μαλλιών προσεπαναφοράν του φυσικού χρώματος. Φαρμακείον ΜΩΡΑΓΙΔΟΥ

Κάνιγγος 8 Τηλέφ. 25-892

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
Ταχεία, ανώδυνη και χωρίς οδυνηρά, θεραπεία ουλίδων, κρεατοελιδών, ακμής, λιπαρού και ξηρού δέρματος, πύερας κόμης κτλ. ΕΙΔΙΚΟΣ ΓΙΟΕΛ Βαλαωρίτου 12 Τηλέφ. 33.039.

Η πρώτη επίσκεψη δωρεάν.
ΑΦΟΡΔΙΣΙΑ - ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ
ΕΙΔΙΚΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Μάνερ 23α. 10-12 και 4-7

μου!... Ψιθύρισε. 'Ημουν βέβαιος πως δεν μπορούσε να είναι η κόρη μου η Γενεθιδέ. — Α! Αυτό είναι ευχάριστο, αγαπητέ μου Μπορντόν, ξελάφωσε η καρδιά μου. 'Αλλά, ποιά είναι λοιπόν στη διπλανή κάουση; Μήπως τη γνωρίζουμε; ρώτησε περίεργα ο Λατούρ.

— Δεν βγαίει... είπε στον ίδιο ευθυμο τόνο ο Μπορντόν. Είναι... μια γυναίκα!

— Ποιά; — 'Η κ. Πρόεδρος του «Σωματείου Προστασίας της 'Ηθικής»! — 'Η γυναίκα μου; — Μάλιστα, φίλε μου. Δεν είναι άδικα Πρόεδρος του Σωματείου Προστασίας της 'Ηθικής. Για να προστατέψω η καυχή, την ήθικη όλων των γυναικών της πόλεως μας, προσφέρεται η ίδια στο βωμό της ανηθικότητας ολοκαύτως.

— Φοβερό!... Τσουερό!... Λατούρ.

— Υπεράνθρωπο, ασύλληπτο ηρωικό!... συμπλήρωσε ένθουσιασμένος ο κ. Μπορντόν. Πρέπει να είσαι... ευχαριστήσιμος... 'Ικανοποιημένος για τη μεγάλη αυτή θυσία.

Ο Λατούρ δεν απάντησε. Είχε μαρμαρώσει!...

ΖΕΡΑΡ ΝΤΟΥΡΙΕ

♦♦

Για ν' αποφύγετε το διαζύγιο

Ένας απλούστατος τρόπος

Μια στατιστική που άφουδ τα διαζύγια, αποδεικνύει ότι οι κυριότερες αιτίες τους είναι: 1) η άπιστία, 2) οι βλαπτικές 3) η κατωδίκη σε άτιμωτική ποινή. 'Η πρώτη συναντάται στα 70% των περιπτώσεων κι' οι άλλες δυο στα 15% καθεμιά. Το 1946, ζήτησαν διαζύγιο περισσότερες γυναίκες παρά άντρες, ενώ το 1945 συνέβη το αντίθετο. Τα 49% των διαζυγίων άφουδαν άντρουσαν δίως παιδιά, τα 40% ανδρώνων κι' ένα παιδί και τα υπόλοιπα 11% ανδρώνων με 2 ή περισσότερα παιδιά. Οι περισσότεροι κίνδυνοι διαζυγίου υπάρχουν στο τοίτο έτος της συζυγικής ζωής. Ερχεται έπειτα η περίοδος των 3—7 έτων κι' έπειτα 8—12.

Για νάχετε όσο το δυνατόν μικρότερες πιθανότητες να χωρίσετε, πρέπει, πριν πητε το «ναί», να βεβαιωθείτε, ότι ο άφουδωνιστικός σας είναι ο άνθρωπος που σας ταιριάζει. 'Απαντήστε λοιπόν μ' ένα «ναί» ή ένα «όχι» στις έξης ερωτήσεις:

- 1) Έχετε εμπιστοσύνη σ' αυτόν κι' αυτός σε σας;
- 2) Έχει πάντα ο άφουδωνιστικός σας μια άφουδωροφη και λογική ευδιαισθησία;
- 3) Έχετε τις ίδιες κλίσεις κι' ευαισθησία;
- 4) Θέλετε κι' οί δυο ν' αποκτήσετε παιδιά;
- 5) Σας έξεγειρεί η ιδέα ότι μαλώνουν οι άφουδωνισμένοι;
- 6) Έχετε κι' οί δυο καλή ύλη;
- 7) Έχουν περάσει περισσότεροι από 3 μήνες άφ' ότου είναι χωρίς κανένα άλλο δεσμό ο άφουδωνιστικός σας;
- 8) Ανήκετε στην ίδια θρησκεία;
- 9) Οί οίκογένειες σας ευνοούν το γάμο σας;
- 10) Αν συγκεντρώστε λιγώτερα από 6 «ναί», απαντήστε «όχι» στον ύποψήο!

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Σ ότ. Κοντογιαννόπουλον, Χολορύν: Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Ο περιορισμός των σελίδων μας δεν μας επιτρέπει, δυστυχώς, να ικανοποιηθούμε, προς το παρόν, την επιθυμία σας. 'Α ν ο π ο μ ο ν η κ α ρ δ ι α σ, Θεσσαλονίκη: Τα περιοδικά του είδους αυτού είναι πολλά. Πάντως, σας υποδεικνύουμε τα έξης: Γαλλία: «Cavalade», 166, Faub St. Honore, Paris VIII. 'Αγγλία: «Lilliput», 43-44, Shoe Lane, London, England. 'Αμερική: «Life», Rockefeller Center, New York 20, N. Y., U.S.A. Γ. Κ α λ τ σ ο υ ν η ν. Φλώρινα: Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Ο περιορισμός των σελίδων του περιοδικού είναι προσωρινός. Σιγά-σιγά όλα θα γίνουν. Γ ε ω ρ γ ι ο ν Γ. Δ α λ κ α φ ο υ κ η ν. Ένταθα: Το ποιήμα σας «Στην τρελή 'Αθήνα» δείχνει καθαρά ότι σημειώνετε σταθερή πρόοδο. Έχει πολλά προτερήματα: καλή γλώσσα, καλές άμοιοκαταλήξεις και ελκυστικές αιτιήματα. Περιμένουμε κι' άλλα ποιήματα σας. Θ η σ α υ ρ ο μ α ν η: 'Η διευθύνσις του ήθοποιού που σας ενδιαφέρει είναι: Warner Bros Studios, Burbank, Calif. U.S.A. «Α μ φ ι θ ι ο ν ν»: Τέλειο περιοδικό είναι το «Life». Τη διευθύνσις του θα τη βρήτε πιο έπάνω. Α κ κ η ν Ν. 'Ενταθα: Σας ευχαριστούμε θερμά για τα καλά σας λόγια. Το διήγημά σας «Μια ζωή και μια άγασπη» είναι αρκετά καλό. Έξακολουθήστε να γράφετε και να μελετάτε τους καλούς πεζογράφους μας. G. Savakis, Yefes, France: Ευχαριστούμε. Λ ο χ ι α ν Κ. Γ ε ω ρ γ ι α δ η ν. Β. Σ. Τ. 904: 'Η διευθύνσις της 'Ανν Κράσφορντ είναι: Eagle — Lion Distributors Ltd, 169 — 171 Oxford Street, London, W. 1. Γ. Κ ό ν σ α ν. Σκριμπού Λεαδίας: Πρέπει να συμβουλευθήτε έναν καλό γιγαστή και ν' ακολουθήσετε πιστά τις οδηγίες του. Α ι α ν α Π. Τ.: Στείλτε το γράμμα σας μέσω του 'Αμερικανικού Προξενείου. Π. Β. Σ α λ α σ σ ι δ η ν. Ένταθα: Ευχαριστούμε για την καινούργια σας άποστολή. 'Αλλά σάς υπενθυμίζουμε ότι δεν διαδέχεται έπαρκή χάρων. Μ ί μ η ν Ο ύ ρ α ν η ν. Θεσσαλονίκη: 'Η διευθύνσις της «Φίλος Φίλμ» είναι δόδος Στουρνάρα 27, 'Αθήνα. Σ ό ν ι α. Ένταθα: Ο ήθοποιός που υποδύεται το ρόλο του Μαρτιού στους «Αθλούς» είναι ο Jean Servais ή δέ διευθύνσις του είναι: 2 bis rue Berthe, Paris (18e), France. Κ α ι τ η. Ένταθα: Και οί δυο «άστερες» έχουν την έξης διευθύνσις: Warner Bros Studios, Burbank, Calif. U.S.A. 1. Μ π λ έ τ σ α ν. Πρόεδρος: Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Το διήγημά σας «Ανοιξιάτικο έρωτες» έχει μερικά σφάλματα στην σύνταξη στην άφηγησις και στη γλώσσα. Θα είναι σφάλματα από τα πρώτα σας. Έξακολουθήτε περισσότερο. Γ ε ω ρ γ ι α δ η ν. Πειραιά: Τα πεζογραφήματά σας παρουσιάζουν ενδιαφέρον. Κάνετε όμως πολλές υποχωρήσεις στην καθαρεύουσα. Γράψτε τη γλώσσα του περιοδικού μας. Ν. Σ. 'Αλεξάνδρειαν: Γράψτε στην κινηματογραφική εταιρεία «Φίλος Φίλμ». Θα βρήτε τη διευθύνσις της πιο έπάνω. Σ. και Αί. 'Αγρίνιον: Αποφύγετε να μην μπορούμε να σας εξυπηρετήσουμε. Ρ ο ζ α ν α. Ένταθα: Δέ δημοσιεύσαμε την βιογραφίαν του πολύ σύντομα. Μ. Π ε σ μ α τ ζ ι δ η ν. Νέο Σμύρνη: Γιατί δεν υπογράφετε το γράμμα σας; Ούτε το «δημιουργήμα» σας δεν έχει στο τέλος τ' όνομά σας. Καταργήστε, στο φάκελό για να το μάθουμε. Τόση μετριοφροσύνη είναι... άλεβρία. Το πεζογραφικό σας, δεν έχει καμμία πρωτοτυπία. Κάθε πρώτο και δύσκολο... Έχετε όμως καλή γλώσσα και μερικές επιτυχίες εκφράσεις. Πρέπει να γράφετε κι' άλλα πολλά. Α ν α γ ν ω σ τ ε ρ. Μεσοήνη: Το κόψιμο των μαλλιών δεν πρέπει να είναι διόλου «προσηλτικός» για μαθητάς. Τι να πούν τότε οι στρατιώτες; 'Αλλούθεν δεν έχει καμμία σημασία. Κανείς δεν θα το προσέξω έδω στην 'Αθήνα. Δυστυχώς δεν υπάρχει κανένα φάρμακο για να μεγαλώσουν γρήγορα. Αν ύπηρεθ βα ήταν εύτυχης οί... φαλακροί! Β. Δ ε ρ β α ν. 'Ιωάννινα: 'Η διευθύνσις της είναι Fox Film Studios, Hollywood, Calif. U.S.A. Γ. Β α λ κ ο ν. Βόλον: 'Η διευθύνσις του Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ είναι: Warner Bros Studios, Burbank, Calif. U.S.A. Α. Δ η μ η τ ρ ι ο υ. Μυτιλήνη: Μπορούμε να σας πούμε ευχαριστώ για την γνώμη μας γι' αυτό. Δέ δημοσιεύουμε όμως συνεργασίαν άφουδωνιστών. Μ ι ρ α ν τ α Π. Ένταθα: Ζητήστε σχετικές πληροφορίες από τον 'Ελληνοαμερικανικό Σύνδεσμον, δόδος Τζώρτζ, αριθ. 6. Κ α λ κ α τ ι α ν ο ν Π. Σ. Χαλάνδρι: Μας άρεσε το διήγημά σας. Έχει βέβαια διάφορες ελλείψεις, αλλά στο σύνολό του είναι καλό. Αποφύγετε, ότι δεν παρουσιάζει ζωηρό ενδιαφέρον καθώς και τις κοινοτηές. Γράψτε κι' άλλα. Ο Μπαλζάκ στην άρχη έγραψε πέντε ή έξη μυθιστορήματα, χωρίς έλπιδα δημοσιεύσεως, για να «πάρη το χέρι του άέρα... Χ. Γ. Τ σ ε λ ε α ν. Έδουσαν: Τα περιμένουμε. Μ α ρ ι α ν Σ. Ένταθα: Σας ευχαριστούμε για την άποστολή. Έχουμε στη διάθεσί σας τα χειρόγραφα σας. Κ. Χ. Κ ρ ο κ ι δ η ν. Παλαιά Κοκκινιά: Ζητήστε σχετικές πληροφορίες από τον 'Ελληνοαμερικανικό Σύνδεσμον. Πάντως τα στοιχεία που έχετε είναι άνεπαρκή. «Πέτρινο λουλούδι»: Πολλοί θαυμαστές των «άστέρων» επιθυμούν να τους γράψουν για να τους εκφράσουν την άγάπη τους, να τους συγχαρούν για την τέχνη τους και για να τους ζητήσουν ένα αυτόγραφο ή μια φωτογραφία. Ν. Σ τ ε φ ο π ο υ λ ο ν. Ένταθα: Γράψτε: Warner Bros Studios, Burbank, Calif. U.S.A. Μ. Λ ο υ κ ά κ ο ν. Ένταθα: 'Η διευθύνσις του James Cagney είναι: Warner Bros Studios κλπ. Κ α τ ί ν α Α. Χανιά: Αποφύγετε να μην μπορούμε να σας εξυπηρετήσουμε. Α. Ο ί κ ο ν ο μ ο π ο υ λ ο ν. Πάτρως: Στείλτε το γράμμα σας μέσω του 'Αμερικανικού Προξενείου. Ε. Α. Γ. Λαμία: Σε τι μπορεί να σας χρησιμεύσει η διευθύνσις μιας ολασδήποτε άμερικανικής εταιρείας; Τι είδους εταιρεία θέλετε; Καταπολιτίστε μας για να μπορούμε να σας εξυπηρετήσουμε. Α. Α δ α μ ο π ο υ λ ο ν. Ένταθα: Μά δεν σας άπαντήσαμε. 'Η διευθύνσις των τριών άδελφών Α. είναι: Warner Bros Studios κλπ. Για το δεύτερο ζήτημα, ζητήστε πληροφορίες από την Γ. Γραμματεία του 'Υπουργείου Έξωτερικών. Τελας, δ. κ. Σ. Δεν επιθυμεί να γίνεται γνωστή η διευθύνσις του.

Ο τρίτος πόλεμος σε 15 χρόνια
Ο Αυστριακός μηχανικός Λέντερ προφητεύει ότι τα διεθνή ζήτηματα θα καλύτερευσουν στο διάστημα του μηνός Μαΐου κι' ότι δεν πρόκειται να έκραγί νέος πόλεμος πριν άπ' το 1962. Στις 4 Φεβρουάριον άφουδ ότους αυτού, ο κόσμος θα ξαναδουληχτή στη φωτιά και στο αίμα! Ο Λέντερ έφαρμόζει μια μέθοδο, που την άνομαζει «επιστημονική άστρολογία». Λέγεται δέ ότι προανήγγειλε την ήμερομηνία της επίθεσεως του Χίτλερ το 1940 και το τέλος της άρωστικής συρράξεως για την άνοιξη του 1945. 'Ας εχρησθούμε ώστόσο να γελάσκηε τώρα και να μην είναι μόνο 15 τα χρόνια της ειρήνης του κόσμου!

Το θέλημα της μοίρας

Είχα την έντύπωσι πως ήταν ένα νησί. 'Οσο, ένοιωσα ένα ρίγος ο όλο μου το σώμα άλπετοντας αυτό τον όγκο που ήταν σκεπασμένος από μια πυκνή καταπαράσινη βλάστησι, να κινείται άργα πάνω στα κύματα...

Γύρισα οαστισμένος προς το μέρος του Μονρόε, έκαπτανόυ της «Αστράπης» και τον είδα να σταυροκοπιέται με ευλαδία.

— Δεν έχετε άκούσει ποτέ να γίνεται λόγος για το ναυάγιο του «Σεράπι»; μου είπε όταν άπομακρυνθήκαμε λίγο. Είναι ένα πλοίο φάντασμα που χρόνια τώρα γυρίζει στ' άνοιχτά της Ζαμαίκας, κοντά στο «Δόντι της Τίγρεως»...

Ο πλοίαρχος κοντοστάθηκε για μία στιγμή κι' ύστερα συνέχισε:

— Ο «Σεράπις» ήταν ένα έμπροκικό καράβι. Έκείνη την εποχή — πάνε έκοσι χρόνια από τότε — πήγαινε από το Βανκούβερ στο Καλιφόρνια. Ένα φορτίο από άφουδ και τοιμέντο. Κυβερνήτης του ήταν ο Τζαμς Σβάνς.

— Ήταν άλλοτε ένας άνθρωπος πρόχαρος και καλόκαρδος. Μά από καιρό τώρα μια β'θεία λύπη είχαν εξαφανιστεί τη χαρά από το πρόσωπό του.

Αυτό έγινε από την εποχή που είχε χάσει το γυνί του, ένα παιδάκι έφτά χρόνων. Το είχε πάρει μαζί του σ' ένα άπο το ταξίδι του. Μά ο μικρός άρρώστος εξαφανικά από μίαν άφουδωσις σ' ένα και πέθανε χωρίς σ' επέταρς του να μπορέση να του δώση καμμία βοήθεια.

Από τότε, ο πλοίαρχος Σβάνς μισούσε τη θάλασσα κι' είχε πάρει την άπόφασιν να βουλιάζη με την πρώτη ευκαιρία το «Σεράπι». Με τα χρήματα που θα είσε προττε από την άφουδωσις, θ' άγόραζε κοσμήτη ένα κτήμα στο Νηπρόιτ.

Κάτι που ενδιαφέρει τας Κυρίας

Ο πόλεμος επέφερε μενάλες καταστροφές στενοχώριες, θλίψεις, άποτέλεσμά αυτών σιγά-σιγά να άφουδουν προώπως τα μαλλιά. Το Renaissance όμως τα δυνάμνει και σιγά-σιγά τα άπαναφέρει εις το άρχικόν ή ξανθόν ήταν.

Αντιπροσωπεία: «Οδός Βερνάνζερν 13 (Στοά 8ε. Ξη) Α. άροφος, αριθ. δωμάτιο 108.

Λιανική πώλησις: Φαρμακαποθήκη Βάκη Κανίγγος 11 και Φαρμακαποθήκη Φαρμέτ, Κανίγγος 15.

Αντιπροσωπεία έν Ζακύν. θω: Φαρμακείον Ευάγγ. Μακρί.

Τίγρεως» κι' έσχιζε με μεγάλη ταχύτητα τα κύματα μέσα στη νύχτα, όταν εξαφανικά, νιώσαμε ένα δυνατό τράνταγμα από το μέρος της πλώρης.

Το πλοίο μας άνασπώθηκε πάνω στα κύματα κι' έπειτα ξανάπιασε με όρμη 'Η «Ιζάντουλα» είχε άνοιξει στα δύο. Και το ένα άπο το κατάρτια της που είχε κοπή σαν με τσεκούρι, χτύπησε στα κεφάλι τον πλοίαρχο Σβάνς και τον άφισε άναίσθητο κάτω.

Τρέξαμε άμέσως να κατεβάσουμε τις βάρκες στη θάλασσα και ζήτησαμε καταφύγιο, που άλλού; Πάνω στο σκοτεινό όγκο που είχε προκάλεσει την καταστροφή μας.

Μόνο σαν έξημέρωσε το άλλο πρωί καταλάβαμε πως θριασκώμαστε πάνω στο ναυάγιο του «Σεράπιος».

Ο πλοίαρχος Σβάνς ήταν έτοιμοδάνπος. Όταν του έκαμα νυσσώ πως ήμαστε πάνω στο «Σεράπι», τα μάτια του άκρυσαν εξαφανικά και μου είπε με άδύνατη φωνή:

— Είναι το θέλημα της μοίρας Μονρόε. Κάπου έδω, άνάμεσα στο χώρο και τα χορτάρι, που σκεπάζουν το σκελεθρο του παλιού μου καραβιού, πρέπει να θροίκωνται τα κόκκαλα της άφουδωμένης μου Μαρίας, της γυναίκας μου... Θέλω να φάσετε να τα βρήτε και να με θάψετε πλάι της...

Δέν κατάλαβα στην άρχη. 'Αλλά όταν ο Σβάνς μου άφηνηθηκε με τη σθεσμήνη του φωνή την ιστορία που σάς είπα, όλα έγιναν ξεκάθαρα μέσα στο μυαλό μου.

Στ' αλήθεια θάπρεπε να είναι το θέλημα της μοίρας το ό,τι πέσαμε πάνω στο «Σεράπι» και το ό,τι ο πλοίαρχος Σβάνς ξεφυκούσε πάνω πάνω στο κουφάρι του παλιού καραβιού του.

Ο Σβάνς πέθανε την ίδια μέρα. Κάτω από το κατάστρωμα του «Σεράπιος» θροίκωμε μερικά κόκκαλα. Κι' εκεί πλάι σ' αυτά θάφωμε το νεκρό σώμα του πλοίαρχου...

Από τότε ο «Σεράπις» έπαιε ο Μονρόε τελειώνοντας την άφηγησί του, στριφονυρίζει πάντα κοντά στο «Δόντι της Τίγρεως». Μία μέρα θα βουλιάζη ίσως. Και τότε ο πλοίαρχος Σβάνς και η γυναίκα του θ' άνασταύν στο βυθό το πέθανένο να πειθί τους... Αυτό ήταν το θέλημα της μοίρας!

ΧΕΡΜΑΝ ΣΕΦΑΟΥΡ

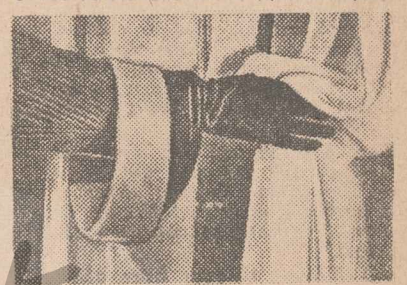
Φαλκρος στεύς ποντικεύς!

Πρόκειται να προσφερθή τώρα στο έμπροσιό το ποντικοφάρμακο «ΑΝΤΟΥ» που ήταν κατά τον πόλεμο στρατιωτικό μυστικό. Ένα κιλό άπ' αυτό μπορεί να σκοτώση 600.000 ποντικούς. Δέν είναι δέ καθόλου επικίνδυνο για τον άνθρωπο. 'Η έπισημημονική του άνομασία είναι «άλφα - ναφθυλ - θειούριον». Έχει 100 φορές μεγαλύτερη δύναμη άπ' το άφουδωτικό. Σε περίπτωση έπιδημίας τύφου ή πονώλου, μπορεί να άφουδωθή σε 1-2 ήμερες όλα τα ποντικά μιας πόλεως, τους φορείς δηλαδή των άσθενειών αυτών. Έχει τη υοφή σκόνης ή όποια άνακατεύεται με άλευρι ή σκόρ. Πίχεται στα μέρη όπου μαζεύονται οι ποντικοί.

Ο ΑΝΑΠΗΡΟΣ ΦΙΛΑΘΛΟΣ!

Στους άγώνες άντισφαίρισεως για το πρωτάθλημα της 'Αμερικής έλασε μέρος ένας άνάπηρος φιλάθλος, ο Ντόναλντ Κέρ που το άριστερό του πόδι είναι εύλινο! Κάθε παρτίδα τέννις είναι γι' αυτόν όπως λέει ο ίδιος «ένας πραγματικός Γολγοθάς!» Και όμως ο Ντόναλντ Κέρ δέν, διότασε να διεκδικήση το πρωτάθλημα!

ΤΑ ΓΑΝΤΙΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Στο Παρίσι έκαναν την έμφανισί τους έδω και λίγες ήμερες αυτά τα νέα γάντια, που άρέσουν πολύ στις κομψές γυναίκες. 'Αλλά γιατί άραγε; Μήπως γιατί μπορούν, θαυμάσια να κρυθουν μέσα σ' αυτά τα «ροδοσάκια» τους, όπως λέει ο Τριστάν Μπερνάρ;

ΠΡΟΤΥΠΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ

Οί κτηνίατροι του ύπουργείου της Γεωργίας των 'Ηνωμένων Πολιτειών κάνουν πειράματα για τη θεραπεία διαφόρων άσθενειών με ζωτανά έμβρυα νεοσσών, τρυπώντας το κέλυφος του άβγου με μια ηλεκτρική βελόνη. Τα νέα αυτά πειράματα παρουσιάζουν έξαιρετικό ενδιαφέρον για την πτηνολογία.

Νά, γιατί βουβάθηκε...

Τό περασμένο καλοκαίρι πήγα να περάσω ένα μήνα στο φίλου μου Ντιουμπρέλ, γιατρού, στο έξιτο σπίτι του στο Βόντσια. Είχαμε βγή και περπατούσαμε στο δάσος, όταν είδαμε τον ταχυδρόμο να μπαίνει στο σπίτι, για να δώσει ένα γράμμα. Ήταν ένα παλιό, με γλυκιά κι ένεργητική μορφή. Όταν είδε, με χαιρέτησε με μια κλίση του κεφαλιού.

— Ζήτη πολλή σήμερα, θα υποφέρετε εσείς που περπατάτε μέσα στους κάμπους, του είπα.

— Έκείνος χαμήλωσε πάλι το κεφάλι του κι έγραψε: «Έναν τρόπο που σήμαινε «ναί»».

Ο φίλος μου Ντιουμπρέλ τον πλησίασε στο κεφάλι, πήρε το γράμμα απ' τα χέρια του κι αφού τον ευχαρίστησε, ξαναγύρισε κοντά μου.

Ο ταχυδρόμος χαμογελώντας θλιμμένα, χαιρέτησε κι έφυγε με μεγάλη βήματα.

Τότε ο φίλος μου μου είπε, ενώ συνεχίζαμε τον περπάτο μας:

— Ονομάζεται Γιάννης Μπορότ. Είναι βουδός ο καμμένος! Μά όχι εκ γενετής. «Αν θέλεις άκουσε την ιστορία του»:

Ο Γιάννης Μπορότ ήταν μόλις δέκα πέντε χρονών στην εποχή του Γαλλοπρωσικού πολέμου. Ο πατέρας του ζούσε σε μια καλύβα, στην άκρη του δάσους με τα δυο παιδιά του, το Γιάννη και τον μεγαλύτερό του, Λουδοβίκο, που ήταν είκοσιπέντε χρονών κι είχε πάει έβελοντής.

Ο Γιάννης έμεινε στο σπίτι, γιατί ήταν, όπως σας είπα, μικρός. Ο Λουδοβίκος γνωρίζοντας καλά τον τόπο ζήτησε απ' το επιτελείο την άδεια να πηγαίνει απ' το ένα γαλλικό σώμα στο άλλο τις έγγραφες μυστικές διαταγές, περνώντας ανάμεσα στις προσωπικές γραμμές που χωρίζανε τον γαλλικό στρατό του Μάτς.

Τρεις φορές έκανε το επικίνδυνο αυτό ταξίδι. Κι' ο πατέρας του ένδοξος άκουσε απ' τα καθόδια του άκουσε να το δηληνιά παντού.

Έτσι το μάθανε οι Πρώσοι κι' ένα βράδυ που ο Λουδοβίκος είχε γυρίσει και κοιμόταν, με τον πατέρα του, Βαρεία πατήματα ακούστηκαν έξω απ' την πόρτα. Ήσαν οι Πρώσοι!

Πατέρας και γιός κατάλαβαν ότι η καλύβα τους περικυλλώθηκε, ότι ήταν καμμένος!

Ο Λουδοβίκος φώναξε τότε το Γιάννη, τον αδελφό του και του είπε σιγανά:

— Γιάννη, πάρε αυτό το πακέτο με τα έγγραφα, έβγα απ' το φεγγίτη και πήγαινε και γύρε το στον κάμπο.

Ο μικρός υπάκουσε.

Σε λίγο οι Πρώσοι άνοιξαν την πόρτα δια της βίας και ώρμησαν μέσα, με τα περσινόφρα στα χέρια.

Ευχαζαν τον νέο και τον πατέρα του, μα δεν βόηκαν τίποτα.

Πού είναι τα έγγραφα που είχατε μαζί σου; φώναξε ο Πρώσος αξιωματικός.

— Κάνετε λάθος, απάντησε.

— Ζοζεφ Μοντέτ

Λουδοβίκος. Δεν κρατάω τίποτα εξ' όλα αυτά.

— Ψάξτε παντού!... ούρλιαξε τότε ο αξιωματικός στους στρατιώτες του που αναποδογυρίζανε συστάρια κι' επιπλά.

Δεν βρήκαν όμως τίποτα.

Εκείνη τη στιγμή δυο στρατιώτες υπήκαν κρατώντας το μικρό Γιάννη απ' τα χέρια.

Ο Γιάννης στάθηκε άφοβα μπροστά στους Πρώσους.

Τι έγραψες έξω που βγήκες, τον ρώτησε ο αξιωματικός με άγρια φωνή.

— Τίποτα! απάντησε ξερά ο μικρός.

Δείξε μου τα χέρια σου.

Ο Γιάννης άπλωσε τα χέρια του που ήταν γεμάτα γυμνάσια.

Α! μικρό κατεργάρη, φώναξε ο αξιωματικός, έσύ λοιπόν έγραψες τα έγγραφα;... Μίλησε!... Πού τάχυνες;...

Ο Γιάννης έμεινε βουδός.

Ακούσε, του είπε ο Πρώσος. Αν δεν πιάς που έγραψες τα γράμματα, ο πατέρας σου κι' ο αδελφός σου θα τουφεκισθούν κι' οι δυο. Αν μάς το πιάς θα τους χαρίσω τη ζωή.

Ο Γιάννης κύτταξε τον πατέρα του.

— Γιάννη, κι' αν μάς σκοτώσουν μπροστά σου, μή μιλήσεις; του είπε ο γέρος.

Το παιδί φώναξε θαρραλέα:

— Πολύ καλά, πατέρα.

Λοιπόν αύριο το πρωί, υπονοώντας, του είπα, θα σου φουφκίσουν κι' οι δυο! ούρλιαξε τότε θυμωμένος ο αξιωματικός.

Την άλλη μέρα το πρωί, μπροστά στον τοίχο του Δημοσχεδίου είχαν στήσει δόλιχο τον πατέρα και τον μεγάλο γιό.

Ήσαν ακίνητοι, γλωμοί μα και άταραχοι. Είκοσι βήματα μακριά, οι Πρώσοι στρατιώτες με το τουφέκι στο χέρι περίμεναν.

Ο Γιάννης στεκόταν κοντά στο έκτελεστικό απόσπασμα, δόλιχος με κατάχλωμο πρόσωπο και με τα μάτια ψηλά.

Η στιγμή της έκτελέσεως πλησίαζε.

Ο αξιωματικός διάταξε:

— Σκοπεύσατε!

Οι στρατιώτες έτοιμασθηκαν.

Τότε ο αξιωματικός ρώτησε για τελευταία φορά το Γιάννη:

— Θά μιλήσεις;

Τα χείλη του παιδιού δεν κουνήθηκαν, μα στο πρόσωπό του διαγράφονταν φουφκισμός υστερικών πόνων. Τα χαρακτηριστικά του αλλοιώθηκαν. Ένα πνιγμένο βογγητό βγήκε απ' το στόμα του. Κλονίστηκε αλλά δεν έπεσε.

Ο αξιωματικός τον πλησίασε, περιμένοντας όπως φαναζόταν την έξοχολογία του. Μα τα χείλη του νέου έμειναν σφιγμένα κι' έβγαλαν ένα κύμα αίματος δγής από αυτά.

Είχε φτύσει προς το μέρος του αξιωματικού.

Εκείνος ώπισθοχώρησε μ' ένα πήδημα... Έπαινε στη στολή του, μπροστά στο στήθος του, μια άπαισις κηλίδα αίματος απλώνονταν, ενώ στο πόδια του έπεσε κάτι άμορφο κόκκινο αίματοσταλάγμα...

Ο Γιάννης είχε φτύσει απάνω του τη γλώσσα του, την οποία είχε κόψει με τα δόντια του, για να μην παρασυρθεί απ' τη συγκίνηση του θούλου του πατέρα και του αδελφού του και μίλησε!...

Πού! ούρλιαξε τότε σαν τρελός απ' τη λύσσα του ο αξιωματικός.

Μια δυοβροντία σαν κεραυνός, ακούστηκε. Ο πατέρας του Γιάννη κι' ο αδελφός του έπαυθησαν κάτω κόκκινο από τις προσωπικές σφαίρες!... Ο Γιάννης λιποθύνησε.

Η τραγωδία είχε τελειώσει... Γι' αυτό είχε βουδός ο Γιάννης ο ταχυδρόμος!

Η ΦΡΙΚΗ μιάς μελλούσης συρράξεως

Ο «ατομικός» και ο «ηλεκτρικός» πόλεμος

Έχει γραφή πολλές φορές ως σήμερα ότι ένας νέος πόλεμος θ' αποτελέσει την καταστροφή της ανθρωπότητας. Και φαίνεται ότι η διαβεβαίωση αυτή δεν απέχει πολύ από την πραγματικότητα.

Αλλά τι πρόκειται να είναι ένας μελλοντικός πόλεμος;

Ο στρατηγός Κασσέν, υπαρχηγός του γαλλικού γενικού επιτελείου δίνει σ' ένα τελευταίο άρθρο του μια ζοφερή εικόνα αυτού του πολέμου και των καταστροφών που πρόκειται να προκαλέσει.

Τα ατομικά όπλα θα παίξουν αναμφισβήτητα πρωτεύοντα ρόλο σ' αυτόν. Αλλά οι καταστροφές της Χιροσίμα και του Ναγκασάκι λένε ο στρατηγός Κασσέν, θα μάς φανούν πολύ μέτρες σχετικά με εκείνες που α' προκαλούν από τις νέες ατομικές βόμβες που θα χρησιμοποιηθούν σ' ένα μελλοντικό πόλεμο.

Στις βόμβες που χρησιμοποιήθηκαν ως σήμερα, διασπάθην μόνον ένα ποσοστόν 5% από την «ατομική» νόμωσι των. Παρ' όλη την προμνην μυστική, ο στρατηγός Κασσέν φρονεί ότι οι «Αμερικανοί έχουν κατορθώσει ν' αυξήσουν την «απόδοση» της ατομικής βόμβας να επιτύχουν, δηλαδή, ώστε η διάσπασις να έπεται σε μεγαλύτερο μέρος του ουρανού, θορύβου ή πλουτωνίου που περιέχουν.

Η έκρηξις των πέντε βωμδών που έρριψαν ως σήμερα — Λος Άλamos, Χιροσίμα, Ναγκασάκι, Μπικίνι 1 Μπικίνι 2 — ισοδυναμούσε με την έκρηξις 3.000 τόννων δυναμιτίσας. Οι βόμβες ενός μελλοντικού πολέμου θα έχουν μεγαλύτερη έκρηκτική δύναμη από 20.000 τόννους δυναμιτίσας!

«Ας υποθέσουμε τώρα λέει ο στρατηγός Κασσέν, ότι, κατά την πρώτη ημέρα της κηρύξεως ενός νέου πολέμου, 1.000 βωμδωριστικά και ένα από τα οποία θα έχη από μια ατομική βόμβα, ξεκινούν για μια επίθεση.

Αν τα 1)5 απ' αυτά, δηλαδή 200 μόνον, κατορθώσουν να φτάσουν στο έγχθρικο έδαφος δεδομένου ότι η επίθεσις θα γίνει σε πυκνοκατοικημένες περιοχές, ο αριθμός των θυμάτων θ' ανέλθι πιθανόν σε 20 εκατομμύρια. Απ' αυτά τα 10 εκατομμύρια θα είναι νεκροί! Ένα σημαντικό ποσοστόν θα πεθάνη επίσης έπειτα από 3 - 4 ημέρες, γιατί, κατά την έκρηξις του ατομικού πυρήνους διασκορπίζονται γύρω οι τρομερές ακτίνες («άμμος») από τις οποίες καμμία προφυλαξις δεν είναι δυνατή».

Οι ακτίνες («άμμος») επιδρούν όπως ζωνιγράφουμε, στα κύτταρα μ' έναν τρόπο αληθινά καταστροφικό. Νεκρώνουν τα αιμοσφαίρια και τα κύτταρα του εγκεφάλου και προκαλούν μια γενική φλόγωση όλων των βλεννογόνων. Ο θάνατος επέρχεται έπειτα από 3 - 4 ημέρες.

Σ' ένα νέον πόλεμο θα γίνει εξ' άλλου ευρύτατη χρσις βωμδωριστικών μέσων που θα καθοδηγούνται με κύματα.

Μια από τις μεγαλειωδέστερες φάσεις του άγνους θα είναι ίσως εκείνη που θα διαδοχά πάνω στους αι. έρες εναντίον των ρομπότ που έχθρουν είτε πρόκειται για βωμδωριστικά αεροπλάνα χωρίς πιλότο είτε για βόμβες του τύπου Y2. Η μορφή αυτή του άγνους δεν θα έχει τίποτα το θαυμαστικό. Γιατί θα είναι άθεσπ. Έκείνος από τους δυο αντιπάλους που θα αντιληφθή ότι επικείται μια επίθεσις εναντίον του εδάφους του, δεν θα εδρασητέλ-λη εναντίον της επερχομένης «άμμου» των ένοσ-ριων ρομπότ ή των βωμδών του τύπου Y2 τα καταδωκτικά του, που άλλωστε ελάχιστα πράγματα θα μπορούσαν να κάνουν. Αλλά θα προσπαθή ν' απομακρύνη αυτή την «άμμο» με ειδικά κύματα υψώνοντας ένα είδος αδιαπεράστου ένοσριού τείχους γύρω από την απειλημένη περιοχή. Θα προσπαθή επίσης να καταστρέψη το σύνδεσμο μεταξύ της «άμμου» και του «εγκεφάλου» που την κατευθύνει στην πορεία της ή ακόμη να προκαλέσει, με τη βοήθεια ισχυροτάτων ακτινοβολιών την έκρηξις και την καταστροφή των αεροπλάνων ρομπότ που την αποτελούν.

Ο στρατηγός Κασσέν μιλάει επίσης για τις πιθανότητες ενός ηλεκτρικού πολέμου σε μια κενούργια σύρραξι. Ο πόλεμος αυτός θα είναι ο φε-θερώτερος από όλους. Γιατί θα συνίσταται στην «ηλεκτρολύσι» από τεραστία απόστασι των δυναμειών του αντιπάλου, οπθ θανάτωσι δηλαδή μεγάλου αριθμού ανθρώπων, υπάρξεων με την διοχέ-τευσι προς το μέρος τους ηλεκτρικού ρεύματος μεγίστης έντασεως.

Απομένει ο χημικός και βιοχημικός πόλεμος. Ο πόλεμος αυτός δεν αποτελεί τίποτα το καινούργιο. Αλλά τα μέσα που ενδέχεται να χρησιμοποιηθούν σ' αυτόν δεν έχουν καμμία σχέση με ό,τι έννοιζαμε ή μπορούσαμε να φαντασθούμε ως σήμερα. Πραγματικά, 2% μόνον κυδικά εκποσώμε-τρα από μερικά νεώτερα μικροβιακά παρασκευά-ματα θα ήταν ικανά να προκαλέσουν μεγαλύτερο θά-νατο από ό,τι 20 ατομικές βόμβες. Ένα μικρό κουτάκι με παρασκευάματα αυτού του είδους θα ήταν υπεραρκέτο για να εξολοθρεύση τον πληθυσμό και των πιο μεγάλων κρατών. (Το μικροβιο-κό όπλο, λέει ο στρατηγός Κασσέν, ενδέχεται ίσως ν' αποτελέση την απάντησι των μικρών κρατών στην ατομική βόμβα, που αποτελεί προνόμιο μόνο των μεγάλων).

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΡΙΚΗΣ

9ον — Τρέχω να ειδοποιη-σω να τον πάρη ένα νοσοκομειακό αυτοκι-ντο, φώναξε ο άλλος.

— Στάσου, μη φεύγεις! Νά, έρχεται ένα!

Ήταν παράξενο πως είχε τύχει να βρεθή εκεί, τέτοι-ωρα ένα νοσοκομειακό αυτο-κίνητο. Κανείς όμως απ' το πλήθος δεν έδωσε προσοχή σ' αυτή τη λεπτομέρεια. Όλοι παραμερίσαν, για ν' αφήσουν ένα νοσοκόμο με άσπρη μπλού-ζα να πλησιάση το θύμα και να το εξετάση πρόχειρα.

— Έχει πάθει κάταγμα του κρανίου δήλωσε εκείνος.

Με τη βοήθεια του σωφρη-ζάπλου δ' Μάσον ο ένα φο-ρείο και τον κουβάλεσε μέσα στο αυτοκίνητο, το οποίο ξε-κίνησε άμέσως κι' απομακρύν-θηκε.

Κανείς δεν είχε προσέξει ό-τι δεν ήταν ακόμη στεγνωμέ-νη καλά — καλά ή μάλιστα του κόκκινου σταρώ του ζωγρα-φισμένου στα πλευρά του αυ-τοκινήτου.

Οι εγγάτες έκλεισαν το στό-μα της υπονόμου με το σκέπα-σμα του μαζέψαν τα συνεργα-τους κι' απομακρύνθηκαν. Ο-ταν έστρεψαν απ' τη γωνία ό-που είχε καθή ο άνθρωπος με την εφημερίδα, ταχυναν το βή-μα τους και διεκδύθηκαν προς ένα μικρό καμινί, σταματή-νο εκεί κοντά. Ο σωφρη-ζάπλος του αυτοκινήτου αυτού ήταν, ο άν-θρωπος με την εφημερίδα.

Οι δυο εγγάτες ανέβηκαν και το καμινί ξεκίνησε άμέ-σως και χάθηκε σε μια σκοτει-νή πόρρο.

Φάνηκε κανείς άστυφύλα-κας; ρώτησε ο σωφρη-ζάπλος.

— Όχι από μακριά! απάν-τησε ο ένας απ' τους συντρό-φους του. Έμεις κάνουμε τις δουλειές μας γρήγορα και κα-θαρά!

Οι περιεργοί που είχαν πα-ρακολουθήσει τη σκηνή άρχι-ζαν να διαλύονται. Ο μόνος θεατής που ήξερε τι ακριβώς είχε συμβεί, ήταν ένας άνθρω-πός με εμφάνισι φιλοπικου νοικοκύρη. Είχε φτάσει εκεί έ-να ή δυο λεπτά πριν απ' το νοσοκομειακό αυτοκίνητο είχε αναγνωρίσει το σωφρη-ζάπλο και το «νοσοκόμο» κι' είχε μείνει α-πόλυτα ικανοποιημένος απ' τη «δουλειά» τους.

Ήταν ο Σάμ Μπάρον. Είχε τηλεφωνήσει από ένα τηλεφω-νικό θάλαμο, κοντά στο πάρκο Βαν Κόρτλαντ, κι' είχε σχε-διάσει με τους συντρόφους του την άπαγχνησιν αυτή του χημι-κού.

Είχε προσποιηθή τον λιπόθυ-μο όταν τον έφεραν ο Μάσον τον είχε ήδη ν' σημειώνη τον αριθμό του αυτοκινήτου. Μόλις έφυγε εκείνος, χαλάρωσε επί-δεξια τους κομπους των δε-

κάτι, και χάθηκε πάλι απ' την πόρτα απ' όπου είχε μπει.

Εν τω μεταξύ, ο Σάμ Μπάρον βάδιζε γρήγορα προς τη γωνία του δρόμου. Είχε ξεδι-πλώσει κι' όλες την κονσέρβα που κρατούσε. Δεν έδωσε προ-σοχή στο κλειδί του κουτιού που ήταν κολλημένο στο πάνω μέρος του. Αναζήτησε και βρήκε ένα άλλο, μεγάλο και μπρούντζινο, που το είχε δι-πλώσει επίδεξις ο Όττο Μύ-λερ μαζί με την κονσέρβα.

Τόκρυψε στην τσέπη του, πέταξε την άχρηστη πιά κον-σέρβα σ' ένα δοχείο των σκου-πιδιών και συνέχισε το δρόμο του. Έκαμε ένα μεγάλο γύρο και μπήκε σε μια αλλη πύω απ' το ζαχαροπλαστείο.

Η μόνη πόρτα του κτιρίου προς την αλλη αυτή οδηγούσε στο υπόγειο. Φαινόταν ζυλίγη και βουμένη. Όταν άνοιξε την άγγιξε ο Μπάρον, έννοισε μια ψυχρή μεταλλινή επιφάνεια: Το θυροφύλλο ήταν άσταλμένο.

Αφού κύτταξε γύρω του και βεβαιώθηκε ότι δεν τον έβλε-πε κανείς ο Μπάρον άνοιξε την πόρτα του υπογείου με το μπρούντζινο κλειδί. Κατέβηκε μερικά σκαλοπάτια και ξανα-κλείδωσε πίσω του.

Το ηλεκτρικό φανάρι του φώτισε ένα άδειον δωμάτιο. Ο Μπάρον έριξε το φως στο γυμνό τοίχο και περίμενε. Έ-πειτα από λίγα λεπτά, μετα-κινήθηκε ένα κομμάτι αυτού του τοίχου. Και στο άνοιγμα φάνηκε ή χαμογελαστή μορφή του Όττο Μύλερ.

Ο Μπάρον πέρασε απ' την κρυφή εκείνη πόρτα και βρε-θηκε σ' ένα δωμάτιο με πολυ-τελή επίπλωσι με χαλιά στο πάτωμα και κάδρα στους τοί-χους. Ο Μύλερ του πρόσφερε ένα ακριβό πούρο.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που είχε έρθει εκεί ο Σάμ Μπάρον. Ο Όττο Μύλερ ήταν άνωτε-ράς του σε μια συμμορία που έκλεβε και πουλούσε πολύτιμα πετράδια. Το ζαχαροπλαστείο ήταν μια μάσκα για να ξεγε-λιέται ή αστυνομία.

Ο Μύλερ είχε εμπιστευτική θέσι στη συμμορία. Μεταβίβα-ζε στη Σάμ Μπάρον και στους άλλους κτάνωκατες τις εγκλη-ματικές διαταγές που του έλε-γε κρυφά ο άγνωστος αρχι-νός.

Η καλύτερη λύσις

Ο Λεβής είχε ένας τετραπέρατος Έβραϊος. Οι δουλειές του γιναν καλά ή τυχόν τον ευνοεί όλα ν' αυτόν, είχε ρόδινα.

Τελειώσε όμως... τελευταίως συνέβη στον Λεβή μια τρομερή συμφορά: Η γυναίκα του ή ώρα Ραχέλ, τον άπαυσε!

Ο Λεβής μισεί τους δικηγόρους. Τους θεωρεί μάστιγες της ανθρωπότητας. Ήσασσιν στην περιστασι αυτή δεν μπορού-σε να κάνει άλλοις και κατέφυγε στον διαπρεπή δικηγό-ρο Κωδικέλο.

Κύριε δικηγόρε, ή γυναίκα μου με άπαθι με το συνε-ταίριο μου... του λέει. Τους έπιασα χρεά έπ' αυτοφώρω πά-νω στον καναπέ... Τι πρέπει να κάνω;

Να έζησεις διαζύγιο! τον συμβούλεψε ο κ. Κωδικέλος. Ο Λεβής ξεροκατάπιε, σαν να μη του καλοήρθε ή συμ-βουλή αυτή.

— Έρσις κύριε Κωδικέλε, είπες, ή περιουσία είναι δική της...

— Τότε χωρίς από το συνταίριο σου.

— Το σκέφτηκα κι' εγώ, αλλά βλέπεις αυτός έχει βάλε-τα κεφάλαια στην επικήρεια...

Ο δικηγόρος σκέφθηκε για λίγο και του είπε:

— Τι να σου πω, Λεβή... Δεν ζέρω κι' εγώ τι πρέπει να κάνω. Πέρασε σε δυο μέρες... να σκεφθώ εν τω μεταξύ... Πέρασαν μέρες πολλές κι' ο Λεβής δεν φάνηκε στο γρα-φείο του δικηγόρου του.

Μια μέρα όμως έτυχε να συναντηθούν στο δρόμο.

— Ε! Κύριε Λεβή, του φώναξε, δεν ήρθες να με δής! Τι απέγινε εκείνη ή ιστορία;

— Βρήκα την καλύτερη λύσι, απάντησε ο Λεβής.

— Ποιά;

— Νά... πούλησα τον καναπέ!...

κείνο το καταρμένο μπουλ-
ντόκ του Πέτερ Ράντολφ!

«Ο Όττο Μύλλερ γέλασε ει-
ρωνικά κι' άπάντησε:»

—Μα αυτή τη φορά, φίλε
μου, δεν άρχετε να κάνετε με
ζωντανό ζώο. Το σκυλί που θα
μεταχειρισθήτε για το ζεσκι-
σμα του λαίμου του Σάφτερ,
θάνε ψεύτικο, μπανικό!

—Τί έκανε, λέει;...

—Κυττάτε το κι' όλας...

«Ο Μύλλερ πλάσσει ένα ψη-
λο άσφαλμένο ντουλάπι, το ξε-
κλείδωσε και πήρε από μέσα
κάτι που μοιάζε με μπαγκέτα
αρχιμουσικού αλλά εξαίρετα
κοντή και γερή. Στη μία ά-
κρη του ραβδιού αυτού ήσαν
προσαρμοσμένα πέντε μυτερά
νύχια από σκληρό άτσάλι.

«Ο Σάμ το πήρε στο χέρι
του. Δεν είχε πολλή φαντασία.
μάντευε όμως τι θα γινόταν ο
λαίμος ενός ανθρώπου, όταν
τα νύχια αυτά χωνόντουσαν
και ζεσκιζαν τη σάρκα...»

—Σας άρrose;... ρώτησε ο
Μύλλερ. Καταλαβαίνετε τι θα
σκηφθί ή άστυνομία, όταν ά-
βρθί το πτώμα του Σάφτερ; Κα-
ταλαβαίνετε τί θα γράφουν οι
έφημερίδες;... Κάθε άντρας
γυναίκα ή παιδί σ' όλη τη Ν.
Υόρκη, θα πειστή ότι ο "Αν-
τριου Σάφτερ έπρεσε θύμα του
ιδίου υπερφυσικού σκύλου που
σκότωσε το Ράντολφ!

«Δεν θ' άμφιβάλλη κανείς ό-
τι ο έγκληματίας ήταν το τυ-
μνό χρυσό άγαλμα της θεάς
μέ το κεφάλι του σκύλου! Οι
έφημερίδες θα τονίσουν ότι
συνεχίζεται ή εκδίκηση της γη-
τίν ιερδού κλοπή του Περι-
δεραιού της Άγνότπας άπ' το
ναό της!

«Ο Μπάρον δεν μπόρεσε να
μην άνατριχίση έλαφρά κα-
θώς κυττάζε το φονικό όργανο
που κρατούσε.

—Πού διάβολο το βρήκατε,
αυτό; ρώτησε με περιέργεια.

—Είνε μία έμπνευση του άρ-
χηγού μας. Μου τόσείλε ση-
μερα το άπόγεμα... «Όποιος
κι' άν είναι ο άνθρωπος αυτός,
πρέπει να τον θαυμάζουμε για
τή μεγαλοφυία του! Ποτέ δεν
πέφτει έξω στα σχέδιά του!

«Ο Μπάρον κούνησε καταφα-
τικά το κεφάλι του. Συμμερι-
ζόταν κι' αυτός το θαυμασμό
του Μύλλερ.

Ξαναγύρισε έπειτα στο θέμα
των «απομύμένων ζαφειριών».

—Έχουμε βάλει στο χέρι
δέκα άπ' τα γνήσια πετράδια,
είπε.

—Ακριβώς!

—Μ' αυτό που θα πάρω από-
ψε άπ' το Σάφτερ, θα γίνουν
έντεκα. Το περιδέραιο της
θεάς είχε είκοσιένα. Καταφέ-
ραμε...

Αίσθητικόν Έπιστημονικόν

Έργαστήριον

Βερανζέρου 12x - Τηλ. 53-674

Άναλαμβάνει την ριζικήν
άποτριχώσιν, την εξέλειψιν
έλων των δυσμορφιών του προ-
σώπου και εξαφανίζει τας ου-
τίδας, ούλας, έγκαύματα στίγ-
ματα (πανάδες), στίγματα ευ-
λογίας και θεραπεύει την τριχο-
πίπτωσιν.

ΔΡ Ι. ΜΑΤΑΡΑΣΣΟ

Ειδικός Δερματολόγος

Πανεπιστημίου ΤΟΥΛΟΥΖΗΣ

(ΓΑΛΛΙΑΣ)

Όδός Πιπίνου 38 - Τηλ. 85-089

10 - 1 και 4 - 7.

Κατάρου

ΡΟΥΖ

Κατάρου

ΡΟΥΖ

Κατάρου

ΡΟΥΖ

Κατάρου

ΡΟΥΖ

Κατάρου

ΡΟΥΖ

ρατε ν' άνακαλύψετε πού βρί-
σκονται τ' άλλα δέκα;

—Όχι άπάντησε πεισιμμέ-
να ο Μύλλερ. «Ο Σάφτερ είναι
ο τελευταίος, για τον όποιο έ-
χουμε θετικές πληροφορίες.
Γι' αυτό ακριβώς ο άρχηγός
μας διάταξε να σκαρώσουμε
την κωμωδία των υπερφυσικών
θανάτων. Μόνο, έτσι μπορού-
με να ζετρυλώσουμε τους άλ-
λους δέκα συλλέκτες που έ-
χουν τέτοια πετράδια.

«Μερικοί άπ' αυτούς θα έπι-
χειρήσουν άσφαλώς να ξεφορ-
τωθούν τα επικίνδυνα ζαφει-
ρια. Θα φοδηθούν ν' άποτα-
θούν στην άστυνομία και να
ομολογήσουν ότι άγόρασαν
κλεμμένα πετράδια, θα προ-
παθήσουν λοιπόν να τα διαθε-
σουν στην κρυφή αγορά.

—Και τότε;...

—Κάθε τέτοια προσπάθειά
τους θα τους φέρη μοιραίως
στην πόρτα μου. Έγώ είμαι ο
μόνος στη Νέα Υόρκη, που ά-
γοράζω κλεμμένα κοσμήματα
μεγάλης αξίας. Όταν μου κά-
νουν λοιπόν μία τέτοια πρότα-
ση, θα προσποιώ ότι φοβόμαι
ήπιως μπλέξω με τη θεά-σκύ-
λα... Θα φροντίσω όμως με
τρόπο να μάθω ποιοί είναι ο
κατοχός των πετράδιών, κι' έ-
τσι θαχεται να κάνετε μερικές
άκομη δολοφονίες... Καταλα-
βαίνετε το σχέδιό μας; Θα
μεταχειρισθούμε το φόδο, όχι
για ν' αγοράσουμε τα ζαφει-
ρια, αλλά για ν' άνακαλύψου-
με πού βρίσκονται!

«Ο Μύλλερ σκώθηκε και
πρόσθεσε ξερά:

—Έμπρός, δρόμο τώρα,Σάμ!
Δεν έχετε πολλόν καιρό διαθε-
σιμο, για να τελειώσετε τη δου-
λειά του Σάφτερ!

«Ο Μπάρον ήπτε άλλο ένα
ούισκο, πήρε το φονικό όργα-
νο με τα άσφαλμένα δόντια και
καληνύχτιος το Μύλλερ.

★

Πέντε λεπτά άργότερα, ο
Σάμ βρισκόταν και πάλι στο
γυμνό υπόγειο. Άνοιξε την
πόρτα, βγήκε στην αλή, προ-
χώρησε λίγο στο δρόμο και πή-
ρε ένα ταξί.

«Ο Όττο Μύλλερ έμεινε ά-
κόμη λίγο στο πολυτελές γρα-
φείο του. Δεν φαινόταν βιαστι-
κός.

Τέλος έσθυσε τα φώτα κι'
άνοιξε μία άλλη μυστική πόρ-
τα, που οδηγούσε στο υπόγειο
του ζαχαροπλαστείου. Οι ύ-
πάλληλοί του άγνοούσαν τε-
λειώς την ύπαρξή της.

Άνέθηκε μία ξύλινη σκαλί-
τσα και βρέθηκε σ' ένα δωμά-
τιο, πίσω άπ' το κατάστημα -
το ίδιο άπ' όπου είχε βγί, ό-
ταν τον είχε καλέσει ο Μπά-
ρον με το συνθηματικό κομ-
μάτι της πιανόλας. Πέρασε ά-
πό κεί στο κατάστημα κι' έδω-
σε οδηγίες στους υπαλλήλους
του, με τη μαλακή και συμπα-
θητική φωνή του:

—Θεύγω τώρα, τους είπε.
Μπορεί να γυρίσω λίγο άργό-
τερα άπόψε.

Καθώς περνούσε κοντά άπ'
το σκεπασμένο τώρα στόμιο
της υπονόμου, χαμογέλασε
διαβολικά... Πήρε ένα ταξί
και πήγε ως την 72α Όδ. Έ-
κει κατέθηκε προχώρησε πε-
ζός ένα - δυο τετράγωνα και
συνέχισε το ταξίδι του με
δεύτερο αυτοκίνητο.

Έφτασε τέλος σ' ένα ξενο-
δοχείο του Γουέστ Σάιντ. Ά-
νέθηκε σ' ένα δωμάτιο του
έβδομου πατώματος. Πέρασε
άμέσως στο λουτρό. Γέμισε τη
μπανιέρα κι' άρχισε να γδυ-
νεται.

Στάθηκε γυμνός έμπρός στον
ασπρόφωτο, κυττάζοντας το κα-
λοάγαθο πρόσωπό του με το
σκούρο γενάκι. Χαμογέλασε
για μία άκομη φορά, πήρε δυο
μπουκάλια από ένα ντουλαπά-
κι με φάρμακα και με το πε-
ριεχόμενο τους ξεκόλλησε τη
ψεύτικη γενειάδα του.

Η άλλαγή του ήταν κατα-
πληκτική. Το άληθινό, ζυρι-

μένο πρόσωπό του είχε έντε-
λώς άλλη εμφάνιση. Είχε μία
αριστοκρατική λεπτότητα. Φαι-
νόταν τώρα άνθρωπος πλού-
σιος, εκλεκτικός κοινωνικής τά-
ξεως.

Πράγματι, ήταν ο Τζούλιους
Χάνκευ, ο ιδιοκτήτης του περι-
φημότερου κοσμηματοπωλείου
της Πέμπτης Λεωφόρου!

★

«Ο Χάνκευ έκαμε το μπάνιο
του και ντύθηκε μ' επιμέλεια.
Άπ' το ίδιο ντουλάπι, στο ό-
ποιο κρέμασε τα παραμελημέ-
να ρούχα του. Όττο Μύλλερ
έπρε το ακριβό και καλορρι-
μένο κοστούμι του κοσμηματο-
πωλά.

Καθώς ντυνόταν χαμογελών-
τας, έριξε μία ματιά στο ρο-
λόι του γραφείου του. Όταν
ο λεπτοδείκτης έφτασε στη μι-
ση ώρα ο Χάνκευ κυττάζε έ-
ρωτηματικά το τηλεφώνω.

Σε λίγες στιγμές, άκουσε το
κουδούνιο που περίμενε. Σή-
κωσε το άκουστικό. Η φωνή,
άπ' την άλλη άκρη του σύρμα-
τος, ήταν επίτηδες αλλοιωμέ-
νη. Άκουγόταν μεταλλική,άλ-
λόκοτη. Περνούσε προφανώς
μέσα από κάποιο μπάνημα,
που άλλαζε τελείως τον τόνο
και το χρώμα της.

—Τα στοιχεία σας! πρόφερε
ξερά.

—Ο Μ. ψιθύρισε ο Χάνκευ.

—Αναφέρετε, Ο. Μ.!

«Ο άρρωτος είναι άσφαλής
στο νοσοκομείο. Ο σκύλος σας
εδόθηκε εκεί που έπρεπε. Πε-
ριμένουμε παράδοσι πάγου ά-
πόψε.

—Ο κεύ! Διακόψετε.

«Ο Χάνκευ δεν κατέθηκε
στο ισόγειο με το ίδιο άσση-
σέρ με το όποιο είχε άνεβθ. Προ-
χώρησε άπ' το διάδρομο ες
την αντίκρουη πτέρυγα του
κτιρίου. Και βγήκε από μία
πλαγινή πόρτα, χωρίς να τον
ιδί κανείς άλλος από ένα νυ-
σταγμένο υπάλληλο του αντι-
κρουού καπνοπωλείου.

Τράβηξε κατ' ευθείαν για το
σπίτι του. Και δοκίμασε μία εκ-
δοχή...

πληξί, όταν βρήκε να τον πε-
ριμένει εκεί μία ώμορφη κοπέ-
λα καθισμένη σ' ένα ντιβάνι,
με μία στοίβα μαξιλάρια κάτω
άπ' τα πόδια της.

—Τζαμπελ! φώναξε ο Χάν-
κευ. Πώς με θυμηθήκατε;...Που
όφειλω αυτή την ευχαρίστηση;

Το πρόσωπο της Τζαμπελ
Πάυν ήταν χλωμό. Άγκάλιασε
νευρικά το θείο της. Εκείνος
κατάλαβε ότι ή ώμορφη άνεψία
του ήταν τρουαγμένη.

—Μπορώ να μείνω μαζί σας
λίγες μέρες; τον ρώτησε βια-
στικά. Είμαι άναστατωμένη!
Μου συσθαίνει κάτι... κάτι
τρομερό!

«Ο Χάνκευ της έκαμε νόημα
να σιωπή. Είχε προσέξει ότι
ο καμαριέρης του την κυττάζε
με περιέργεια.

—Είσαθε κουρασμένη άναγνη-
τή μου της είπε. Πιστεύω ότι
το καλύτερο για την ώρα είναι
να ζοηλώσετε λίγο και ν' ά-
ναπαυθήτε. Ο Μπάσκου θα
σας δείξη το δωμάτιό σας.

«Ο καμαριέρης υποκλίθηκε. Η
Τζαμπελ τον άκολούθησε. ά-
νέθηκε μαζί του τη σκάλα. Ο
Χάνκευ τους παρακολουθούσε
μέ το βλέμμα χαμογελώντας.
Όταν κατέβηκαν κι' οι δυο το
χαμόγελό του έγινε ένα σιω-
πηλό και σαρκοστικό γέλιο.

ΙΔ.

Η νέα έκδίκησης της
Θεάς - σκύλας

Το επόμενο πρωί έφερε ένα
ρίγος φρίκης και φόβου σε κά-
θε άναγνώστη των νεοσυρφέ-
ζικών έφημεριών. Η άστυνο-
μία είχε να κάνει με μία και-
νοβουργία στυγερό δολοφονία,
που φαινόταν και πάλι υπερφυ-
σική.

Ένας άλλος έκατομμυριού-
χος συλλέκτης κοσμημάτων
είχε βρεθί νεκρός, πλύντας
μέσα στο αίμα του με το λαι-
μό του κατασπαράγμενον! Η
ιστορικοδικαστική εξέταση άπέ-
δειξε ότι οι πληγές του ώρει-
λοστο δόντια σκύλου!

ΛΟΤΟ ΠΡΟΧΕΣΧΕΣ: Η συνέχεια

Η ΧΩΡΑ δίχως άντρες

Θα έφαρμωσθί ή πολυγαμία
στη Γερμανία;

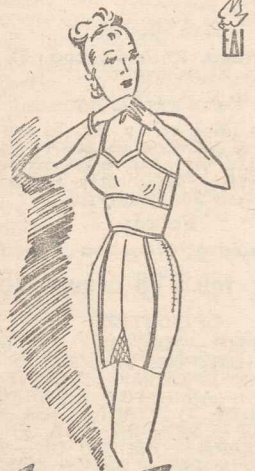
Μιά άπ' τις πρώτες έντυπώσεις
του ξένου, που έπισκέπτεται τη Γερ-
μανία, είναι ότι έχουν λείψει οι σκύ-
λοι, οι γάτες και οι άντρες... Οι
γάτες κι' οι σκύλοι φαίνεται πως ψό-
φισαν γιατί δεν είχαν τί να φάνε —
ή φαγώθηκαν άπ' τους πεινασμένους
Γερμανούς. Όσο για τους άντρες,
τους έφαγε ο πόλεμος.

Κι' έτσι βασιλεύουν τώρα στη
Γερμανία οι γυναίκες. Στους δρό-
μους στους σιδηροδρόμους στα γρα-
φεία, και στις άνοητικές άκομη έρ-
γασίες. Βλέπει κανείς σχεδόν άπο-
κλειστικά γυναίκες.

Κι' άλλες Βέβαια χώρες της Εύ-
ρώπης έχασαν ένα μεγάλο μέρος του
άστυνομικού πληθυσμού τους, καμιά
δυο άς ή Γερμανία. Άπ' τα είκο-
σι έκατομμύρια νεκρούς του πολέ-
μου τα 5.000.000 ήσαν Γερμανοί.
Ιδίως σε ώρισμένες γεωγραφικές πε-
ριοχές είναι καταπληκτική ή δυσ-
αναλογία άνδρών και γυναικών, πο-
σάντων δε στις νέες ηλικίες. Π. γ.
στη Βιομηχανική πόλη Ράιτλινγκεν ύ-
πάρχουν 496 άντρες και 3.225 γυ-
ναίκες 19 - 25 ετών, 350 άντρες και
1.911 γυναίκες 26 έως 30 ετών, 664
άντρες και 3.210 γυναίκες 30 - 35
ετών.

Η έλλειψη αυτή του άνδρικού
φύλου δημιουργεί ένα πλήθος πο-
σθημάτων και συνεπειών. Σπουδαι-
ότερο δε άπ' όλα τα άποτελέσματα
της θα είναι μία άναπόδευκτη έπα-
νστάσις και ριζική άλλαγή των ή-
θικών και κοινωνικών θεωριών.

Η σύγχρονη ψυχολογία διδάσκει
ότι οι άναγκαστικές σεξουαλικές στε-
ρήσεις καταστρέφουν την ψυχική ι-
σορροπία, δηλητηριάζουν τη ζωή των
ατόμων και προκαλούν όμαδικές ύ-
στερικές εκδηλώσεις, πολιτικές ή

Flex Form

ΕΤΟΙΜΟΙ
ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΑΠΟ 29000
ΛΑΣΤΕΣ ΖΑΡΕΤΙΕΡΕΣ ΑΠΟ 14000

ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΟΝΤΩΣΗΣ 50
ΕΡΜΟΥ

δολοφονικές. Ποιά λύση θα δώσουν
λοιπόν οι Γερμανίδες στο δεινό αυ-
τό πρόβλημα; Θα έφαρμώσουν την
πολυγαμία; Η τη γενική κοινοκτη-
μοσύνη των γυναικών;

Υπάρχει ήδη στην ιστορία ένα
προηγούμενο: Μετά τον Τριακοντα-
ετή Πόλεμο, καθιερώθηκε στη Γερ-
μανία ή διγαμία, σχεδόν νομίμως.
Άκομη κι' ο περίφημος βοησκευτικός
μεταρρυθμιστής Λούθηρος διδασκε
τότε τους όπαδούς του ότι, όπου ύ-
πήκοε λειψανδρία, μία χήρα μπορού-
σε να γίνη «δέυτερη σύζυγος» του
κονιάδου της.

Σήμερα οι κοινωνικές συνθήκες εί-
νε αλλοιώτικες κι' ή δυσαναλογία άν-
δρών και γυναικών πολύ μεγαλείτε-
ρη. Πάντως, φαίνεται Βεβαιόν ότι ή
μονογαμία θα λείπει σχεδόν άπ' τη
Γερμανία, επί μία γενιά το λιγώτε-
ρο. Προβλέπεται ότι θα δημιουργη-
θούν «οικόγενείες» από 2—3 γυναι-
κες κι' ένα μόνον άντρα. Μιά άπ'
τις γυναίκες θα φροντίξη για το
σπίτι — κι' αυτή ίσως θα κουράζε-
ται πιό πολύ άπ' όλες, με τις δυσ-
κόλιες έπισιτισμού, τις άτελείωτες
«ούρές» κλπ. — ενώ οι άλλες γυ-
ναίκες κι' ο άντρας θα κάνουν έξω-
τερικές δουλειές.

Το έρώτημα είναι τι θα κάνει στην
περίπτωσι αυτή ή Έκκλησία, άν δη-
λαδή θα έξακολουθήσει να θεωρή ως
βαυό άμάρτημα κάτι που είναι άνα-
πόφευκτο.

Έν τώ μεταξύ, οι Γερμανίδες συ-
ναγανίζονται μεταξύ τους για την
έξασφάλισι των λίγων διαθεσίμων
άνδρών, Γερμανών ή ξένων. Σ' αυτή
κυριώς την έλλειψη άνδρικού φύλου
όφειλεται ή τόσο «συναδέλφωσις» με
τους άξιώματικούς και τους στρατι-
ώτες των στρατών της κατοχής.

Πρό όλίγου καιρού έξσπασε ένα
παταγώδες σκάνδαλο στη Χαϊδελ-
βέργη, την περίφημη πανεπιστημια-
κή πόλη της Γερμανίας, της «Φωλφά
των έπιστημών», όπως την είχε ο-
νομάσει άλλοτε ο Γκαίτε. Είχε πα-
ρατηρηθί μία γρήγορη αύξηση του
θηλυκού πληθυσμού της πόλεως. Οι
νεοφερμένες ήσαν νέες, όχι όμως τό-
σο ώστε να σπουδάζουν άκομη στο
πανεπιστήμιο. Μία έρευνα λοιπόν
της γεωγραφικής άστυνομίας και των
άμερικανικών, στρατιωτικών άρχών
άπεκάλυψε τους λόγους αυτής της
ομαδικής γυναικείας μεταναστεύσε-
ως: Περί τις 500 έαυτές Γκρέτγκεν εί-
χαν μαζευθί εκεί από διάφορα μέρη,
είχαν νοικιάσει δωμάτια και τα εί-
χαν μεταβάλει σε «ερωτικές φωλιές»,
για να δέχωνται τους άντρες ενός
γείτονικού άμερικανικού καταυλι-
σμού. Δεν έδίσταζαν δε να πληρώ-
σουν τεράστια ποσά για νοίκι —
υπολογίζόμενα πάντοτε σε τοιγάρα
— γιατί υπήρχε μεγάλη κούισις
στέγης στη Χαϊδελβέργη, τόσο που
αναλογούν 2.35 κάτοικοι για κάθε
δωμάτιο. Συννά συγκατοικούσαν
πολλές μαζί, χωρίς αυτό να τις στε-
νοχωρή καθόλου στις ερωτικές ύπο-
θέσεις τους...

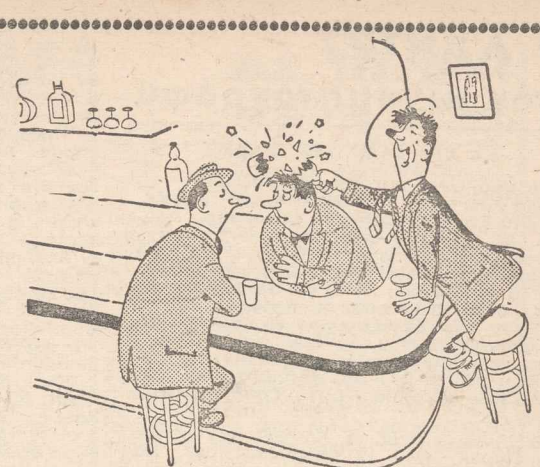
Η άστυνομία έχει αναλάβει τώρα
να μαζέψη και να έκτοπίση όλες αυ-
τές τις έκούσιες ή άκούσιες Μαγδα-
ληνές. Δεν είναι όμως καθόλου εύκο-
λη δουλειά... Οι άστυνομικοί βρί-
σκουν συχνά τα μπелά τους. Ένας
άπ' αυτούς... συνελήθη από με-
ρικές γυναίκες κι' έμεινε φυλακισμέ-
νος σ' ένα υπόγειο επί ολοκληρω-
γύνη... ίσως με τρυφερό συντρο-
φιά!

Πάντως, υπάρχουν βάσιμες έπι-
δες ότι ή προσπάθεια της άστυνο-
μίας θα έπιτύχη τελικά κι' ότι ή
Χαϊδελβέργη θα ξαναγίνη «ή πόλις
της τάξεως, του νόμου και της ή-
θικής».

Σ. ΠΡΙΣΤΟΥΡΗΣ

—Τί συμβαίνει, βρέ άδελφέ;
—Μπα, τίποτα... Κουδεντιάσα λιγάκι με τη γυ-
ναίκα μου...

Φοβάται ο Γιάννης το θειό...

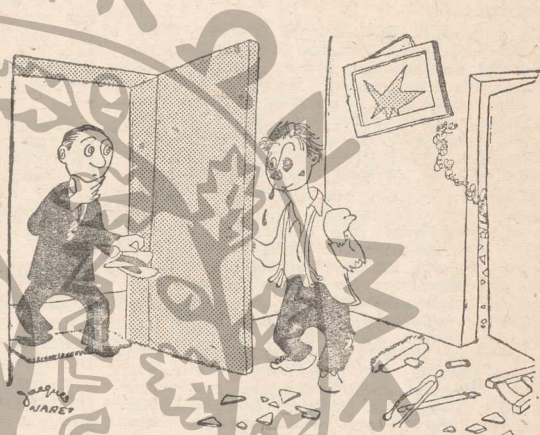

ΤΙ ΕΙΔΟΥΣ ΥΠΟΜΟΝΗ;

«Ο μπάρμαν: "Ε φίλε μου, πρέπει να έχω κα-
νείς μεγάλη υπομονή με μερικούς πελάτες!...»

Η γεροντοκόρη: "Ω Ρωμαίε μου! Σε περι-
μένει ή Τουλιέττα σου!...»

—Τί συμβαίνει, βρέ άδελφέ;
—Μπα, τίποτα... Κουδεντιάσα λιγάκι με τη γυ-
ναίκα μου...

Φοβάται ο Γιάννης το θειό...

Ο ΛΑΝΤΡΥ

στον κινηματογράφο

Το νέο φιλμ του Σαρλώ

Το νέο φιλμ του Σαρλώ Τσάπλιν — το πρώτο του μετά το «Δικτάτορα» — βασίζεται στη ζωή του φοβερού κακούργου Λαντρώ. Ο πρωταγωνιστής του παντρεύεται, ληστεύει και σκοτώνει 18 γυναίκες για να συντηρήσει άνετα την πρώτη του σύζυγο και τα παιδιά του. Μαζί με το Σαρλώ, θα παίξει ο αυτός το φιλμ κι η Μάρθα Ρέου. Έτσι, όσοι έφριξαν πριν 25 ετών με τα κακούργηματα του Λαντρώ, του «Κυανοπύγινου» όπως είχε επωνυμοποιηθεί, του «ανθρώπου με τις 283 αρροθωνιστικές» θα έχουν την ευκαιρία να τα ξαναθυμηθούν τώρα...

Ο Άντρι Ντεζίρ Λαντρώ γεννήθηκε στο Παρίσι, στις 12 Απριλίου 1869. Τα παιδικά και τα νεανικά του χρόνια πέρασαν δίχως τίποτε το αξιοσημείωτο. Όταν απολύθηκε από το στρατό, παντρεύτηκε με την Κατερίνα Ρεμού κι' απόκτησε 4 παιδιά. Συντηρούσε την οικογένειά του δουλεύοντας ως λογιστής.

Σαφηνικά ένα μικρό περιστατικό ήρθε να αλλάξει όλοκληρη τη ζωή του. Έμενε τότε στο προάστειο Νερίγ. Μια μέρα το 1914 λίγη ώρα αφού βγήκε απ' το σπίτι του, είδε μια γυναίκα να γλιστρώνει και να πέφτει μέσα στο δρόμο. Έσπευσε να τη βοηθήσει να σηκωθεί και της πρότεινε να καθήσουν λίγο σ' ένα κοντινό καφέ. νεύο για να συνέλθει. Έκείνη δέχθηκε — ίσως γιατί της είχε κάνει ευνοϊκή εντύπωση η περιποιημένη εμφάνισή του και το μαύρο γενκάκι του. Κι'όπως ήταν εκ φύσεως φλύαρη, άρχισε να του μιλά για όλα τα οικογενειακά της ζητήματα.

Οι εκμυστηρεύσεις της αυτές τον έκαναν έρμηνευτα να σκεφθεί: Εφ' όσον οι γυναίκες ήταν τόσο εύπιστες, ώστε να εμπιστευότανται άμεσως τον πρώτον τυχόντα μεσόκοπο και φολακρό κύριο, γιατί να μην επωφεληθώ απ' την απλοκοπία τους;

Κι' έτσι, σε λίγες μέρες, έκανε το πρώτο βήμα στο εγκληματικό του στάδιο. Δημοσίευσε δηλαδή την εξής αγγελία σε μία παρισινή εφημερίδα:

«Κύριος μόνος, 45 ετών, με εισοδήματα 4.000 φράγκων, επιθυμεί να νυμφευθεί κυρία που αυτής ηλικίας και οικονομικής καταστάσεως».

Τα γράμματα άρχισαν να φτάνουν βροχή. Ο μεθοδικός Λαντρώ σημείωνε ονόματα και διευθύνσεις στο περιήγημα («Μαύρο καρνέ») του που τον έστειλε άριστερα στη λαμπρότητα. Έγραψε έπειτα στις πιο πλούσιες επιτολογηφόρους του, όριζοντάς τους ραντεβού. Περιποιήθηκε τον έαυτο του, στολίστηκε, μυρώθηκε και ξεκίνησε για τη μεγάλη του περιπέτεια.

Η πρώτη επιτυχία του με κάποια κυρία Μπερτό ήταν αποτυχία. Επρόκειτο για μία τυχοδιωκτική που είχε κάνει πολλά χρόνια στη φυλακή κι' ήθελε να «τυλίξει» κάποιον άφελη. Μόλις το κατάλαβε ο Λαντρώ, σπρώχθηκε απ' το τραπέζι και του καφενείου όπου καθόντουσαν, κι' έφυγε... αφήνοντας απλήρωτο το λογαριασμό!

Τέλος, βρήκε ένα (τέλειο έθιμο): μία άπορη χήρα 39 ετών, την κ. Κουαρέ. Της παρουσιάσθηκε ως μηχανικός Ραυμόν Ντιάρ. Έκείνη ενθουσιάσθηκε μαζί του και τον συνέστησε μάλιστα στην οικογένειά της. Άργότερα ανακάλυψε ότι ήταν παντρεμένος κι' ότι αλληλογραφούσε με πολλές γυναίκες. Όσοσο ήταν άνικανη πια ν' αντισταθεί στη γοητεία του, δέχθηκε λοιπόν το 1919 να εγκατασταθεί μαζί του και με το γυναικείο 'Αντρέ, ηλικίας 17 ετών, σε μία βίλλα του Βερνιούγνέ που είχε νοικιάσει ο Λαντρώ.

Όλα πήγαν καλά για λίγες βδομάδες. Ο Λαντρώ κατάφερε να κρύψει απ' τη σύζυγό του τη διπλή ζωή του, δικαιολογούμενος ότι ταξίδευε για υποθέσεις. Φαίνεται όμως ότι η κ. Κουαρέ άρχισε κατόπιν να γίνεται πολύ περιεργή. Κι' από φόβο μήπως ανακαλύψει όλη τη δόξα του και τους άκρετους σκοπούς του, ο Λαντρώ την έκοψε. Το ίδιο έκανε και για το γυναικείο. Πούλησε κατόπιν πολλά απ' τα επίπλα που είχε φέρει στη βίλλα το θέμα του, σημειώσε στο καρνέ του το ποσό που εισέπραξε... και χάρισε στη νόμιμη σύζυγό του ένα χρυσό ρολογάκι μπρασέλε.

Τη 1 Μαΐου 1915, γυνώρισε κάποια κ. Λαβέρν. Λέν που την επηύριξε («Βραζιλία» κατά λάθος γιατί νόμιζε ότι η πατρίδα της το Μπουένος Άϊρες βρισκόταν στη Βραζιλία) Την παρέσυρε στη βίλ-

λα του Βερνιούγνέ, την κατέκτησε, περνώοντας ως πλούσιος βιομήχανος και την έπεισε να πάρει τα επίπλα της και να πηδή να κατοικήσει μαζί του. Αυό μίνες άργότερα την είχε δολοφονήσει και σημείωσε καινούργια εισπραχία στο καρνέ του.

Ήρθε έπειτα η σειρά της μεσόκοπης χήρας Άννας Έόν, που τον γνώρισε ως βιομήχανο Γκυγιέ απ' την Τύνιδα. Έγκατεστάθη κι' αυτή στη βίλλα. Σε λίγους μήνες, ο Λαντρώ έγραψε στο καρνέ του: «Πώλησις επίπλων: 466 φράγκα και 50 λεπτά».

Ακολούθησε μία άλλη χήρα η Γκυλλίν, 55 ετών, πρώην μαγειρίσα. Άφου τη δολοφόνησε κι' έβαλε στο χέρι τις οικονομίες της — 20.000 φράγκα — ο Λαντρώ εγκατέλειψε τη βίλλα και νοίκιασε μία άλλη, στο Γκαμπάι πιο μοναχική και τριγυρισμένη από φίλους ταίχους.

Εκεί δολοφόνησε κάποια Άννα Κολιμπ. Μ' αυτήν όμως έκανε ένα σοβαρό λάθος: Ένώ πήρε για τον έαυτο του εις στήθιο του τραύνον με έπιστροφή για το θύμα του πήρε μόνον απλή μετ'επίστροφος. Το σχετικό έξοδο σημειώθηκε στο καρνέ του, απέτέλεσε άρμότερα ένα απ' τα συντριπτικότερα στοιχεία εναντίον του.

Το Μάρτιο του 1917, παρέσυρε στη βίλλα του τη νεαρή υπηρέτρια Άντρέ Μπαρμπιέ. Την έκοψε και έκαψε το πτώμα της μέσα σε μία μεγάλη θερμάστρα. Κατόπιν ξαναβρήκε σ' έπιση με τη χήρα κ. Μτυζορόν, 46 ετών, που την είχε πολιορκήσει άλλοτε χωρίς επιτυχία. Τώρα φάνηκε τυχερότερος. Την πήρε στη βίλλα του και σε λίγο καιρό σημείωσε στο καρνέ του μία εισπραχία 15.000 φράγκων.

Τα επόμενα θύματά του ήταν η Λουίζα Μπαρπελεμ, 42 ετών, η Μαρία Παρκάλ, 35 ετών, κι η Μαρία Μισραντιέ, 38 ετών. Τέλος όμως τον εγκατέλειψε η κηλίδα του τύχης. Στις 10 Απριλίου 1919, η αδελφή της κ. Μτυζορόν τον είδε να βγαίνει από ένα παρισινό κατάστημα. Ειδοποίησε άμεσα την αστυνομία και δήλωσε ότι δεν είχε λάβει πια ειδήσεις απ' την αδελφή της απ' όπου είχε φύγει για να παντρευτεί μ' αυτόν τον άνθρωπο. Οι αστυνομικοί ανακάλυψαν τη διεύθυνση του Λαντρώ και τον συνέλαβαν.

Δεν άργησαν τότε ν' αποκαλυφθούν όλα τα ανατριχιαστικά του εγκλήματα. Βρέθηκαν στη βίλλα το «Μαύρο καρνέ» υπολειμμένα από γυναίκες κόκκαλα, φορέματα, ποππούτα διαφόρων μεγεθών κι' η μεγάλη θερμάστρα όπου — όπως απέδειξαν οι δοκιμές — μπορούσε ν' αποφερωθί σε μισή ώρα ένα κεφάλι μοσχαριού!

Στη φυλακή, ο Λαντρώ έμεινε ψυχρός και κυνικός. Άρνιόταν επίμονα την ενοχή του. Οι σημειώσεις όμως του καρνέ του τον έδραυναν συντηρητικά. Το δικαστήριο τον καταδίκασε σε θάνατο κι' η ποινή του εκτελέσθηκε στις 25 Φεβρουαρίου 1922.

Πριν απ' την εκτέλεση, η νόμιμη γυναίκα του — που δεν είχε ιδέαν ως τότε για τα τόσα εγκλήματά του — ζήτησε και πήρε διαζύγιο.

Τον τρομορρό αυτό «γυνοκατόφονο» πρόκειται να υποδυθεί ο Σαρλώ.

Όμηρική μάχη για μία χορεύτρια

Οι Όλλανδοί είνε συνήθως άνθρωποι ψυχραιμοί και νηφάλιοι. Κάποτε όμως παραφέρονται και βγαίνουν απ' τα όρια! Αυτό συνέβη τελευταίως, εις βάρος της γοητευτικής Γαλλίδος χορευτριάς Μπέττυ Γκρονέ. Η χορεύτρια αυτή σημείωνε εξαιρετική επιτυχία σ' ένα θέατρο του Άμστερνταμ. Έπειτα από διάφορους ακροβατικούς χορούς, έκτελούσε ένα νούμερο, στο οποίο γδυνόταν σιγά-σιγά στο φως των προβολών, ως που έμενε μόνον μ' ένα... φύλλον σιρκής! Μία βραδιά όμως, παρακολούθησε την παράστασι ένα μέλος του «Συνδέσμου προστασίας της ηθικής» και σκανδαλίσθηκε τόσο, ώστε προκάλεσε μία σύστασι του Συνδέσμου να καταργηθεί το τολμηρότατο νούμερο. Έπειδή ο θεατρώνης δεν φαινόταν διατεθειμένος να συμμορφωθεί, έλαβε άδελτάλληλα άπειλητικά γράμματα... που τον έθυσιασαν μάλον, γιατί τούκταναν ρεκλάμα! Τέλος ο Συνδέσμος μεταχειρίσθηκε τα μεγάλα μέσα. Έξακόσια μέλη του συγκεντρώθηκαν στο θέατρο και μόλις είχε γδυθεί η χορεύτρια, άρχισαν να τις πετούν πατάτες — δεν υπήρχαν ντομάτες — με τόση όρη δόστε χορείασθη να κατεβεί η αυλαία! Ός δτου φθάσε η αστυνομία, οι όπαδοί κι' οι αντίπαλοι της χορευτριάς είχαν πιασθή στα χείρα! Οι αστυνομικοί αποκατέστησαν την τάξι, άφου έπιασαν 30 ταραχοποιούς.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

του παρόντος τεύχους

Συλλαβικό σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΑΠΟΣΤΟΛΗ — ΑΡΑΠΙΑ. 2) ΚΑΤΑ — ΓΟΥΑΝΟ — ΚΑΚΑ. 3) ΠΑΣΑΛΙΜΑΝΙ. 4) ΜΙΚΑΔΟΣ — ΦΑΣΜΑΤΑ. 5) ΑΜΑ — ΘΕ. ΑΜΑ — ΖΙΤΑ. 6) ΘΥΡΙΣ — ΤΙΤΑΝ. 7) ΕΜΕ — ΜΑΝΙΑ — ΑΡΠΑ. 8) ΔΑΛΙΔΑ — ΚΑΜΑΡΑ. 9) ΔΙΑΦΟΡΙΚΟΝ. 10) ΑΙΑΣ — ΚΟΡΑΝΙ — ΑΜΙ. 11) ΟΣΤΕΪΝΗ — ΚΑΡΑΤΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΑΚΑΔΗΜΙΑ — ΕΔΑΦΙΑΙΟΣ. 2) ΠΟ. ΣΤΑ — ΚΑΜΑ — ΜΕΛΙ — ΑΣΤΕ. 3) ΠΑ. ΔΟΣ — ΔΑΔΙ. 4) ΛΗΓΟΥΣΑ — ΘΕΡΙΣΜΑ — ΑΚΟΝΙ. 5) ΑΛΙΕΙΑ — ΝΙΚΗΦΟΡΑ. 6) ΑΝΟΜΑ — ΜΑΤΙΑ — ΡΙΝΙΚΑ. 7) ΝΙΘΑΣ — ΚΑΚΟΝ. 8) ΠΙΚΑ — ΜΑΖΙ — ΑΡΜΑ — ΑΤΙ. 9) ΑΚΑΤΑΣΤΑΤΑ — ΠΑΡΑΝΟΜΙΑ.

Το παλινδίδι των ερωτήσεων

1) Ο Ναπολέων (Κορσική, Έλβε, Άγ. Έλένη). 2) Το μέλι απ' το νέκταρ των λουλουδιών, την τροφή τους απ' τη νύρι το κερί από μέση του σώματος έντόμων. 3) Η φλόρινα, ο Μισοισιπής ή Μιτοινκάν.

Αίνιγμα

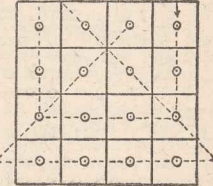
Πάρις.

Οι τρεις γυιές

Ο γυιός του Ίακωβίδη είνε γιατρός, του Λεκανιδίη είνε δικηγόρος και του Χαρσιαδών είνε αρχιτέκτων. Η λύσις βρίσκεται με σειρά συλλογισμών.

Με έξη γραμμές

Να πως θα τραβήξετε τις έξη γραμμές, ώστε να περνούν μέσα απ' όλους τους κύκλους.

Ερώτησις

Το όνομά μιας

Μαχητική εικόνα

Αν αναστρέψετε την εικόνα μας θα όπτε τον ένα περίεργο κάτω από το δεξί μπράτσο του υπάρχη Στρατή και τον άλλο στην πέτρα που κάθεσαι.

Στο βουνό

1) Ψηλότερα. 2) Ψηλότερα. 3) Ψηλότερα. 4) Χαμηλότερα.

Τα δαχτυλίδια

Η πρώτη πήρε το 1ο, 6ο, 7ο και 12ο δαχτυλίδι, η δεύτερη το 2ο, το 5ο, το 8ο και το 11ο, η τρίτη το 3ο, το 4ο, το 9ο και το 10ο. Έτσι πήρε καθεμιά 4 δαχτυλίδια με 26 διαμάντια.

Γρίφος

Τεσσαρακοστή. (Τέσσαρα — Κωστή).

Η λύσις του 118 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΡΑΝΤΑΡ — ΜΑΣΤΟΣ. 2) ΘΕΡΙ. ΣΜΟΣ — ΟΗΣΑΥΡΟΣ. 3) Ο.Ε.Υ. — ΑΣΕ — ΚΑΡ. 4) ΠΥΚΝΟΝ — ΕΝΘΥΡΙΣ. 5) ΝΤΕ — ΑΣ — ΑΝ — ΤΟΥ. 6) ΘΕΡΟΣ — ΜΥΣ — ΑΜΟΥΡ. 7) ΡΥΑΚΙ — ΑΡΑ — ΜΙ. ΚΡΟ. 8) ΟΧ — ΔΕ — ΡΩ — ΑΛ. 9) ΠΟΕ — ΧΙΩΝ — ΧΑΡΑ — ΟΝΕ. 10) ΟΣ — ΑΣ — ΣΑ — ΕΣ. 11) ΤΑΣ — ΑΡΜ — ΑΠΟ. 12) ΤΕΛΩ — ΕΠΙ — ΛΙΣΤ. 13) ΕΡΩΣ — ΠΩ — ΑΠ — ΑΛΑΣ. 14) ΔΑΣ — ΚΑΣΑ — ΣΙΑΜ — ΟΡΕ. 15) ΕΜ — ΜΕΣ — ΗΧΩ — ΣΙΚ — ΝΙ. 16) ΜΠΑΛΑΝΣΑΡ — ΑΣΗΚΩΤΕΣ. 17) ΑΡ. ΚΤΟΣ — ΤΣΑΚΙΡ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΣ — ΕΔΕΜ. 2) ΡΕ — ΤΕΥΧΟΣ — ΤΡΑΜΠΙΑ. 3) ΑΡ — ΠΕΡΑ — ΤΕΡΣ — ΑΡ. 4) ΝΙΟΥ — ΟΚΑ — ΒΑΛΣ — ΜΑΚ. 5) ΤΣΕΚ — ΣΙ — ΣΩ — ΚΕΝΤ. 6) ΑΜΥΝΑ — ΔΙΑ — ΠΑΣΩ. 7) ΡΟ — ΟΣ — ΕΡΣ — ΟΣ — ΑΣ. 8) ΣΑΝ — ΜΑ — ΑΕ — ΑΗΡ. 9) ΟΥΡΑ — ΑΡΠΑ. 10) ΘΕΣ — ΣΑ — ΜΙ — ΣΩΑ. 11) ΜΗ — ΝΑ — ΡΑΣ — ΑΙ — ΣΤ. 12) ΑΣΚΩΝ — ΦΡΑ — ΠΑΣΕΣ. 13) ΣΑΑΡ — ΑΜ — ΑΛ — ΜΚΑ. 14) ΤΥΡΙ — ΜΙΑ — ΗΠΙΑ — ΚΩΚ. 15) ΟΡ — ΣΤΟΚ — ΟΣΛΟ — ΤΙ. 16) ΣΩ — ΟΥΡΑΝΕ — ΤΑΡ. ΝΕΡ. 17) ΣΤΑΥΡΩΛΕΑ — ΣΕΙΣ.

Το λαχείο

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ο κ. ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ, η κ. ΤΕΡΨΙΘΕΑ, σύζυγός του, η ΚΑΘΗΝ, κόρη τους, ο ΝΤΙΝΤΗΣ: γυιός τους.

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ: Παιδιά, σας άναγγέλλω ότι αγοράσα σήμερα ένα λαχείο!

ΤΕΡΨΙΘΕΑ: Πο!... Πεταμένα λεπτά. Τι σου ήρθε, χριστιανέ μου, να κάνεις ένα τέτοιο έξοδο, τη στιγμή που δεν έχουμε να φθαλνί, για να βάλουμε τα χειμωνιάτικα ρούχα στα παπούλα...

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ: Δεν έχεις δίκιο, Τερψιθέα (Βγάζει το λαχείο). Το βλέπετε αυτό το χαρτάκι; Σε δεκαπέντε ημέρες θα το έξαρτυρώσω και θα εισπραξώ εκατόν πενήντα εκατομμύρια!...

ΤΕΡΨΙΘΕΑ: Είσαι αδιόρθωτος, Πετάρ, τα λεπτά σου σαν νάνε ραπανοφύλλα.

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ: Δεν έχεις δίκιο, άγαπη μου. Πρόκει να την κυνηγή την τύχη. Κι' αυτή τη φορά την έχω αρπάξει από τα μαλλιά να είσαι βέβαιη.

ΤΕΡΨΙΘΕΑ: Όνειρεύεσαι όρθιος. Άντωνάκη!

ΝΤΙΝΤΗΣ: Έχει δίκιο ο μπαμπάς, μαμά. Μπαμπά, τί θα τα κάνουμε τα εκατόν πενήντα εκατομμύρια του λαχείου;

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ: Χμ!... τα έχω σκεφθή όλα. Θα πάω να εργάζωμαι σαν βώδι για τρείς κι' έξηνα το μήνα. Θα πάω να σορώ τ' άποφύδια της Ούρσου. Θ' αγοράσοιμε μία έπαυλη στο Ψυχικό και θα ζούμε υπέικα, σαν μαχαρογιαδες!

ΚΑΘΗΝ (κλαψιάρικα): Όχι, όχι μπαμπά. Έγώ δεν έρχομαι στην έσοχή. Δεν μ' άρέσει η έρημιά. Θα μείνω στην Άθήνα.

ΤΕΡΨΙΘΕΑ: Νάτα μας! Πάντα πνεύμα άντιλογίας είσαι. Θα πιάς εκεί που θέλει ο μπαμπάς σου και θα πής κι' ένα τραγούδι.

ΚΑΘΗΝ (με πείσμα): Δεν θα πάω! Δεν θα πάω!

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ: Έσένα δεν σου πέφτει λόγος. (Χτυπάει τη γροθιά του στο τραπέζι). Έγώ διατάζω εδώ μέσα. Δεν θα με κάνετε κλωτσσοκούφι!...

ΤΕΡΨΙΘΕΑ: Ντροπή σου, Κάθην, έχει δίκιο ο μπαμπάς σου. Έφ' όσον του άρέσει η έσοχή, θα πάμε στην έσοχή. (Μονολογεί). Θεέ μου, πως χάλασαν τα παιδιά σήμερα! Τρελλανόνηται για σουβρα — φέστα, για σινεμά, για χορούς. Χάλασε ο κόσμος!

ΝΤΙΝΤΗΣ (χτυπάει κι' αυτός τη γροθιά του στο τραπέζι): Ούτ' έγω έρχομαι στην έσοχή. Θα μείνω με την Κάθην στην Άθήνα.

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ (κόκκινος σαν παντζάρι από το θυμό του): Κι' έγω φύγω για το Ψυχικό και δεν σας άφήνω πενήντα! Καθήστε στην Άθήνα να πεθάνετε της πείνας. Κι' όταν άρχισή να σας θεορίξη η λάρδα έρχεστε στο Ψυχικό. Θα δούμε, αν θα σας δεχθούμε τότε. Έτσι δεν είνε Τερψιθέα μου;

ΤΕΡΨΙΘΕΑ: Νάι, Άντωνάκη μου, έτσι είνε. Μην έρεθίζεσαι όμως και την κάνεις και κλαίει την καυμένη την Κάθην. Νά, κι' ο Ντιντής δάκρυσε.

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ (μαλακωμένος): Γιατί να κλαίει; Υπάρχει τίποτε άραιότερο από την έσοχή; Καθαρός άέρας, φέσκα αυγά.

φρέσκο γάλα... Κι' έέ άλλου δεν θα σας κλείσω για πάντα εκεί πέρα. Όάχοιμε το αυτόκίνητό μας, για ν' άνεδοκατεβαίνουμε. Έκατόν πενήντα εκατομμύρια είνε αυτά. Δεν είνε παίξε-γέλασε.

ΝΤΙΝΤΗΣ: Θ' αγοράσοιμε αυτόκίνητο, μπαμπά;

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ: Είνε να το ρωτάς; Όάχοιμε ο καθένας το δικό του. Τί λές εσύ, Τερψιθέα;

ΤΕΡΨΙΘΕΑ: Βέβαια έτσι είνε... μ' αφοδούμαι τα δυστυχήματα.

ΝΤΙΝΤΗΣ: Μη φοβάσαι, μαμά, θα μάθω να σωφάσω περίοψια.

ΚΑΘΗΝ: Κι' έγώ θα μάθω να σωφάσω. Αυτό ήταν πάντα το όνειρό μου: Το βολάν... ο ήλιγγος...

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ: Σιωπή! Δεν ξέρετε τί λέτε. Άν έμπιστευθώ σε σας το αυτόκίνητο, θα μαζεύουμε σε δεκαπέντε μέρες τα κομάτια σας! Θα σωφάσω εγώ.

ΚΑΘΗΝ (κλαψιάρικα): Καλέ μπαμπάσα!...

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ: Δεν άκούω τίποτε. Τα θηλακά που σωφάρουν ή είνε τρελλά ή είνε... (κάνει μια χειρονομία που σημαίνει πολλά). Είπα λοιπόν και έλάλησα: Θα σωφάσω εγώ.

ΤΕΡΨΙΘΕΑ: Πρόκει να προσέχης, Άντωνάκη. Έχεις τα χρονάκια σου, είσαι μωβ, τα χείρα σου έχουν άρχισή να τρέμουν. Φτάνει μία στραβοτιμονιά για... να σε μαζεύουν κατόπιν με το κουτάλι!

ΝΤΙΝΤΗΣ: Έξοχα! Έξοχα! Θα σωφάσω λοιπόν εγώ.

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ: Ά, έτσι είσατε; Λοιπόν δεν έχει αυτόκίνητο. Θα κατεβαίνετε στην Άθήνα με το λεωφορείο. Προσέξτε καλά, όποιος φέρη αντίρρηση θα φάη χαστούκι! (Στη γυναίκα του που έχει σκύει το κεφάλι της και καθεται λυπημένη χωρίς να μιλή). Έσύ τί έπαθες; Τί μούτρε είνε αυτά;

ΤΕΡΨΙΘΕΑ (κλαψιάρικα): Είσατε έγωίστα! Κυττάτε τον έαυτούλη σας, τις απολαύσεις σας, τα αυτόκίνητα, τον καθαρό σας άέρα και μένα μ' έχετε παρατημένη. Δεν με ρωτάτε τί θέλω. Είσατε έτοιμοι να σπαταλήσετε εκατόν πενήντα εκατομμύρια για τον έαυτό σας. Άλλά έτσι είνε. Σας μεθύσε το γρημά, ο παράς, (Κλαίει μ' άναφυλλητά): Δεν πειράζει... χαλάει σας! Γλειψέτε τις έξοχές σας, τα αυτόκίνητα, τον ήλιγγο. Έγώ δεν θέλω τίποτε... Χαλάει σας τα εκατομμύρια!...

ΚΑΘΗΝ (κλαίει κι' αυτή για καλά): Έχει δίκιο η μαμά. Ο μπαμπάς είνε σκληρός! Άρνείται να μου πάρη ένα ψευτοαυτόκίνητο.

ΝΤΙΝΤΗΣ (πληγμένος στα δάκρυα): Νάι, νάι, είσαι σκληρός μπαμπά, άφου δεν μ' άφήνεις να σωφάσω...

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ (κλαίγοντας στα γέματα): Έτσι είνε όταν άποκτηση κανείς κοψήματα, γίνεται έγωίστης.

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ (αναλύεται σε δάκρυα): Καλά, καλά, μην κλαίτε. Θα σας πάρω άπ' ένα αυτόκίνητο. Θα σωφάρετε μόνοι σας... Μην κλαίτε, Τερψιθέα... Έσένα θα σου αγοράσω ένα... άεροπλάνο όταν... όταν κερδίσουμε, πρώτα ο Θεός, το λαχείο!

ΠΕΤΡΟΣ ΑΝΘΕΜΗΣ

Το λεμόνι χαλάει τα δόντια

Ός τώρα, όι γιατροί συνιστούσαν θερμά σ' όλην τον κόσμο να πίνη ζουμί λεμονιού, για τις βιταμίνες που περιέχει, άλλα και ως φάρμακο για τα κρουλονήματα, τους ρευματισμούς, τη δυσκοιλιότητα κλπ. Τελευταίως όμως, μερικοί Άμερικανοί όδοντοίατροί χτύπησαν τον κώδωνα του κινδύνου. Όπως έξακρίβωσαν μ' ένα πλήθος παρατηρήσεων, το ζουμί του λεμονιού, με την δξύτητα του, έχει την ιδιότητα να μαλακώνει σιγά-σιγά το σμάλτο των δοντιών, το όποιο φθείρεται κατόπιν εύκολα με το βούρτσισμα. Το ποσοκαλόζουμε δεν φέρνει αυτό το άποτέλεσμα, γιατί είνε λιγότερο έννο. Κατά τη γνώμη λοιπόν των όδοντοϊατρών, κάνουν άσχημα όσοι πίνουν καθημερινώς λεμονάδες, και μάλιστα πυκνές.

ΘΑ ΠΕΤΑΜΕ

σαν τις μυίγες

Η νέα συσκευή του Ουίλλιαμ Στάουτ

Άφ' ότου ο άνθρωπος πρωτοδοκίμασε να πετάξη, χρησιμοποίησε τα πουλιά ως πρότυπα για τα σχέδια των άεροπλάνων του.

Άλλά το πέταγμα των πουλιών δεν είνε διόλου τέλειο. Δεν μπορούν π. γ. να καθήσουν άναποδα πάνω στο ταβάνι. Τα έντομα όμως μπορούν. Αυτά πετούν με τρόπο διαφορετικό και συγχρόνως πολύ καλλίτερο. Άνάλογα με τις διαστάσεις τους, αναπτύσσουν μεγαλύτερες ταχύτητες και μεταφέρουν πολύ Βορύτερα φορτία.

Ο Άμερικανός μηχανικός Ουίλλιαμ Στάουτ βασίσθηκε σ' αυτά τα δεδομένα, για να δώσει μια έντελός καινούργια λύσι στο πρόβλημα της άεροπορίας.

Άρχισε με τη μελέτη των φτερών των έντομων και βρήκε ότι άποτελούνται από ένα «σκελετό» και μία ελλύιστη μειωδών τεντωμένη άνάμεση του. Με το άνεδοκατέδραμα των φτερών, η μειωδών παίρνει διάφορα σχήματα και σπρωκνών την άέρα προς τα κάτω.

Οι φτεροόγες των πουλιών άπεναντίας είνε μονοκόμματα και αλύγιστες. Αυτές άπομιμήθηκαν οι σχεδιαστές των άεροπλάνων. Έέ άλλου τα φτερά των άεροπλάνων μένουν άκίνητα, όπως και οι φτεροόγες των πουλιών κατά το μεγαλύτερο μέρος της πτήσεώς των, ενώ τα φτερά των έντόμων πάλονται συνεχώς και ταχύτητα. Οι μυίγες π. γ. κι' οι μέλισσες κινούν τα φτερά τους 300 φορές το δευτερόλεπτο, όπως έξακρίβωσε ο καθηγητής Τσάντουϊκ κινηματογραφώντας τα με μία ειδική συσκευή.

Ο Στάουτ προσοπάθησε ν' άπομιμήθη ένα φτερό έντόμου, το κατόρθωσε με μέσα άπλά και θηνηά.

Πάνω σ' ένα μυτερόν άξονα πέρασε ένα σωλήνα μ' ένα κομμάτι γυαλί στο βάθος του έτσι ώστε ν' άκουσπάη η μύτη πάνω στο γυαλί κι' η τριβή νάνε ελαστική. Πάνω στο σωλήνα στερώσε μια ράβδο μήκους 1½ μέτρον. Στο ένα άκρο της εφάρμοσε ένα μικρό μυτέρο και στο άλλο ένα τεχνικό φτερό έντόμου. Το φτερό αυτό άποτελείτο από ένα κυστό έύλινο σκελετό κι' από ένα φύλλο άνθεκτικού χαρτίου κολλημένο πάνω του. Ήταν δε προσαρμωμένο έτσι ώστε να μπορεί να πάλαιται προς τα πάνω και προς τα κάτω με την κίνησι του μυτέρου. Οι παλμοί λοιπόν αυτοί έκαναν όλόκληρο το σύστημα να περιστρέφεται με ταχύτητα 35 χιλιομέτρων την ώρα.

Με την πρωτόγνωρη αυτή συσκευή άπεδείχθη σωστή κι' επιτυχημένη η ιδέα του Στάουτ, ο όποιος καλεί τώρα τους άλλους μηχανικούς κι' επιστήμονες για να τη συμπληρώσουν και να την τελειοποιήσουν. Χρειάζεται να προσδιορισθούν άκριβώς πράγματα άκόμη: το μέγεθος και η διάταξι των φτερών, η άπαιτουμένη δύναμις για την κίνησι τους, ο άριθμός των παλμών που έξασφαλίζει την καλλίτερη πτήσι, κλπ.

Προβλέπεται πάντως ότι το μελλοντικό «οικονομικό άεροπλάνο» που θα σπρωίκεται σ' αυτή τη νέα μέθοδο, θα χη τέσσαρα φτερά που θα κινούνται συνεχώς. Θα μπορεί ν' άνεδοκατέβη κατακοψώς ή να σταματήσει στον άέρα, σαν έλικόπτερο, άλλα χωρίς ναήν το μέγεθος και τη ταχύτητα περιστροφόμενα φτερά των έλικόπτρων. Θα πετάη δίχως έλικα ή σύστημα πυρολών και θ' άναπτύσσει ταχύτητα 500-650 χιλιομέτρων την ώρα (ταχύτητα άδύνατη για ένα έλικόπτερο). Όπως δείχνουν δε τα πειράσματα, θα χρειάζεται δύναμις άσυγκρίτως λιγώτερη απ' το έλικόπτερο.

Μ' άλλα λόγια, ο Στάουτ προφητεύει ότι πρόκειται ν' άρχισή μια καινούργια εποχή για την άεροπορία με άεροπλάνα πύφωθηνα στο κόστος και στην κίνησι, σωστά θαύματα του αιώνας μας.

Μέσα ΣΤΟΥΣ ΚΑΠΙΝΟΥΣ ΤΟΥ ΕΜΦΥΛΙΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

Δραματικό διήγημα

Ήταν χειμώνας του 1864. Ο πόλεμος μεταξύ των «βαρώνων των δούλων», όπως αποκαλούσαν τους κατοίκους των νοτίων πολιτειών και των «πληθύνων του βορρά» των «Γιάνκ» βρισκόταν σ' όλη την έντασή του. Ένας άνεμος αλέθρου και συμφορές έπνευε από τη μιά άκρη των Ηνωμένων Πολιτειών ως την άλλη...

Οι νότιοι είχαν πάθει τώρα αληθινή πανωλεμία στην Ουίττα, από τις προελαύνουσες δυνάμεις του στρατηγού Γκράντ κι' ο άρχηγός τους, ο Σήθ Μάκενζι, είχε συλλαμβάνει αιχμάλωτος. Ένα έκτακτο στρατοδικείο τον είχε καταδικάσει σε θάνατο κι' η εκτέλεσής του θα γινόταν το άλλο πρωί.

Αλλά τη νύχτα ο Μάκενζι είχε κατορθώσει να δραπέτευση. Θα μπορούσε να βρίσκεται τώρα μιλιά μακριά από την Ουίττα. Κι' ωστόσο τριγυρίζει πάντα στη ρωγμωμένη πολιτεία.

Ήξερε καλά πως αν τον έπιαναν θα τον τυφλώσαν άμέσως. Μά ήθελε προτού να φύγει να ιδεί τα παιδιά του, που από τον καιρό που είχε πεθάνει η γυναίκα του τα είχε υπό την επίβλεψή της ή 'Ελσι, η μικρότερη αδελφή του.

Εκείνο το βράδυ, την είχε ειδοποιήσει κουρά μ' έναν έμπιστο παπά του. Κατά τα μεσάνυχτα, θα γλυτρούσε μέσα στο σπίτι θ' αποχωριετόσε τα παιδιά του και την ίδια νύχτα θα φύγε, για να ριχτεί και πάλι στον πόλεμο την αδελφοκτόνη σφαγή.

Η 'Ελσι είχε κρύψει κιόλας ένα γερό αλγόνο στην αυλή του σπιτιού κι' είχε αφήσει ξεκαλειδωτή την πόρτα.

Τα δυο μικρά κοιμόνταν ήρεμα. Μά η άγνια έσφιγγε την καρδιά της νέας. Γιατί οι βόρειοι είχαν πλημυρίσει την Ουίττα κι' ο άρχηγός τους, ο στρατηγός Όδυσσεας Γκράντ, πλησίαζε ολοένα. Αν έβλεπε κανείς τον αδελφό της την ώρα που έβγαζαν στο σπίτι...

Κι' αλλοίμονο! Έγινε εκείνο που φοβόταν. Την ώρα που ο Σήθ Μάκενζι έσκυβε πάνω στο κρεβάτακι όπου κοιμόνταν τα δυο μικρά για να τα φιλήσει, η πόρτα άνοιξε με όρμη και μερικοί στρατιώτες μπήκαν, μέσ' στο δωμάτιο. Είχαν φέρει κι' όπλα τα όπλα τους στον ώμο και το δάχτυλο στη σκανδάλη.

Μην πυροβολήσετε γιατί θα ζυγιστείτε τα μικρά! παρακάλεσε ο Μάκενζι. Παραδίδομαι. Όταν θα θυγούμε από το σπίτι μπορείτε να με σκοτώσετε... Βλέπετε, δεν φέρνω καμιά αντίποινα...

Τα λόγια του είχαν συγκινήσει τους στρατιώτες, που οι περισσότεροι απ' αυτούς ήσαν πατέρες κι' είχαν αφήσει στη μακρινή πατρίδα τους τις γυναίκες και τα παιδιά τους.

Ακολουθήστε μας! είπεν ένας απ' αυτούς. Έκείνη τη στιγμή, ένας νεαρός υπολοχαγός εμφανίσθηκε στην πόρτα.

Λοιπόν; είπεν μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο κυττάζοντας τον Μάκενζι. Αυτή τη φορά όλα τελείωσαν, συνταγματάρχη μου! Δεν είν' αλήθεια; Όσο, θα προτιμούσα να είχαμε αναμνησθεί στο πεδίο της μάχης...

Θα το προτιμούσα κι' εγώ, είπεν ο Μάκενζι. Επειδή δεν θα βρισκόσαστε στην ανάγκη να με δολοφονήσετε, όπως πρόκειται να κάμει τώρα.

Αποκαλείτε λοιπόν, δολοφονία την εκτέλεση της αποφάσεως ενός στρατοδικείου;

Δεν ακούσθηκε ποτέ να κηρύσσονται σε θάνατο οι αιχμάλωτοι που πέφτουν στα χέρια του νικητού, απάντησε ο Μάκενζι. Η απόφασις αυτή είναι ανανδρική και είμαι βέβαιος ότι ο στρατηγός Γκράντ θα είναι ο πρώτος που θα την αποδοκιμάσει!

Τα μάτια του νεαρού υπολοχαγού άστραψαν. Κι' έφερε το χέρι στη ζώνη του, από όπου κρεμόταν το πιστόριό του...

Αλλά, ξαφνικά, κλάμιασε και το χέρι του έπεσε άνοτο.

Είχε διακρίνει πλάι στο Μάκενζι την 'Ελσι.

Την είχε ιδεί μία άλλη φορά, όταν οι βόρειοι είχαν ξαναμνησθεί στην Ουίττα, να φεύγει πάνω σ' ένα ολόλευκο αλγόνο κι' από τότε η ανάμνησις της ώρας αυτής νέας με τα άστρα-σπερά μάτια και τα οδόντα, θα μαλλίαζε, δεν είχε φύγει ούτε στιγμή από το μυαλό του.

Και να που τώρα την ξανάβλεπε κοντά στον άνθρωπο που ήταν αντίπαλός του και που τον είχε προσβάλει με τα λόγια του.

Είπε γυναίκα σας; ρώτησε με δραχνισμένη φωνή.

Όχι, απάντησε ο Μάκενζι. Είναι η αδελφή μου 'Ελσι.

Στα μάτια της νέας υπήρχε μια άνειπωτη ικεσία. Ο 'Ανταμ Τζάκσον - αυτό ήταν το όνομα του νεαρού υπολοχαγού - προχώρησε άργα προς το μέρος της.

Δεοποιός, είπεν σιγά, τρέξετε να συναντήσετε τον στρατηγό Γκράντ. Δεν πρέπει να είναι μακριά από την Ουίττα... Εγώ θα...

Κι' εγώ σας άναγκάζω 'Ανταμ!

Ο νεαρός υπολοχαγός τον έσφιξε στην άγκυλιά του. Τώρα που ο πόλεμος είχε τελειώσει, μπορούσαν να μιλήσουν ελεύθερα για την αγάπη τους...

ΚΑΛΩΣ ΘΕΤΙ ΜΠΟΡΩ ΓΙΑ ΝΑ ΣΑ, ΣΩ ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΝ ΑΔΕΛΦΟ ΣΑΣ.

Η 'Ελσι δεν περίμενε ν' ακούσει δεύτερη φορά αυτή τη συμβουλή. Μερικά λεπτά αργότερα, έτρεχε πάνω στο δρόμο του Ντάμμοτ, ανεβαμένη στο αλγόνο που είχε ετοιμάσει για τον αδελφό της.

Οι ώρες κύλησαν άργα ως την αυγή.

Η 'Ελσι δεν είχε γυρίσει ακόμα κι' είχαν έρθει η ώρα για την εκτέλεση του Μάκενζι.

Ο 'Ανταμ Τζάκσον του κάκου γύριζε κάθε τόσο το βλέμμα του προς το μεγάλο δρόμο του Ντάμμοτ.

Και, ξαφνικά, μια σκέψη πέρασε από το μυαλό του.

Ζήτησε να γεμίσει μόνος του τα όπλα των ανδρών του εκτελεστικού αποσπάσματος. Έτσι κατόρθωσε να βγάλει τις σφαίρες χωρίς να καταλάβει κανείς τίποτα.

Επειτα την ώρα που ο δολοφόνος τον κατάδικο στή δεξιά του, του ψιθύρισε σιγά:

Όταν θ' ακούσετε την εκπαιδευτική, επιβλητική κτύπη... Οι κάλκες είναι χωρίς σφαίρες... Επειτα, θα ιδούμε... Ο Θεός θα μάς βοηθήσει!

Όλα έγιναν όπως τα είχε κανονίσει ο Τζάκσον. Απομένει τώρα η μεταφορά και ο ενταφιασμός του καταδίκου. Κι' ο νεαρός υπολοχαγός έσφαξε το κεφάλι του για να βρει τι έπρεπε να κάμει.

Εκείνη τη στιγμή, ακούσθηκε ο καλπασμός ενός αλγόνο στο δρόμο του Ντάμμοτ.

Ήταν η 'Ελσι. Έφερε τη διαταγή της άνωθεν χάριτος από το στρατηγό Γκράντ.

Ο Τζάκσον ανέπνευσε.

Και, γελώντας, διάταξε το Μάκενζι να σηκωθεί. 'Επειτα, γυρίζοντας στους στρατιώτες του, τους εξήγησε ότι ήταν βέβαιος για την άποψή του χάριτος και γι' αυτό είχε βγάλει τις σφαίρες από τους κάλκες, σε τρόπο που να προλάβει να ανεπανδρώσει.

Η 'Ελσι είχε σπρίξει τα μάτια της πάνω του.

Γιατί το κάματε αυτό; ρώτησε με συγκίνησι.

Θα σας εξηγήσω όταν τελειώσει ο πόλεμος, απάντησε ο Τζάκσον.

Η νέα του έσφιξε το χέρι. Τα μάτια της εξέφραζαν τώρα κάτι περισσότερο από μία απλή ευγνωμοσύνη.

Μερικούς μήνες αργότερα, υπογράφηκε η ειρήνη μεταξύ των βορείων και των νοτίων.

Ο Τζάκσον έτρεξε τότε στην Ουίττα.

Ερχομαι για να σας δώσω την εξήγησή μου, είπεν ο Μάκενζι.

Είπε στην 'Ελσι.

Είπε περικό το μου την ήπιε απάντησε η 'Ελσι, γιατί την έχω μαντέψει από καιρό. Έχω όμως κι' εγώ να σας αναγγείλω κάτι που φαντάζομαι πως θα σας ευχαριστησει.

Πέστε το γρήγορα, λοιπόν...

Κι' εγώ σας άναγκάζω 'Ανταμ!

Ο νεαρός υπολοχαγός τον έσφιξε στην άγκυλιά του. Τώρα που ο πόλεμος είχε τελειώσει, μπορούσαν να μιλήσουν ελεύθερα για την αγάπη τους...

ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΣΑΙΞΕΡ

Θησαυροί απ' τα ψάρια

Τα θάματα της βιομηχανίας

Μετά το κονσερβάρισμα της σάρκας των ψαριών, τα διάφορα εργοστάσια της Αμερικής και της Νορβηγίας πετούσαν ό,τι άπομένε: ούρες, κεφάλια, κόκκαλα, πτερυγία, δερμάτα, σπλάνγκνα, σε τεράστιες ποσότητες. Κι' όμως όλα αυτά θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν με χίλιους τρόπους!

Η πρώτη απόδειξις ήταν η αποκάλυψις ότι το λάδι από σκότι μουρούνας περιέχει βιταμίνη Α σε μεγάλη ποσότητα. Έτσι γεννήθηκε η βιομηχανία του μουρουνολάδου, η οποία έχει φτάσει τώρα να παράγει 2½ εκατομμύρια οκάδες το έτος. Κι' άλλα όμως είδη ψαριών, όπως ο ξιφίας, ο δούρυνγκος κλπ., περιέχουν στο σκότι τους λάδι εξ' ίσου πλούσιο σε βιταμίνες. Συχνά δε το μουρουνολάδο των φαρμακείων προέρχεται απ' αυτά κι' όχι από μουρούνα, αλλά διατηρεί την ονομασία με την οποία το ξέρει ο πολύς κόσμος.

Όταν λόγω του πολέμου σταμάτησε η εξαγωγή μουρουνολάδου απ' τις σκανδιναβικές χώρες, οι Αμερικανοί άρχισαν να βιάζουν δυοιο λάδι απ' τους καρχαρίες, που έθεωρούντο ως τότε μια άνεπιθύμητη πληγή των ακτών της Καλιφορνίας. Σήμερα η Καλιφορνία παράγει εκατομμύρια οκάδες λάδι από σκότι καρχαριού, πλουσιώτατο σε βιταμίνες Α, και τεράστιες ποσότητες λαδιού από τόννο, με βιταμίνες D. Η αξία της παραγωγής αυτής φτάνει τα 20.000.000 δολάρια το έτος!

Τα δερμάτα των καρχαριών χρησιμοποιούνται για την κατασκευή διαφόρων δερματινών ειδών. Απ' τα πτερυγία τους φτιάχνεται μια θαυμαστική σουπιά σε σκόνη. Το κρέας τους κονσερβάρεται. Συχνά όμως χρησιμοποιεί μαζί με τα κεφάλια και τα κόκκαλα, ως άριστο λίπασμα ή ως τροφή για τα πουλερικά. Πλούσια σε λευκώματα κι' άλλες θρεπτικές ουσίες.

Άλλο χρήσιμο προϊόν της βιομηχανίας των ψαριών είναι τα φαρμακικά. Από 1 τόννο δερμάτα ψαριών βγαίνουν 150 οκάδες κόλλα, απ' τα κόκκαλα κι' τα έντομα 65 οκάδες στόν τόννο, κι' απ' τα κεφάλια 40 οκάδες.

Το «κολλαγόνο», ένα είδος πρωτεΐνης των ψαριών, αντικαθιστά περίφημα τη ζελατίνη στη μαγειρική και στη ζωοτροφολογία. Εξ' άλλου, έχουν κάμει την εμφάνισή τους νέες πλαστικές ουσίες, φτιαγμένες από πρωτεΐνες ψαριών.

Η έλλειψις του φυτικού λαδιού «κόπρα» μετά την κατάληψη των Φιλιππινών απ' τους Γιαπωνέζους, είχε φέρει σε δυσκολία θέσι τους Αμερικανούς, γιατί τους στέφονε τη γλυκερίνη, πρώτη ύλη για την κατασκευή των συνθετικών εκρηκτικών ουσιών. Άρχισαν λοιπόν οι χημικοί τους να βιάζουν λάδι απ' τα μπαμπάκι, απ' τη σόγια, απ' τα αράπικα φυτικάκια... Μεταξύ των άλλων, εκμεταλλεύθηκαν γι' αυτό το σκοπό τις σαοδέλλες και τις σέγγες, που τους απέδιδαν 35.000.000 οκάδες λάδι το έτος, με μεγάλη περιεκτικότητα σε γλυκερίνη. Κι' έτσι οι σαοδέλλες κι' οι σέγγες συνετέλεσαν σημαντικά στη συμμαχική νίκη...

Ένα ειδικό λεπτότατο λάδι, που έχουν στα κόκκαλα του κεφαλιού τους τα δελφίνια και οι νεοελωίδες, είναι άριστο και αναγκατικότατο για την ωρολογοποιία. Άλλα λάδια από ψάρια μεταβάλλονται σε βιομηχανικό γάλακτο, ενώ άλλα αποτελούν υλικό του σαπουνιού, των μωσαϊκών, της τυπογραφικής μελάνης, και αμέτρητων άλλων προϊόντων.

Ένα νέο φάρμακο κατά της πείσεως του αίματος, άκοκτα άποτελεσματικό, παράγεται από διάφορα ψαρολάδια. Επίσης απ' τα ψάρια παράγονται ένα φάρμακο κατά της κακοήθους αναιμίας, υεωικά έκχυλίσματα αδένων και μια νέα ινσουλίνη, πολύ καλλίτερη απ' τη συννηθισμένη.

Δεν πρόφτασε όμως να συνεχίσει η 'Εφταλία και την ίδια στιγμή, ένας άσπα-της μ' ένα υπιλέτο πήγε να πάρη πίσω τα χαλαμπάκια και τα μπύμπια του γαμπρού γιατί λέει το πισμάμει!

Κι' η 'Εφταλία δε βάσταξε πιά και ξέφωσις:

—Ήσθι, καλέ, χαράς τη λαλάδα σου! Μωρή Άριστέα, μπαλάδια, για κούτσες παίζετε; Τύφλα γάχνουν οι θεατήριοι που παντρεύονται και χαρίζουν τρεις φορές δάαν, και τρεις φορές άπρε σουπύ στο πανί του σινεμά, τάλε-κουάλε!

Οι ηρωίδες της Εφταλίας

Τάλε-κουάλε

Πριν έξη μήνες η 'Εφταλία καρσιλαιντί-στηκε με την Άριστέα του Τσιριπτερά, μόρη με μούρη, στο καντούνι του ντουρεσκίου της.

—Ήσθι καλέ! ξεφώνισε. Καλά τ'ό λένε βουνό με βουνό δεν σμίγει. Μωρή τεμπέλα, πότε πιά θα φάμε κουφέτες; Αυτό δεν τ'ο σουφρίρα. Έδώ άλλες κι' άλλες παντο-λογιούνται, και σ'ο κοντσές του μαχαλά κάθεται και περιμένει.

—Μά... Η 'Εφταλία όμως τάλεγα δέκα-δέκα, τ'ό ήκοιμε τη φορά και χωρίς να πάρη άναμνη συνέ-χισε:

—Άχ! έχεις δικ-ιο, Άριστέα μου, δεν σ' άδικώ, καλά κάνεις και δεν παν-τρεύεσαι. Τι θές, καλέ, με έθλεις ένα διαόλο, ένα τανα-βά στο σέβρεκο σου. Άχ! πούνε εκείνοι οι άντρες της τ'ό Σμύρνης μας οι μπερικετλήδες, οι μπουγυουλκλήδες, οι τσε-λιπηδες, οι μουστακαλήδες! Οι τανωρί εδω όδλοι είναι άχαίρετοι και σκαρτόι, χα-ραμλήδες, κιουλαμπεήδες. Άνέχης κι' ένα γρόσι κυτάνε να σ'ο φάνε οι μπουρμάγκι-δες. Θάνε λωλή, θάνε στραβή, θάνε σε-ρ-σέμα εκείνη που τ'ο κάνει άπόφασι να...

—Μά στάσου, καλέ 'Εφταλία μου, να σου μιλήσω. Έγώ παντρεύτηκα!

—Πώς... Τι... Παντρεύτηκες; Ήσθι, θά λωλάθω!

Κι' έφυγε γκουστουρνώντας για την φο-δεση γκάφα που ήκανε.

Σε λίγες μέρες έπειτα ξανακαρσιλαιντί-στηκε πάλι με την Άριστέα. Κι' η 'Εφτα-λία για να άπανορώσει τη γκάφα της, ή-τρεξε να τ'ο κάμει κλαμμένα για την παν-τρεία της:

—Καλέ να σ'ε χαρώ Άριστέα μου. Φουό! να μη βασκαθής, είσαι άντ'ό ρόδι τ'ο καντινιέρ, σάν τ'ο πουλούδο! Άλλαξομου-τσούνιασε. Πώς φάνηκες πώς ήπιασε σ' άντρουσε πλάτες!

—Τι λές, 'Εφταλία μου;

—Άχ! κόρη μου, η παντρεία είναι μω-σπίριο, είναι σωτήριο! Άς είναι θάρρα ένα άπόγεμα να γνωρίσει και τ'όν άντρα σου.

—Τόν άντρα μου; Μά άπό προχτές, 'Εφταλία μου, δεν τόν έχω πιά, Μ' άφηκε ο άτμος!

Εκείνη τη στιγμή ο ούρανός ήπιασε και πλάκωσε την 'Εφταλία.

Γι' αυτό σηκάθηκε και πήγε σε λίγες μέρες στο σπίτι τ'ο Άριστέας για να σ'ά-εί τ'οι γκάφες που άκανε 'παν' τ'ό άλλοι. Και με την γλάσσα της που χιζέει έκκλη-σιές και χωρή, άντρουγνα, άρχισε να βρ-ίζη τόν άντρα της, να θάγξει τ'ό άτμα της:

—Νά κάνης την καρδιά σου πέτρα, Ά-ριστέα μου. Όσο τ'ο κορπόσκυλο! Δεω τ'ο μασκαρά! Δεν βέλω να σου βάλω υπιμά-λια και μουζεβιρίκια, αλλά αν ήμουν στη θέσι σου ήθελε να πάω να τ'ο βγάλω τ'ο μάτι!

Κι' η Άριστέα μ' ένα πικρό χαμόγελο της είπε:

—Όχι, 'Εφταλία μου, αυτό δεν μπορώ να τ'ο κάνω γιατί ο άντρας μου θα ξανα-γυρίσει πάλι, θέλει να σμίζουμε...

Η 'Εφταλία ζεματίστηκε, αλλά καπάτα κι' άξια όπως ήταν αυτή άλλάξε χαβά: —Μπαρέω, Άριστέα μου, ήσουςα πάντα γνωστικά και φρόνιμη. Καλά ήκανε και θά τόν σμίζεις, ο γάμος, κόρη μου, δεν είναι μπάλωμα να τ'ο ελώσης. Έγώ, αν είπα ένα λόγο, βιάστηκα φέρθηκα μπό-σικα. Δεν ήπρεπε, άφω δεν τάχω γνωρίσει τ'ο παλληκάρη. Άλλά τώρα πιά νάσαι σί-γουρη πως έτσι πορβανε τ'ο πράγμα να θά τόν έχης πάντα στο ντεμπέ σου, στο ζά-φτι σου.

Δεν πρόφτασε όμως να συνεχίσει η 'Εφταλία και την ίδια στιγμή, ένας άσπα-της μ' ένα υπιλέτο πήγε να πάρη πίσω τα χαλαμπάκια και τα μπύμπια του γαμπρού γιατί λέει το πισμάμει!

Κι' η 'Εφταλία δε βάσταξε πιά και ξέφωσις:

—Ήσθι, καλέ, χαράς τη λαλάδα σου! Μωρή Άριστέα, μπαλάδια, για κούτσες παίζετε; Τύφλα γάχνουν οι θεατήριοι που παντρεύονται και χαρίζουν τρεις φορές δάαν, και τρεις φορές άπρε σουπύ στο πανί του σινεμά, τάλε-κουάλε!

ΤΑ ΠΡΟΞΗΤΙΑ ΤΟΥ ΚΙΡΚΟΡ

Η ΓΙΑΒΟΥΚΛΟΥ

Μια βδομάδα έκανε παρέα με την καινούργια γκόμενά του ο Κιρκόρ, κι' όμως ακόμα δεν μπο-ρεσε να μάθη ποιά είναι από πού είναι, πού μέ-νει και τι δουλειά κάνει ο άντρας της.

Τέλος, ένα βράδυ, την ώρα που ο Κιρκόρ πλ-ήρωνε στην ταβέρνα, η φίλη του τοίψε:

—Έλα τώρα, συνδέσε με ως τ'ο ντουρεσκί για τελευταία φορά!

Ο Κιρκόρ άναστατώθηκε.

—Γιατί, μπρέ, τέλειες να χωρίσουμε; Άλλο γιαβουκλού ήθρκες; φώνηξε έξω φρενών.

—Όυφ, καθήμε κανένα δεν βρρίκα, αλλά πρέ-πει να προσέχω, ήρθε ο άντρας μου να έγκα-ταστή στην Άθήνα, θ' άνοίξει εδω μαγαζί και φοβούμαι τ'ο άπάντησε εκείνη.

—Άχ! μπρέ, με παντρεμένες πάντα άτυχος είμαι, σόρτη μου στραβή, γρουσουζίκια είναι! ά-ναστάνεσαι ο Κιρκόρ.

—Έλα δά, μην κάνης έτσι, η Άθήνα έχει πολ-υό όμορφες από μένη, σίγουρα θ' άγαπήσης καμιά άλλη, τόν παρηγόρησε εκείνη.

—Άλλη-μάλη ντέν τέλω, έόενα γουστάρω, γιαβρούμ, ξαναστάνεσαι ο φοκαράς ο Κιρκόρ. Και με δάκωσα σ'α μάτια την άποκαίρησε:

—Άντιο γιαβρούμ!... Άντιο κουζούμ! Ό γουαλάροσου! Άντιο για πάντα...

Και πρόσθεσε:

—Τώρα κι' έγκω ένα ριτζά τ'ο κάνω, άφω άν-τρέσα σου να περνάω να βλέπω ντέν έκω. Γι' αυτό να νάσης έμένα μια φωτογραφία σου, σεβ-ντά, μεράκι μου να έχω, παρηγοριά να βρ-ίσκω γιαβρούμ.

—Καλέ τί λές! Για να με κάνης ρεζίλι στην παρέα σου, να δείχνης τ'ο πολίτη μου και να λές πως μ' έχεις γιαβουκλού σου; Ντροπή σου!

Κι' ο φοκαράς ο Κιρκόρ, με την καρδιά γε-μάτη θλίψη, έγινε σκορπιόδορτο κι' από κείνη τη μέρα γυρνούσε σάν σερούκος.

Τέλος μια μέρα που πήγαινε μπαλντισμένος και νταλκασιμένος, σταμάτησε μπρός σ' ένα καινούργιο φωτογραφείο και χάξευε σ'α βίτρινά.

Σαφνικά μια απ' τις φωτογραφίες τόν έκανε να ξεφύγισι:

—Μπρέ, Άλλάχ μπελανιδερσιν! Αυτή γιαβου-κλού μου είναι!

Πραγματικώς αυτή ήταν. Πριν την δούν τ'ο μά-τι του τόν γνώρισ' η καρδιά του. Σαν πρελλάς άνέθηκε τη σκάλα και μπήκε μέσα.

Ο φωτογράφος που πριν λίγες μέρες είχε έγκαταστήσει εκεί πάνω, περίμενε προθυμώτατος κανέναν πελάτη. Δέχθηκε λοιπόν τόν Κιρκόρ με τ'ο χαμόγελο σ'α χείλη. Κι' ο Κιρκόρ με συ-γκίνησι, που όλο και μεγαλώνω, τ'ο είπε:

—Φωτογραφέη έφεντι, τ'όχη μου μωζέζι σου μπροστά μ' έφερε και μούτρα σου μέσα γκόμε-νές μου που ήκασα, φωτογραφία καρσιλαιντί!

Άχ! αυτή φουντουζέ μ'ε πειράπησε γιαβρούμ! Σίγουρα καμιά φορά και σ'ο σεβντά ήθλασε και κατακαίβανεις ντέρτι μου, γιαγκίνι μου, μεράκι πώχω τζινγέρια μου μέσα...

—Μάστασας καταλαβαίνω, κυρίε... Και ποιά δεν έχει υποφέρει από τ'ο βάσανα της αγάπης; Γι' αυτό αν μπορώ να σας φανώ χρήσιμος σε κάτι ευχαριστώ...

—Μπορείς, μπρέ, τόν βεβαιώσε ο Κιρκόρ. Χέ-ρι σου είναι αυτό μεαλό ψυχικό τ'ο κάνης. Νά, μπρέ, αυτή φωτογραφία είναι βίτρινά σου κάτω, και πέρω πως όλοι μουστερπδες σου γνωστοί σου είναι.

—Θα σ'ε εύκολύνω δείξε μου τη φωτογραφία της σκορπιδόρτης.

—Άχ! Άφερμι! Άσκ όλοούν! Έού μεαλό γιαντίμ τ'ο κάνης έμένα, θανάσου, πώς μια βδομάδα μονάκι υπερσώπερ παρέα κάναμε, άμα υπιλέ φιλένάντα βάλω υπιλά μπουλμαντί!

Αυτή σεκέρ-λουκούμ ήτανε 'φωτική ήτανε, μουσελίμ ήτανε, ντουντουρμάς ήτανε! Άντρας τ'ο έμωσ ντέν μπορέσε να κουλιντρίρη, να κα-ταλάθ άξια της. Σερούρης ήτανε κορόντο ή-τανε, άκωκ μπουνταλάς ήτανε, στροβάος ήτα-νε!...

Ο φωτογράφος στο μεταξύ παρουσίασε σ'όν Κιρκόρ ένα μεγάλο λευκόμα γεμάτο φωτογρα-φίες νοπετυνίκω, γυναικύν.

—Ιστούμ! Νάτνελ φώνηξε ο Κιρκόρ.

Κι' έδειξε με τ'ο δάχτυλό του μια γλυκειά μελαχροινούλα με θαμνάσια μάτια.

—Ανών, άμων, συνέχισε, τ'οσμούκ τ'οσμούκ να νάσης έμένα άντρεσα ίσπιη τ'οπ να πέτα-ξω, γιαβρούμ!

Δεν πρόφτασε όμως να άποτελειώση κι' ο φω-τογράφος με μάτια άγρια και πεταγμένα έξω, τόν άρπασε με λύσσα κι' άρχισε άγρια κλωστο-πατινάδα.

—Παλινάνηρνε! σ'α γυνίκα μου θές να τρέ-ζης πετώντας; Νά λοιπόν να πάς κατακλύω-τας!

Και τόν κουτρουβάλλησε σ'ας σκάλες.

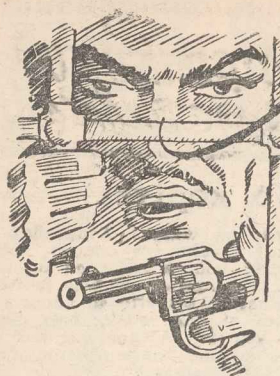
—Βάλας μπιλά! φώνηξε ο φοκαράς ο Κιρ-κόρ. Άλλη φορά με παντρεμένη ντελιεβρία όλμάζ. Έξικ όλοούν! Έύλο πέφτει, σκαλοπάτια μετρομένα κάνω!...

Σ. Ρ.

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Το κορίτσι

Πάψτε, βρέ, επί τέλους!

Αδελφικό Διήγημα

Το έγκλημα του Λουθεσιέν

Παρό' όλες τις αντιρροήσεις των νέων της η Διάνα είχε επιμείνει κι' είχε παντρευτεί επί τέλους τον Πάλ Μαζουέ. Την είχε μανέψει, με τα ώραία του μάτια την κομψή σιλουέτα του και τη χορευτική του δεινότητα. Δεν είχε καμιά ύποπτη δουλιά ο νέος αυτός. Είχε κάμει χίλιες ανοησίες στη ζωή του, απ' όπου ειχε μείνει όρφανος από πατέρα και μητέρα. Ώστόσο έπλαττε τα πολυπρότερα σχέδια, για το μέλλον, ελπίζοντας στη βοήθεια της αλυσίας νουνάς του, μιας γριάς κι' ιδιότροπης κυρίας, που ζούσε μόνη σε μια θάλα του Λουθεσιέν. Ήξερε ότι ε'α ήταν ο μοναδικός κληρονόμος της.

Αυτή άλλωστε είχε επέμβει κι' είχε πείσει τους γονείς της Διάνας να δώσουν την κόρη τους στο βαρτιστικό της. Έτσι, οι έρωτες μόνον παντρεύτηκαν κι' εγκαταστάθηκαν σ' ένα οπιακό του Ώτέν. Σαν φρόνιμος άνθρωπος, ο πατέρας της Διάνας δεν της είχε δώσει ποσά. Έστειλε μόνο κά-θε εξάμηνο ένα ποσό στο νεαρό άντρώνο και μαζί με τα λίγα χρήματα που τους έ-δινε η νουνά, κάταφεραν να φευντοζούν. Η Διάνα είχε επι-στρατεύσει όλο της το θάρρος και τη νοικοκυροσύνη της. Η ζωή της φαινόταν ωμορφη ά-

"Σ'άραπώ" της είπε γλυκά

Και σεις δ' ακούσετε τις λέξεις αυτές αν μεταχειρ-οδητέ τη θαυμαστή αυτή συ-ναγή, που μεταμορφώνει μα-γικά ένα σκληρό και μαρμα-νο πρόσωπο σ' ένα φρέσκο και βελούδινο δέρμα. Τά πολύτιμα συστατικά της Κρέμας Tokalon (λευκή μη λιπαρά) εξαφανίζουν τα μι-μικία, σφίγγουν τους άνοι-κτους πόρους και δίνουν μια τριανταφυλένια έπιδερμίδα που θα... του άρεσουν πολύ. Η κρέμα Tokalon πωλεί-ται παντού.

φου βρισκόταν κοντά στον ά-ναμμένο της. Ο Πάλ ήπιν «έπικειρημα-τίας». Έτσι τουλάχιστον βε-βαιώνει όταν έδωσε σε λίγες μέρες τα χρήματα που προο-ρίζοντουσαν για δόλοκληρο το εξάμηνο.

—Σπέρνω, έλεγε, για να βε-ρίσω άνογότερα!

Έν τ' μεταξύ, με διάφορες μικρομεσιτείες κέρδιζε τόσο ώστε να πληρώνει τις γραβάτες και τα τσιγάρα του.

—Θα φτάσουν κι' οι μεγάλες δουλειές! έλεγε ισοδόξα, Κι' η Διάνα τον πίστευε και δεν άνησχυσε. Ώστόσο τη στενοχωρούσαν οι λογαριασμοί τα κρέπ τους, που μεγάλωναν συνεχώς.

—Ξέρεις, η νουνά είχε πολύ άρρωστη αυτές τις ημέρες, της είπε ένα πρωί ο Πάλ. Ώποφει-ρει απ' την καρδιά της. Μπο-ρεί να πεθάνη ξαφνικά. Και τότε θα κολυπήσουμε στο κρυόφι!

—Ω, Πάλ! Δεν είναι σωστό να κάνεις τέτοιες σκέψεις! διαμαρτυρήθηκε η Διάνα.

—Καλά, καλά! Άφου σε πει-ράζει δεν ε'α ξαναπώ τίποτε.

★ Η ώρα ήταν 8½. Η Διάνα ε-ίχε άνασπώσει πολλές φορές την κουρτίνα κι' είχε κυττά-ζει στο δρόμο μ' άνησυχία. Τέ-λος, άκουσε στη σκάλα τα βή-ματα του Πάλ.

—Με συγχωρείς για την άρ-γοπορία μου της είπε μπαί-νοντας. Έπρεπε να κανονίσω μια ύπθεση, για κάτι μωρό... Τα κατάφερα περίφημα! Πήρα τη μεσιτεία μου. Έμιασε σχε-δόν πλούσιοι!

Πέταξε πάνω στο τραπέζι διάφορα πακέτα και πρόσθεσε γελώντας:

—Για να γιορτάσουμε την έ-πιτυχία μου, θα διοργανώσω-με ένα γλεντάκι... Θα φορέ-σει αυτό το ωμορφο φορεμά-τάκι.

Κι' έβγαλε από ένα μεγάλο κουτί μια κομψή τουφέκ-τα. Η Διάνα τον ευχαρίστησε νεμάτη χαρά.

—Κι' αυτή τι είναι, ρώτησε δείχνοντας τα άλλα πακέτα.

—Λιχουδιές... Ένας άστα-κός, ένα πατέ και μερικές μπιλιέτες. Προσκάλεσα πλε-θωνικώς όλη τη συντροφιά μας. Θαρβούν σε μια ώρα. Έτσι, μόσε τα όλα νοικοκυρούλα μου!

Κι' ο Πάλ άγκάλιασε τη Διά-να, την έσπρωξε ψηλά και τη γέμισε φίλια.

—Α, έξασσε! είπε κοτόπιν. Πεταχτικά κι' ως το Λουθε-σιέν να ιδώ τη νουνά. Με δέ-χθηκε μ' ένθουσιασμό η καύ-μένη. Πηνάγειν πολύ καλλιτε-ρα... Στο γυρισμό, χάλιασε το φανάρι του αυτοκινήτου μου και λίγο έλειψε να τσακιστώ πάνω σ' έναν πλάτονο.

Η νέα νυνεϊκα έγινε κατά-χωρη.

—Ω, Πάλ! Γιατί δεν προσέ-χεις; φωνάζε. Μά είναι λερω-μένο με αίμα! τα ένα μανι-κέτι σου!

—Μιά άπλη γρατζουνιά. Έ-πειδή δεν λειτουργούσε η «μυ-ζα», μεταχειρίσθηκα τη μανι-θέλα, κι' έβγαλα λίγο το χέρι μου καθώς τη γυρίζα. Μην ά-νησυχής δεν είναι τίποτε.

★ Κατά τις 2 έφυγαν οι προσ-κεκλημένοι άφροντας το οπ-τι άνάστη.

—Θαμιάσια βραδυά περάσα-με! είπε ο Πάλ μ' ένθουσια-σμό.

—Εγώ θα προστιθέσω να με-

νάμε μόνοι... μούρουόρισε η Διάνα. Τη νύχτα έκεινη, κοιμήθηκε πολύ άησυχια. Τη βασάνιζε η ιδέα του κινδύνου που είχε διατρέξει ο άντρώπος της... Το πρωί ο Πάλ σπκώθηκε να-ρίς.

—Έχω διάφορες δουλειές, είπε. Θα γυρίσω σε μια ώρα. Έσύ μείνε στο κρεβάτι να ξε-κουραστής ως τότε.

Ως τις 10 όμως δεν είχε γυρίσει ακόμη. Η Διάνα σπκώ-θηκε και νύχθηκε. Ένοιωθε έ-να άκθόριστο κι' άνεξήγητο βάρος στην ψυχή... Κατά τη 1, έφτασε ο Πάλ. Ήταν κα-τάκλιος το σαγόνι του έτρε-με. Κοιτούσε μια έφημερίδα.

—Μιά φοβερή τραγωδία! εί-πε με άκρωμ φωνή στη Διά-να. Διάβασε!

Και της έδειξε μια σύντομη είδηση. Έκεινη τη διάβασε βιαστικά: Η κ. Σαμπρέν, η νουνά του Πάλ, το προηγού-μενο βράδυ είχε δολοφονηθή! Το ζευγος Μεντάρ που την υπηρετούσε, την είχε βρή να πλέη στο αίμα της. Ο δόρατης είχε κλάψει ένα μεγάλο χορ-ματικό ποσό και τα κομμάτια-τά της. Όλες οι ένδειξεις έ-δειχναν ότι ήπιν γνωστός της κ. Σαμπρέν κι' ότι ήξερε τις συνηθειές της. Η άδελφή της βεβαίως ότι δεν θ' άργούσε η σύλληψή του.

—Χίες το βράδυ ήμουν μα-ζί της ως τις 7 παρά 10... μούρουόρισε ο Πάλ. Βέβαια ήταν γριά η νουνά μου, δεν θα ζούσε πολύ. Ώστόσο τέ-τοιος τρανικός θάνατος! Ποιος μπορούσε να προβλέψη!

Η Διάνα κούνησε, παρ' όλο το καλοριφέρ. Ένοιωθε ένα σφιξιμό στο λαιμό...

—Έτσι άγινε πλούσιοι γρη-γορώτερα απ' ό τι περίμενα, πρόσθεσε ο άντρας της.

—Ω, Πάλ! Αυτή η περιου-σία με τρομάζει...

—Ναι καταλαβαίνω. Άργότε-ρα όμως... Τώρα πρέπει να πάω στο Λουθεσιέν. Είναι έν-α θλιβερό, αλλά άποραίπτο κα-θήκον.

Η νέα νυνεϊκα έμεινε μόνη και πάλι. Η καρδιά της χτυ-πούσε πνευμένα. Γιατί να σκε-φθί άμέσως την κληρονομία ο Πάλ;

Οι ώρες κύλησαν, άτλειω-τες. Νύχτωσε, κι' ο Πάλ δεν είχε γυρίσει ακόμη.

«Κάτι θάπαθι!», συλλογιζό-ταν η Διάνα που είχε θυμηθή το άτυχημα της προηγουμένης βραδυάς.

Στις 6 παρουσιάσθηκαν έξα-φνα στο σπίτι της δυό άδελ-φικοί.

—Τι βέλετε; τραύισε η Διάνα, σαστισμένη.

—Θά κάνουμε μια έρευνα. Μην παριστάνετε την άθωα! Ξέρετε καλά γιατί ήρθαμε...

Σας συμβουλεύω να τα πείτε όλα, όταν σας καλέση ο άνα-κριτής, για να έλαφρύνετε τη θέση σας.

Η Διάνα είχε μείνει σάν ά-πολιθωμένη... Συνήλθε μόνον

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

★ Για να «έξουν» γρήγορα τ' άσπράδια των αυγών, προσθέστε μια πρέζα αλάτι, πριν άρχισετε να τα χτυπάτε.

★ Αν ρίξετε πολύ αλάτι στο φαγητό, μπορείτε να διορθώσε-τε το λάθος σας θουτώντας μέσα στον τεντζερη επί 20 δευτερό-λεπτα μια καραμέλα χάρηρη, η οποία έσπορροφά το περίσσειμα του αλατιού.

★ Όταν έχη ταγγίσει το θούτρο, μπορείτε να το διορθώσε-τε, αν το μαλάξετε μέσα σε διάλυμα σόδας (20 δράμια σόδα σε 1 όκα νερό). Τ' άφινετε να μουσκέψη επί 2 ώρες κι' έπειτα το πλένετε καλά με καθαρό νερό.

★ Για να μην άφινουν τα κρεμμύδια άσχημη μυρωδιά στα δά-χτυλά σας, καθαρίζετε τα κάτω από νερό τρεχούμενο.

★ Αν έχη ραγίσει ένα αυγό, μπορείτε να το έρσετε δίχως κίνδυνο να σπάση και να χυθή το περιεχόμενό του. Άρκει γι' αυ-τό να τριψέτε το ράγισμα με μια φέτα λεμονιού. Έπειτα θουτά-τε το αυγό σε νερό ζεστό, αλλά όχι βραστό.

★ Οι σταφίδες κατακαθίζουν συνήθως μέσα στα γλυκίσματα, όταν η ζύμη δεν είναι πολύ πηχτή. Για να το άποφύγετε, δεν έ-χετε παρά να τις τριψέτε με λίγο άλεύρι. Έπειτα τις περνάτε από χοντρό κόσκινο, απ' όπου πέφτει το λερωμένο άλεύρι, τα κοτσά-νια, κλπ. Κι' οι σταφίδες, καθαρές κι' άλευρωμένες, δεν θου-λάζουν στο γλυκίσμα.

άφου έφυγαν οι άδελφικοί χωριά ναχουν βρή τίποτε. «Ε-θαλε τότε τα κλάματα...». Ώ-στε λοιπόν η δικαιοσύνη ύπο-πτευόταν ότι ο Πάλ είχε δολο-φονήσει τη γριά νουνά του!

Έξαφνα η νέα νυνεϊκα θυ-μηθηκε τι της είπε π' ο Πάλ προ-ηγούμεν για την κληρονο-μιά!... Κι' έκεινη το χρημα-τά, που είχε εοδέψει χθές, προσερχόντουσαν άραγε πραγ-ματικά από μεσιτεία; Έπειτα, το ματωμένο μανικέτι του!... Αυτή ήταν η μεγάλη η συν-τριπτική άπόδειξη!

Τι θάκανε τώρα η Διάνα;... Άποφάσισε να φύνη, να γυρί-σει στους γονείς της. Είχε άρ-χίσει να έτοιμάζει τη βολιτζή της, όταν άνοιξε η πόρτα και μπήκε ο Πάλ.

—Όυφ, μελαδές! φώναξε. Εύτυχώς που πέρασαν... Αυ-τός ο άνακριτής με βασάνισε ένα τέταρτο της ώρας. Είχε συγκεντρώσει διάφορες ένδει-ξεις που μ' έννοχοποιούσαν, και προσπαθούσε να με κάνει να άπολογησω... Δεν τον άδικώ-ειν' η δουλειά του... Εύτυ-χώς όμως, βλέποντας τις έπι-μονες άρνήσεις μου, στράφηκε έπίτέλους άλλού προς το σω-στό δρόμο! Επείσε το Μεντάρ τα χι' γυναικα του, ως που τα άπολόγησαν όλα. Είχαν δολο-φονήσει την καμμένη τη νουνά μου, για να τη ληστεύουν! Τα χρήματα και τα κομμάτια βρέθηκαν μέσα στο στρώμα τους.

Η Διάνα δεν μπορούσε να προσέρει λέξη. Την έπνιγαν οι λυγμοί.

—Μά τι έπαθες; τη ρώτησε με άπορία ο άντρας της.

—Είμαι εύτυχισμένη!... πο-λύ εύτυχισμένη! τραύισε έ-κείνη πέφτοντας στην άγκαλιά του.

ΠΙΕΡ ΒΙΛΛΕΤΑΡ

Κραγιόν χειλέων ΝΕΛΣΟΝ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΙΣΟΠΟΘΕΣΙΑ ΤΟΥ ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΤΟΠΙΝ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΑ

Ανονηγώνιστον

ΕΙΣ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο θάνατος μιας αγάπης

Ο Άπρίλης τελείωνε. Χαρά θεού έξω. Οι κάμποι ήσαν κλορημένοι, μοσκοβολούσε η ά-γρωμπελη στούς φράκτες, μείονσε κανείς με την ευδία των τριαντά-φυλλων, στούς κάμπους.

Όλα ευδίαζαν. Τα πουλιά τρα-γουδούσαν χαρούμενα κι' οι καρ-διές ξεχειλίζουν από έρωτα...

Άνοιξες. Έποχή γλυκειά και μω-ρωμένη, καμμένη για τα νειάτα και τον έρωτα...

Όλομόναχος στην κάμαρά του ο Πέτρος θυμάται τα περασμένα κι' ά-ναστενάζει:

—Καυμένη μου νεϊότη, πόσο γρή-γορα πέρασες!...

Θυμάται τις παλιές του αγάπες και σιγά-σιγά, σάν ύπνοδάτης, πλησιάζει στο γραφείο του, άνοι-γει ένα συρτάρι και βγάζει μια δέ-ση κιτρινωμένων έπιστολών. Παίρ-νει την τελευταία στα τρεμάμενα χέρια του και διαβάει:

«Καλέ μου φίλε, μ' έλύπησε πο-λύ. Άφου διάβασα και ξαναδιάβα-σα — ο θεός έξερει με πόση λύπη — το γράμμα σου, το τόσο ψυχρό και τόσο στενοχωρημένο, έμάντεφα έ-κείνο που δεν μου έλεγες κι' έν-νοιωσα πως έπιθυμούσες να ξανα-ποχτήσης την έλευθερί σου. Με-γάλη άπόσταση μάς χωρίζει, δεν μπορώ νάρθω κοντά σου. Και οι δου-λειές σου όμως ίσως να μη σου ά-φίνουν καιρό να ρθής και με όψις. Καταλαβαίνω πολύ καλά τη (έσι-μιας Σ' κάθεσαι στην Άθήνα έγω όμως κατ'έδικαιμένη να μείνω στη μικρή επαρχία μου, κι' η ένθύμησι-της προσωπικής εύτυχίας μου δεν είναι άρκετή για να διατηρή την ά-γάπη σου. Σου χρειάζονται άλλες συγκινήσεις, άλλες χαρές, άλλες αγάπες και θέλεις ήσυχια, ήσυχια να κόψης μια σκέσι, η οποία δεν σ' ευχαριστεί πιά. Σ' άφινω λοιπόν έ-λευθερο. Κάμε όπως νομίζεις. Μην έχης καμιά τύχη συνειδήσεως. Ό-σο για τον έαυτό μου τις λίγες αυ-τές ώρες που πέρασα κοντά σου θα τις θυμολογώ πάντα με λύπη κι' εύτυχία μαζί. Άχι! αν μπορούσαμε να ξαναγυρίσουμε πίσω στα περα-σμένα! Νομίζω πως θ' άπολαύσασα με μεγαλειότερη ευχαρίστηση τις ώ-ρες περασμένες ώρες της άγά-πης μας. Άλλά αυτές οι ώρες είναι πολύ μακριά πιά...»

«Και σ' έπίσης είσαι μακριά κι' η αγάπη σου έσθωσε... Χάιρε λοι-πόν, φίλε μου, σε φιλώ μ' όλη μου την καρδιά και κλαίω με πικρά δά-κρυα γιατί οίσάνομαι πως δεν θα ξαναδωθούμε πλέον.

ΜΑΡΙΝΑ»

Ενώ ο Πέτρος ξαναδιάβαζε το παλιό αυτό γράμμα το κιτρινωμέ-νο ή είκόνα της Μαρίας πρόσθε-ολοζώνταν μπροστά στα μάτια του. Την έ-νάβλεπε όπως την είχε γνω-ρίσει προ-έκοις πέντε χρόνων, σε μια μικρή άσχημη πόλη της Πελο-ποννήσου όπου είχε μείνει έξη μή-νες. Δροσερή, με ώραιο άνάστημα, με μαύρα λιγερά μάτια με κα-στονά σγουρά μαλλιά, με ώραιο χείλη και με κάτασπρα δόντια. Εί-χε παντρευτή κάποιον κύριο Σταυ-ρίτη που ταξείδευε πολύ και την

άφινε πολύ συχνά μόναχη. Γνωρί-σθηκαν μια βραδυά σ' ένα σπίτι κι' άμέσως ο ένας οίσθανθηκε για τον άλλο θερμή αγάπη. Ο Πέτρος αίσ-θανόταν τώρα στην άνάμνησι αυ-τή ένα φως να λάμπη μέσα του. Ξαναθυμόταν με μελαγχολική εύ-χαρίστησι τις ημέρες που πέρασε κοντά στη Μαρτίνα. Μά όλα αυτά ήτανε πιά πολύ μακριά πολύ μα-κριά!... Όπως η Μαρτίνα το είχε προαθανθή δεν είκανε ξαναδω-θή. Τριάντα χρόνια είχαν περάσει από τότε. Ο Πέτρος ζούσε στην Άθήνη, όπου παντρευτηκε και πο-τέ δεν ξαναγύρισε στη μικρή επαρ-χική πόλη. Λίγο-λίγο η άνάμνησις αυτή της αγάπης, της νεότητος που είχε σβύσει στη μνήμη του, ξαφνικά όμως τον έπιασε τώρα η έπιθυμία να μάθι τι είχε γίνει η Μαρτίνα, Γνώριζε πατριώτες της ά-ποκαταστημένους στην Άθήνη κι' άρχισε σιγά-σιγά να τους ρωτάει. Έτσι, έπειτα από λίγες μέρες η-ξερε ό,τι ήθελε να μάθι. Η Μα-ρίνα ζούσε ακόμα, είχε χηρέψει και καθόταν πάντα στη μικρή πόλη ό-που ο Πέτρος την είχε γνωρίσει.

Τότε του ήρθε ξαφνικά μια ιδέα που λίγο-λίγο μεγάλωσε κι' έγινε άνάγκη. Πόθισε να ξαναδθί έκει-νην, που του είχε δώσει την εύ-τυχία της αγάπης. Τίποτε δεν τον εμπόδιζε να πραγματοποιήσει αυτή την έπιθυμία του. Γιατί λοιπόν να μην κάμη το ταξείδι αυτό στον τό-πο που πέρασε τη νεότητά του; Ένα πρωί έφυγε με τον αϊδρόδρο-μο και το βράδυ είχε φτάσει στη μικρή πόλη, της Πελοποννήσου που δεν είχε σχεδόν, αλλάζει δίολου. Τριάντα χρόνια είχαν περάσει χω-ρίς να φέρουν σ' αυτή κομμία με-ταβολή. Το ξενοδοχείο που έγκα-ταστάθηκε ο Πέτρος ήταν το ίδιο, όπως το ήξερε τον παλιό καιρό. Την ώρα που δειπνούσε, έκανε διά-φορες έρωτήσεις στην ξενοδόχο, η οποία τον περιποίασε κι' έμιασε πως ή κυρία Σταυρίδη καθόταν πάν-τα στο ίδιο σπίτι. Το βράδυ πριν να πάη στην κάμαρά του ο Πέτρος περιπατήθηκε στούς στενούς δρό-μους από τους οποίους είχαν άλλο-τε περάσει εύτυχισμένος, κάνοντας χρυσά όνειρα. Κάθως γύριζε ένα δρομάκι, είδε ξαφνικά τα παρθέ-ρα του σπιτιού, όπου κάθονσε άλλο-τε έξη μήνες. Η καρδιά του άρχισε να χτυπάει πιο γρήγορα. Για μια στιγμή νόμισε πως δεν είχε περά-σει ούτε μια μέρα από την έποχή εκείνη και πως θα έμεινε στο σπίτι όπως και άλλοτε. Μά συνήλθε γρή-γορα και την άλλη μέρα, το πρωί, κατά τις έννιά, άφου πρόσθε άρ-κετά το νησιόμιο του, τράβηξε προς το σπίτι της Μαρίας. Στην άκρη μιας δευτροτοκίας από καρδιάς είδε το παλιό της σπίτι και η καρ-διά του άρχισε πάλι να χτυπά έν-τονα. Χτύπησε και χτύπησε την κύ-ρια Σταυρίδη. Η υπέρβια του κύ-ταζε με περιέργεια κι' άποκρίθηκε ότι η κυρία της ήταν στην εκκλη-σία κι' ότι δεν θ' άργούσε να γυ-ρίσει.

—Να την μάλιστα γυρίζει! του φώναξε.

Ο Πέτρος β-θύα συγκινημένος προχώρησε προς το μέρος της. Άλ-λα όσο προχωρούσε τη συμπάειά του την διεδέχετο πικρή άπονοή-τευσις.

Σταμένη μ' ένα παλιό μωρό καπέλλο, η Μαρτίνα προχωρούσε άρ-γά-άργα. Το πρόσωπό της ήταν χλωμό σάν κερί. Κάθως είδε τον Πέτρο να την πλησιάζι τον κύττα-ζε με μάτια σβυσμένα. Τα χείλη της παλινός του άγάπης τα τόσο άμορφα ήσαν τώρα λεπτά και τρα-νηγμένα προς τα μέσα. Τόσο κακό του έκανε του Πέτρου αυτή η άλ-λαγή, ώστε δεν είχε το θάρρος να την πλησιάσει. Πέρασε χωρίς έκεινη να τον άναγνωρίσει. Κι' ο ίδιος δεν είχε πιά καμμία έπιθυμία να πη-τόνομα τ.η. Συναντήθηκαν, σιωπη-λά, πέρασε κι' ένας από το αντίθε-το μέρος κι' έξακολουθούσαν το δρό-μο τους...

Μια μεγάλη αγάπη είχε πεθάνει τη στιγμή αυτή. Ένας φλογερός έ-ρωτας είχε σβύσει για πάντα.

—Ότυχ η Μαρτίνα!... άναστενάζε ο Πέτρος. Δεν είσαι σ' ό,τι είδα, είναι το φάντασμα σου αγάπη μου!

Κι' έφυγε την άλλη μέρα, για την Άθήνα λυπημένος, άπονοητευ-μένος.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Η ΠΟΛΙΣ με τούς 3000 τρελλούς

Άγία Ντρίμφ, η προστάτης των παραφρένων

Η μικρή βελγική πόλις Ζεέλ κοντά στα βελγο-ολλανδικά σύνορα φαίνεται εκ πρώτης όψεως όμοια μ' όλες τις άλλες που υπάρχουν στον κόσμο. Οι διαβάτες που κυκλοφορούν στούς δρόμους δίνουν σ' έκεινον που θα τους πρωτοδθ την έντύπωσι ά-γαθών και φιλήλικων νοικοκυροίων. Άν όμως τους προσέει κανείς καλλίτερα θ' άντιληφθί διάφορες παρ-ξενιές στην ευφάνει του Γιάτι, στη μικρή αυτή πόλη μοναδική στον κόσμο, κυκλοφορούν έ-λευθερα 3.000 τρελλοί. Σε κάθε 7 κατοίκους άνα-λογεί ένας παλαδόσι!

Κανείς όμως απ' αυτούς τους τρελλούς δεν χει-ρονομεί ξωπρά κανείς δεν παριστάνει τον Καιορα ή το Ναπολέοντα... Μένουν όλοι κλεισμένοι στον έσωτερικό τους κόσμο, άμύλητοι και μυστηριώδεις. Τους προβόδων συνήθως μόνον οι ματιές τους, που έχουν χάσει την έκφρασι της λογικής και παρσκο-λουθούν κάποιο άνεργο μ' άνέκφραστη εύδοκμονία...

Κάπου-κάπου ωστόσο ο προσεκτικός παρατηρη-τής βλέπει και μια έξωτερική εκδήλωσι τρέλλας. Να π.χ., μια γριά Όλλανδικά χωρική, που περπα-τάει ήσυχα στο δρόμο, φορώντας το ένα της τοό-καρο στο δεξιό της πόδι και το άλλο... στο άρι-στερό της χέρι!

Ένας κύριος καθώς πρέπει προχωρεί στην άκρη του πεζοδρομίου. Έξαφνα σταματάει, ακύβει προς το ρείθρο, χαιρετάει την είκόνα του που βλέπει έ-κεί μέσα έπειτα πηδάει στη μέση του δρόμου, έκτε-λει μια χορευτική φιλοφύρα και ξαναγυρίζει μ' όλη του την άδυσπείρη στο πεζοδρόμιο, για να πη ευγενικά σ' ένα που τον κυττάζει σαστισμένος:

—Με συγχωρείτε, αλλά ήμουν άναγκασμένος να το κάμω...

Τρεις χιλιάδες τρελλοί ή νευροπαθείς περιφέρον-ται έλευθερα στο Ζεέλ. Όταν πρωτοφάνουν έκει, μένουν ύποχρεωτικά επί ένα χρονικό διάστημα υπό παρατήρησι στο φρενοκομείο του τόπου (που το άποκαλούν «νοσοκομείο»). Άν πιστοποιηθί ότι δεν είναι έπικινδύνη ότι δεν πρόκειται για προκλεισμένους κανένα δράμα ή διατάραξη της κοινής ήσυχίας μέ-νουν πιά έλευθεροί να εγκατασταθούν όπου θέλουν, στην πόλη ή στα περίχωρα.

Συναντά κανείς μετ'αυ-τους τους πιο περίφημους τύπους που ύποφέρουν από κάποια άλλαθι μονο-μανία. Ένας Άγγλος, π.χ., μένει απ' το 1917 στο σπίτι ένός ήλικιωμένου προκρίτου της πόλεως. Και, επί 30 χρόνια, του παίρνει κάθε μέρα τα μέτρα, σάν να πρόκειται να του ράψι κοστούμι! Ένας Όλλανδός βρίσκεται στο Ζεέλ από 20 χρόνια. Βε-βαιώνει με μ' όλο και πειστικό ύφος ότι είναι έξά-δεκαφο της βασιλίσσης της Όλλανδίας κι' ευχαρι-στείται όταν τον λένε «Μεγαλειότατο». Άλλος πάλι, Άγγλος κι' αυτός, είχε σπουδάσει ιατρική στην

Όξφορν και μίλει 5 γλώσσες. Σ' ένα αυτοκινητι-κό συστήμασι σάλεφιν τα λογικά του, και μένει επί 10 χρόνια στο σπίτι μιας κολλής γυναικας του Ζεέλ, που τον ντύνει και τον χτενίζει σάν μωρό. Πράγματι, όλες οι εκδηλώσεις της καθημερινής ζωής του, είναι μωροειδείς...

Οι κάτοικοι του Ζεέλ δέκονται πρόθυμα να φι-λοξενήσουν τους τρελλούς γιατί τότε προστατεύι μια παλιά και πρανή παράδοση: Κάποτε πριν ά-πό 14 αιώνες, ζούσε στην Ιρλανδία μια πανέμορφη βασίλισσα, η Ντρίμφ. Όταν πέθανε η μητέρα της, ο βασιλιάς κρεμάθηκε από ένα περιώδες πάθος για την έσση σφοδρά τις κόρες του και θέλησε να την κάμη γυναικα του. Έκεινη δραπετεύσε τότε, τρομοκρατημένη, μαζί με τον έξοικονομητή της και τις ακόλουθές της. Με τη βοήθεια μερικών Ιρλαν-δων φεράδων έφτασε στην Άμβέρσα.

Μά ο πατέρας της την κυνίγησε. Τα Ιρλανδικά νομίσματα με τα οποία πλήρωνε τα έξοδά της ή κο-πέλλα σ' όλη τη διαδρομή της τον βοήθησαν να ποσκολογηθή τα ίχνη της και να την ξαναβρή στο Ζεέλ. Άπαίτησε τότε και πάλι να την παν-τρευτή.

—Καλλίτερα να πεθάνω! άπάντησε περήφανα η μικρή πριγκίπισσα.

Κι' ο βασιλιάς τρελλός απ' τη μανία του, την έσφίξε με το σπαθί του.

Την έθαψαν στη μικρή πόλη, κι' ο τάφος της έγινε από τότε τόπος προσκυνήματος. Η καθολική Εκ-κλησία την άνακήρυξε άγία.

Διάφοροι λοιπόν, τρελλοί ξαναδθηκαν τα λογικά τους όταν νωρίοναν στον τάφο έκεινης που είχε προσφέρει τη ζωή της για να καταπολεμήση την παραφροσύνη του πατέρα της. Άργότερα, χτιστή-κε έκει μια εκκλησία, με τ' όνομα τ.η.

Να γιατί σπάνον στο Ζεέλ τρελλοί απ' όλο τον κόσμο, έλλογώντας να γιαντρευτούν. Κι' οι κάτοικοι άπόκτησαν τη συνήθεια να τους φιλοξενούν έτσι που σε κάθε σπίτι ένα ή δυό δωμάτια προορίζονται για τους τρελλούς.

Το 1852, ιδρύθηκε έκει ένα φρενοκομείο ή μά-λον μια άποικία τρελλών, όπου στεγάζονται οι έπι-κινδύνη.

Κι' η άγία Ντρίμφ έξοκολογεί να προσπατεύι τους δυστυχισμένους παραφρονες όλου του κόσμου, προσφέροντάς τους το πολυτιμώτερο αγαθό: την έλευθερία.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΔΟΤΗ

Ο στρατός του Βάνγκ - Γιού είχε κάμει, οτι μπορούσε. Μα δεν είχε κατορθώσει ν' ανακατίσει την όρμη των εχθρών. Η Αυτοκρατορική Πόλις του Γιέν - Κιν είχε πέσει στα χέρια των Μονγόλων επιδρομέων.

Ο Βάνγκ ήταν πρίγκιπας κι' εξαδέλφος του αυτοκράτορος - του αδύνατου Βάι - Βάνγκ, που είχε τραπή εις φυγήν ντροπισμένη, να όταν πληροφορήσαν οι εχθρικές δυνάμεις, Είχε ορκισθή να υπερσημιώσει την Αυτοκρατορική Πόλις, με τα 20-λά τείχη της και τους 20-χιλιάδες διαλεχτούς στρατιώτες της. Κι' ήταν βέβαιος πως θα το κατούργωνε, γιατί οι Μονγόλοι δεν ήθελαν να κυριεύσουν πόλεις. Λογάρωνε όμως χωρίς την προδοσία: Επειτα από 15 ημερών πολιορκίας, ο ναυάρχος Τσέ - Λιού είχε παραδώσει στον εχθρό τρεις πόλεις της πόλεως, που έλειπαν προς το ποτάμι, κι' από εκεί είχαν ξεχυθεί οι Μονγόλοι πολεμιστές με τα πέτανα κράνη. «Εκαίαν, λεηλοτάσαν, εσφαγόν προχωρώντας προς το αυτοκρατορικό παλάτι, σκορπίζοντας γύρω τους τον τρόμο και το θάνατο...»

Ο Βάνγκ χτίπωσε ένα γκόνγκ. Σε λίγο παρουσιάστηκε ο μόνος υπηρέτης που του άπομνε: ο γερο - Πάου.

«Έφτασε η στιγμή, του είπε ο κύριός του. Ετοίμασε μου το τοπί που λυτρώνει!»

Μόλις έμεινε μόνος και πάλι, μπήκε από μια άλλη πόρτα η Ανθισμένη Καμέλια, η πιο αγαπημένη σύζυγος του, έσκουπτε για την ωμορφιά της ο' δλη την Κίνα. Οι ποικιλίες της Αύλης είχαν εξημιώσει τόσες φορές τα άσχημα κάλλη της. Ο άντρας της την κύτταζε μελαγχολικά, λυπημένος γιατί θα την έκανε. Εκείνη πήγε κοντά του κι' έδωσε τα χέρια της γύρω στο λαιμό του.

«Θα πιω μαζί σου, αφέντη μου, το τοπί που λυτρώνει! του είπε γλυκά.

Ο Βάνγκ δεν έφερε αντίρρηση. Ήταν φυσικό να προτιμή η Ανθισμένη Καμέλια το δηλητήριο παρά μια άθλια ζουζούμια, λυπημένη γιατί θα την έκανε. Εκείνη πήγε κοντά του κι' έδωσε τα χέρια της γύρω στο λαιμό του.

«Θα πιω μαζί σου, αφέντη μου, το τοπί που λυτρώνει! του είπε γλυκά.

Ο Βάνγκ δεν έφερε αντίρρηση. Ήταν φυσικό να προτιμή η Ανθισμένη Καμέλια το δηλητήριο παρά μια άθλια ζουζούμια, λυπημένη γιατί θα την έκανε. Εκείνη πήγε κοντά του κι' έδωσε τα χέρια της γύρω στο λαιμό του.

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΩΦΕΛΙΜΟΤΕΡΟΝ ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΚΑΛΥΝΤΙΚΟΝ-ΑΝΤΙΠΡΟΣ/ΠΟΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ Γ.Κ.ΚΑΛΑΜΠΟΚΗΣ ΑΠΕΛΟΥ 1

Εξωτερικές ιστορίες

ΕΙΣΑΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΗΣ ΜΑΣ! ΠΑΡΙΣΙΩΣΟΥ!

Ο Βάνγκ τον κύτταζε μ' ένα περιφρονητικό χαμόγελο. «Ο άλλος είδε το άδεια, νό φλυτζάνι και κατάλαβε. Εύτυχός, είπε στο σύντροφό του, δεν πρόλαβε κι' αυτή να πιη το δηλητήριο...»

«Αν πιάνουμε ζωντανό και το Βάνγκ, θα παίρνουμε την τριπλή αμοιβή. Μα τί να γίνει;»

«Εμπρός ως ξεκινήσουμε! Κράτα την απ' το χέρι, και μην ξεχνάς ότι αξίζει ένα θάνατο...»

Ο Βάνγκ είχε κυλήσει κιόλας στο πάτωμα κι' είχε ξεψυχήσει.

Το πλοίο του Τσέ - Λιού περιμέναε στο λιμάνι, λαμπερότατο. Πάνω ο αυτός βρισκόταν ο μεγάλος Χάν των Μονγόλων, με τους αξιωματούχους του. Κοιμήμενοι σε βαρύτητα μεζιλάρια, απολαμβάνον το θέαμα της καταπολέμησης και της ηττοφάνειας. Ο προδότης ναυάρχος σκεπτόταν όρθιος.

«Η Ανθισμένη Καμέλια τον αναγνώρισε από μακριά, απ' το γούνινο παλτό του και τον πλακτώ άσπασμένο του θώρακα. Εκείνος προχώρησε για να την υποδεχθή. Την έπιασε απ' το χέρι και της είπε:

«Θα γίνω γυναίκα μου. Ο μεγάλος Χάν ευόρκησε να σε δώρη σε μένα!»

Την κύτταζε με πάθος. Ήταν νέος κι' όμορφος, ευκίνητος, χαριτωμένος. Λίγες γυναίκες θαύμαζαν ανώμαλτες στη γοητεία του.

Το πρόσωπό της Ανθισμένης Καμέλιας φωτίσθηκε από ένα ελαφρό χαμόγελο. Ο ναύάρχος την αγκάλιασε απ' τη μέση. Εκείνη έριξε γύρω της μια πυρρινή ματιά. Επειτα τύλιξε τα μπράτσια της γύρω στο λαιμό του Τσέ - Λιού, χαμογελαστή πάντα...

Εξωτερικές ιστορίες

Εξωτερικές ιστορίες

Εξωτερικές ιστορίες

Εξωτερικές ιστορίες

Εξωτερικές ιστορίες

Εξωτερικές ιστορίες

Εξωτερικές ιστορίες

Εξωτερικές ιστορίες

Ανατολίτικο χιόκμορ

Η διαθήκη

Ο Άχμετ μπέης, ο άντρας της Ζουχράε, πέθανε ξαφνικά.

Η Ζουχράε ήταν ανήσυχη. Ο μακαρίτης δεν πρόφτασε να κάνει διαθήκη, ήταν άτεκνοι και ύπληγε κίνδυνος να πάρουν την περιουσία οι συγγενείς του.

Μα η Ζουχράε ήταν τετραπέρατη. «Θα φωνάξω τον Ναστραβίν Χότζα, ψιθύρισε. Αυτός είχε ξυπνήσει άνθρωπος και θα με καταλάβει. Και το σπουδαιότερο έχει την ίδια ηλικία με τον μακαρίτη και μοιάζουν σαν αδελφία.

Γρήγορα - γρήγορα έτρεξε στο καφενείο να φωνάξει το Χότζα.

Τον βρήκε να μισοκοιμάται κοντά στη θύρα του συντριβανιού, παίζοντας το κομπολόι του. Του ψιθύρισε κάτι κι' ο Χότζας την ακολουθούσε.

Όταν φτάσανε στο σπίτι η Ζουχράε του εξήγησε τι περίμενε απ' αυτόν:

«Χότζα, έφεντ, θα πέσει στο κρεβάτι, θα προσποιηθείς τον έτοιμο-θάνατο και θα υπαγορεύσεις τη διαθήκη σου στον καθή, που θα καλέσω τώρα αμέσως. Καλένας δεν ξέρει ακόμα πως ο μπέης πέθανε. Θα πης στον καθή πως άφηνε όλη την περιουσία σε μένα και πολύ λίγα στους συγγενείς σου. Κι, εγώ θα σε πληρώσω καλά.

Ο Ναστραβίν γούλωσε τα μάτια του. Δεν του άρεσε αυτή η ιστορία, μα τον έδερνε τέτοια φτώχεια, που στο τέλος αναγκάστηκε να δεχθή.

Γδύθηκε λοιπόν, φόρεσε έναν άσπρο σκούφο ως τα φρύδια, έπεσε στο κρεβάτι σκεπασμένος ως το λαιμό και περίμενε να φθάσει ο καθής, που τον ειδοποίησε στο μεταξύ η Ζουχράε.

Πέρασε κάμποση ώρα κι' έφτασε τέλος ο καθής με τα χαρτιά του.

Η Ζουχράε τον ωδήγησε κοντά στο κρεβάτι ψευτοκλαίγοντας.

«Τί έχεις, μπέη μου; ρώτησε ο καθής.

«Πεθαίνω! μουρμούρισε ο Χότζας.

«Έφτασαν τα ύστερά μου. Ο Άλλος με καλεί κοντά του. Θέλω να γράψω τη διαθήκη μου.

— Στις προσταγές σου, μπέη μου. Με συρτή και σβυσμένη φωνή ο Χότζας άκουσε να υπαγορεύει:

«Άφηνα τη μισή περιουσία μου στην αγαπημένη μου Ζουχράε, που στάθηκε πιστή σύντροφός μου ο' δλη μου τη ζωή. Την άλλη μισή περιουσία μου την άφηνω στο Ναστραβίν Χότζα, γιατί είναι καλός άνθρωπος και φτωχός φαμελίτης...

Η Ζουχράε ένοιωσε τη διάθεσι να ριγχή και να πνιχθόν Χότζα. Συγκρατήθηκε όμως και περίμενε να φύγει ο καθής. Τότε πια του φώναξε άγρια:

— Τζαναμπέτη, βαγαπόντη γιατί τόκαμε αυτό;

— Για το καλό σου, μάτια μου, της απάντησε ο Χότζας, χαμογελώντας κάτω απ' τη μύτη του, για να πάρω τη μισή αμορτία από πάνω μου και να σε γλυτώσω από την όργη του Άλλάχ. Πες μου κι' ευχαριστώ Ζουχράε.

Κι' η Ζουχράε δαγκώθηκε, έκανε την ανάγκη φιλοτιμία και μουρμούρισε:

— Σ' ευχαριστώ, Χότζα έφεντ, σ' ευχαριστώ... κακόν καιρό νάχης βαγαπόντη!...

Οι μάρτυρες της άσπρα-πιας έκλεινε σκηνή γύ- ρωσαν προς το Χάν, που είχε μείνει άπληθής στη θέση του.

— Ήταν γυναίκα πολέμι- στο...πρόφερε έκείνος. Να γράψουν τ' όνομά της στους πινάκες μου... Όσο για τον άλλον, έλειψε ένας προδότης!

Κι' έφτυσε με περιφρόνη- σι μέσα στο νερό.

ΖΑΝ ΜΠΟΜΑΡ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ του πύργου

Παράξενο διήγημα

Οι νεκροί ζούνε πολλές φορές μέ- σα μας και μας κάνουν υπεύθυνους για τις πράξεις τους. Αυτό συνέβη κάποτε και σε μένα...

Ήμουν τότε σαράντα χρόνων και η ζωή μου ήταν πολύ ήρεμη. Ξαφνικά, μία νύχτα, τινάχτηκα από το κρεβάτι μου, φωνάζοντας: «Σκότω- σα τη γυναίκα μου!»

Η γυναίκα μου, που κοιμόταν πλάι μου, ξύπνησε από τις φωνές μου και προσπαθούσε να μου απο- δείξει πως ήταν ζωντανή και πως δεν είχα κάμει κανένα έγκλημα. «Όστό- σο, εγώ εξακολουθούσα να φωνάζω, γιατί ήξερα καλά πως ήμουν ένας έ- λεινός και άπαισιος έγκληματίας...

Όλη αυτή η ταραχή μου ήταν ά- ποτέλεσμα ενός όνειρου που είχα ι- διέ εκείνη τη νύχτα και που οι τραγι- κότες λεπτομέρειες του περνούσαν ά- κόμη ολοζώντανες μπροστά μου...

Πότε είχαν συμβή όλα αυτά; Χω- ρίς αμφιβολία, κατά τη διάρκεια μι- ας απογοητευμένης ζωής, που είχα ζή- σει μερικές δεκαετίες κι' μερικούς αιώνες πρωτότης. Δεν θα μπορού- σα να προσδιορίσω το χρόνο. Ο τό-πος όπου είχαν διαδραματισθή ήταν ένας μεγάλος πύργος, που δεν θυ- μούμουν να τον είχα αντικρύσει ποτέ άλλοτε.

Είχα ιδή, λοιπόν, σπ' όνειρό μου πως γύριζα από ένα ταξίδι, καλπάζοντας πάνω σ' ένα ωραίο αλογό- εγώ που δεν θα τολμούσα ν' ανεβώ ούτε σ' ένα ξύλινο αλογό! Στην εί- σοδο του πύργου, με περίμεναν οι υπηρέτες μου. Με υποδέχθηκαν με έκδηλως χαράς και με βοήθησαν να κατεβώ από το αλογό μου.

— Και η κυρία; ρώτησα.

«Εκείνοι άλλαλοκυτάχθηκαν, άλ- λα κανείς τους δεν μού απάντησε.

Ανέβηκα τότε τρέχοντας τις σκά- λες κι' έφτασα στο δωμάτιο της γυ- ναίκας μου. Ταραχθηκε πολύ μόλις με είδε και φάνηκε σαν να προσπα- θούσε να κρύψει κάτι. Ήταν ένα φοβεροκαυμένο πορτραίτο της. Τα όλοξανθα μαλλιά της σχημάτιζαν ένα φωτιστόφωρο γύρω στο κεφάλι της κι' ένα γλυκό χαμόγελο μισάνοι- γαν τα χείλη της...

Το παρόμοιο ήταν ανοιχτό. Έτρεξε αμέσως προς τα εκεί και πρόφτασα να ιδώ έναν άνθρωπο που έφευγε, πηδώντας τον τοίχο του κήπου...

Είχα πια γενορπιστή τη την από- δεξι της απίστηας της γυναίκας μου. Και, χωρίς να διατάσω περι- σσότερο, ώρμησα πάνω στο κρεβάτι και την έπνιξα με τις ολόξανθες πλε- ίδες των μαλλιών της. Επειτα, φορτώθηκα το πτώμα στον ώμο κι' άρχισα να κατεβαίνω αμέτρητες σκά- λες...

«Εφθασα, τέλος, σ' ένα σκο-τεινό υπόγειο. Εκεί απέθεσα κάτω το πτώμα κι' έσκαψα ένα λάκκο με μιάν άείνα...

Νομίζω πως άκούω ακόμη τα χτυπήματα πάνω στο μα- λακό χώμα. Μέσα σ' αυτό το λάκ-κο έβαψα το πτώμα. Μα, τη στιγμή που το σκέπαζα με χώμα, άκουσα μι- α φωνή που μου έλεγε πως αυτό που έκανα ήταν κακό και πως έπρε- πε να θάψω χριστιανικά τη γυναί-κα μου.

Από τότε, η φωνή αυτή δεν μ' άφησε να ήσυχάσω. Την άκουγα μέ- σα και νύχτα. Κι' είχα καταστήσει να ξαναβλέπω μ' ανοιχτά τα μάτια το ανατορίαστικό όνειρό μου.

Ήταν ένας εφιάλτης για μένα. Το μυαλό μου είχε άρχει σιγά- σιγά να σκαλίζει. Ένας Θεός ξέρει σε πόσους γιατρούς πήγα. Άλλά κανείς τους δεν μού έκαμε τίποτε.

Ένοιωθα μι- α μεγάλη ανάγκη για

Από τότε, η φωνή αυτή δεν μ' άφησε να ήσυχάσω. Την άκουγα μέ- σα και νύχτα. Κι' είχα καταστήσει να ξαναβλέπω μ' ανοιχτά τα μάτια το ανατορίαστικό όνειρό μου.

Ήταν ένας εφιάλτης για μένα. Το μυαλό μου είχε άρχει σιγά- σιγά να σκαλίζει. Ένας Θεός ξέρει σε πόσους γιατρούς πήγα. Άλλά κανείς τους δεν μού έκαμε τίποτε.

Ένοιωθα μι- α μεγάλη ανάγκη για

Από τότε, η φωνή αυτή δεν μ' άφησε να ήσυχάσω. Την άκουγα μέ- σα και νύχτα. Κι' είχα καταστήσει να ξαναβλέπω μ' ανοιχτά τα μάτια το ανατορίαστικό όνειρό μου.

Ήταν ένας εφιάλτης για μένα. Το μυαλό μου είχε άρχει σιγά- σιγά να σκαλίζει. Ένας Θεός ξέρει σε πόσους γιατρούς πήγα. Άλλά κανείς τους δεν μού έκαμε τίποτε.

Ένοιωθα μι- α μεγάλη ανάγκη για

μοναξιά και, μιά μέρα, έβουνα από το σπίτι μου, χωρίς να έχω κανένα ώριμομένο πρόγραμμα.

«Ετσι, έφτασα στο Βάλ ντ' Όρ-κο, ένα μικρό χωριουδάκι στις ύψο- ρειες ενός βουνού.

Άλλά, ξαφνικά, ανατορίασας. Στην άκρη του χωριού ύψωνόταν τ- α ερείπια ενός παλιού μεσαιωνικού πύργου, που ήταν όμοιος μ' εκείνον που είχα ιδή στ' όνειρό μου. Όταν έπισκέφθηκα το εσωτερικό του, δεν μού έμεινε πια καμιά αμφιβολία.

Ήταν ο πύργος που έκρυβε το μυ- στικό του ανατορίαστικού έγκλήμα- τός μου.

Τρελλός από φόβη, έτρεξα τότε στην εκκλησία, έπεσα στα πόδια έ- νος γέρου αδόα και του εξωμολογή-θηκα τα πάντα.

— Περίεργο, πολύ περίεργο! εί- πε στο τέλος ο αγαθός κληρικός. Έχω μελετήσει την ιστορία της πε- ριοχής...

«Ένα παρόμοιο έγκλημα συνέβη εδώ, μέσα σ' αυτόν τον πύ-ργο, κατά τα μέσα του 16ου αιώνα.

«Ο πύργος αυτός ανήκε σε μι- α παλιά άρχοντική οικογένεια τους ντελ Φάλκο. (Έπειτα από κατάπλη- γι σε κατάπληγι γιατί ντελ Φάλκο ήταν το οικογενειακό όνομα της υπ- τέρας μου). Ένας από τους άρχον- τες του πύργου ανακάλυψε κάποτε, πως η γυναίκα του τον πρόδιδε μ' ένα νεαρό ζυγιάτο. Την σκότωσε τό- τε και από κείνη τη στιγμή χάθηκαν τα ίχνη τους.

Τώρα τήν τελευταία δεκαετιας χύθηκε πολύ φως ως προς την αιτιολογία των έγκρημάτων, πράγ-μα που έκλόνισαν εκ θεμελίων διάφορες δοξαρίες και άλλαξε τον τρόπο της θεραπείας.

Τώρα τήν τελευταία δεκαετιας χύθηκε πολύ φως ως προς την αιτιολογία των έγκρημάτων, πράγ-μα που έκλόνισαν εκ θεμελίων διάφορες δοξαρίες και άλλαξε τον τρόπο της θεραπείας.

Τώρα τήν τελευταία δεκαετιας χύθηκε πολύ φως ως προς την αιτιολογία των έγκρημάτων, πράγ-μα που έκλόνισαν εκ θεμελίων διάφορες δοξαρίες και άλλαξε τον τρόπο της θεραπείας.

Τώρα τήν τελευταία δεκαετιας χύθηκε πολύ φως ως προς την αιτιολογία των έγκρημάτων, πράγ-μα που έκλόνισαν εκ θεμελίων διάφορες δοξαρίες και άλλαξε τον τρόπο της θεραπείας.

Τώρα τήν τελευταία δεκαετιας χύθηκε πολύ φως ως προς την αιτιολογία των έγκρημάτων, πράγ-μα που έκλόνισαν εκ θεμελίων διάφορες δοξαρίες και άλλαξε τον τρόπο της θεραπείας.

Τώρα τήν τελευταία δεκαετιας χύθηκε πολύ φως ως προς την αιτιολογία των έγκρημάτων, πράγ-μα που έκλόνισαν εκ θεμελίων διάφορες δοξαρίες και άλλαξε τον τρόπο της θεραπείας.

Τώρα τήν τελευταία δεκαετιας χύθηκε πολύ φως ως προς την αιτιολογία των έγκρημάτων, πράγ-μα που έκλόνισαν εκ θεμελίων διάφορες δοξαρίες και άλλαξε τον τρόπο της θεραπείας.

Τώρα τήν τελευταία δεκαετιας χύθηκε πολύ φως ως προς την αιτιολογία των έγκρημάτων, πράγ-μα που έκλόνισαν εκ θεμελίων διάφορες δοξαρίες και άλλαξε τον τρόπο της θεραπείας.

Τώρα τήν τελευταία δεκαετιας χύθηκε πολύ φως ως προς την αιτιολογία των έγκρημάτων, πράγ-μα που έκλόνισαν εκ θεμελίων διάφορες δοξαρίες και άλλαξε τον τρόπο της θεραπείας.

Τώρα τήν τελευταία δεκαετιας χύθηκε πολύ φως ως προς την αιτιολογία των έγκρημάτων, πράγ-μα που έκλόνισαν εκ θεμελίων διάφορες δοξαρίες και άλλαξε τον τρόπο της θεραπείας.

Τώρα τήν τελευταία δεκαετιας χύθηκε πολύ φως ως προς την αιτιολογία των έγκρημάτων, πράγ-μα που έκλόνισαν εκ θεμελίων διάφορες δοξαρίες και άλλαξε τον τρόπο της θεραπείας.

Τώρα τήν τελευταία δεκαετιας χύθηκε πολύ φως ως προς την αιτιολογία των έγκρημάτων, πράγ-μα που έκλόνισαν εκ θεμελίων διάφορες δοξαρίες και άλλαξε τον τρόπο της θεραπείας.

Τώρα τήν τελευταία δεκαετιας χύθηκε πολύ φως ως προς την αιτιολογία των έγκρημάτων, πράγ-μα που έκλόνισαν εκ θεμελίων διάφορες δοξαρίες και άλλαξε τον τρόπο της θεραπείας.

Τώρα τήν τελευταία δεκαετιας χύθηκε πολύ φως ως προς την αιτιολογία των έγκρημάτων, πράγ-μα που έκλόνισαν εκ θεμελίων διάφορες δοξαρίες και άλλαξε τον τρόπο της θεραπείας.

Τώρα τήν τελευταία δεκαετιας χύθηκε πολύ φως ως προς την αιτιολογία των έγκρημάτων, πράγ-μα που έκλόνισαν εκ θεμελίων διάφορες δοξαρίες και άλλαξε τον τρόπο της θεραπείας.

Τώρα τήν τελευταία δεκαετιας χύθηκε πολύ φως ως προς την αιτιολογία των έγκρημάτων, πράγ-μα που έκλόνισαν εκ θεμελίων διάφορες δοξαρίες και άλλαξε τον τρόπο της θεραπείας.

Τώρα τήν τελευταία δεκαετιας χύθηκε πολύ φως ως προς την αιτιολογία των έγκρημάτων, πράγ-μα που έκλόνισαν εκ θεμελίων διάφορες δοξαρίες και άλλαξε τον τρόπο της θεραπείας.

Το έκζεμα

Δεν είναι δλίγα τα γράμματα που παίρνω και στα όποια μου ζητούν να γράψω για το έκζεμα. Άλλοι πάλιν μου ζητούν να τους στείλω μι- α συνταγή απο-τελεσματικής αλοιφής για την απολιν- γν των από την ενοχλητική πα- πον των. Έπειδή το έκζεμα, είναι μι- α από τις συχνές δερματικές παθήσεις, και ενδιαφέρει τους αναγνώστες μας άμφοτέρων τών φύλων, θα γράψω λεπτομερώς επί των προόδων που έχει σημειώσει η Επιστήμη κατά την τελευταίαν δε-καετησίαν επί της παθήσεως αυτής.

Θα σας γράψω σύντομα και εκλαμκευμένο, οτι πρέπει να ξερι- ο καθείς για τα έκζεμα, ούτως ώστε να μη προσοφεται σε άσποτες και τις περισσότερες φορές επικίνδυνες θεραπείας (μαντζούνια, αδέ- λες κτλ.). Μ' αυτές τις άνόητες και βλαβερές θε-ραπείες μπορεί όπως θα δούμε παρακάτω, να προ- κληθούν σοβαρές γενικές διαταραχές και χρονί- ος της παθήσεως, να καταστήσει δε η ζωή άληθινό μαρτύριο.

Κατά την τελευταία δεκαετησίαν χύθηκε πολύ φως ως προς την αιτιολογία των έκρημάτων, πράγ-μα που έκλόνισαν εκ θεμελίων διάφορες δοξαρίες και άλλαξε τον τρόπο της θεραπείας.

Τώρα τήν τελευταία δεκαετιας χύθηκε πολύ φως ως προς την αιτιολογία των έκρημάτων, πράγ-μα που έκλόνισαν εκ θεμελίων διάφορες δοξαρίες και άλλαξε τον τρόπο της θεραπείας.

Τώρα τήν τελευταία δεκαετιας χύθηκε πολύ φως ως προς την αιτιολογία των έκρημάτων, πράγ-μα που έκλόνισαν εκ θεμελίων διάφορες δοξαρίες και άλλαξε τον τρόπο της θεραπείας.

Τώρα τήν τελευταία δεκαετιας χύθηκε πολύ φως ως προς την αιτιολογία των έκρημάτων, πράγ-μα που έκλόνισαν εκ θεμελίων διάφορες δοξαρίες και άλλαξε τον τρόπο της θεραπείας.

Τώρα τήν τελευταία δεκαετιας χύθηκε πολύ φως ως προς την αιτιολογία των έκρημάτων, πράγ-μα που έκλόνισαν εκ θεμελίων διάφορες δοξαρίες και άλλαξε τον τρόπο της θεραπείας.

Τώρα τήν τελευταία δεκαετιας χύθηκε πολύ φως ως προς την αιτιολογία των έκρημάτων, πράγ-μα που έκλόνισαν εκ θεμελίων διάφορες δοξαρίες και άλλαξε τον τρόπο της θεραπείας.

Τώρα τήν τελευταία δεκαετιας χύθηκε πολύ φως ως προς την αιτιολογία των έκρημάτων, πράγ-μα που έκλόνισαν εκ θεμελίων διάφορες δοξαρίες και άλλαξε τον τρόπο της θεραπείας.

Τώρα τήν τελευταία δεκαετιας χύθηκε πολύ φως ως προς την αιτιολογία των έκρημάτων, πράγ-μα που έκλόνισαν εκ θεμελίων διάφορες δοξαρίες και άλλαξε τον τρόπο της θεραπείας.

Τώρα τήν τελευταία δεκαετιας χύθηκε πολύ φως ως προς την αιτιολογία των έκρημάτων, πράγ-μα που έκλόνισαν εκ θεμελίων διάφορες δοξαρίες και άλλαξε τον τρόπο της θεραπείας.

Τώρα τήν τελευταία δεκαετιας χύθηκε πολύ φως ως προς την αιτιολογία των έκρημάτων, πράγ-μα που έκλόνισαν εκ θεμελίων διάφορες δοξαρίες και άλλαξε τον τρόπο της θεραπείας.

Τώρα τήν τελευταία δεκαετιας χύθηκε πολύ φως ως προς την αιτιολογία των έκρημάτων, πράγ-μα που έκλόνισαν εκ θεμελίων διάφορες δοξαρίες και άλλαξε τον τρόπο της θεραπείας.

Τώρα τήν τελευταία δεκαετιας χύθηκε πολύ φως ως προς την αιτιολογία των έκρημάτων, πράγ-μα που έκλόνισαν εκ θεμελίων διάφορες δοξαρίες και άλλαξε τον τρόπο της θεραπείας.

Τώρα τήν τελευταία δεκαετιας χύθηκε πολύ φως ως προς την αιτιολογία των έκρημάτων, πράγ-μα που έκλόνισαν εκ θεμελίων διάφορες δοξαρίες και άλλαξε τον τρόπο της θεραπείας.

Τώρα τήν τελευταία δεκαετιας χύθηκε πολύ φως ως προς την αιτιολογία των έκρημάτων, πράγ-μα που έκλόνισαν εκ θεμελίων διάφορες δοξαρίες και άλλαξε τον τρόπο της θεραπείας.

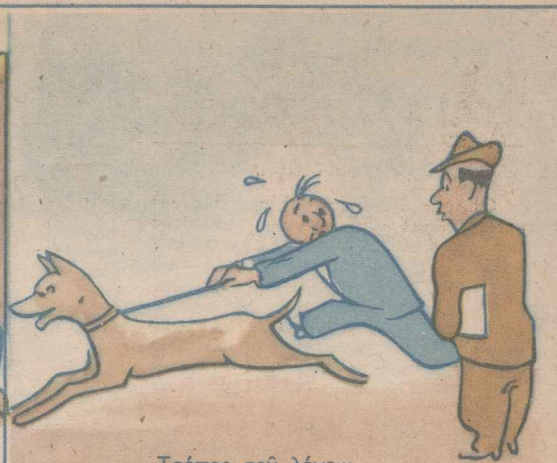
Τώρα τήν τελευταία δεκαετιας χύθηκε πολύ φως ως προς την αιτιολογία των έκρημάτων, πράγ-μα που έκλόνισαν εκ θεμελίων διάφορες δοξαρίες και άλλαξε τον τρόπο της θεραπείας.

Τώρα τήν τελευταία δεκαετιας χύθηκε πολύ φως ως προς την αιτιολογία των έκρημάτων, πράγ-μα που έκλόνισαν εκ θεμελίων διάφορες δοξαρίες και άλλαξε τον τρόπο της θεραπείας.

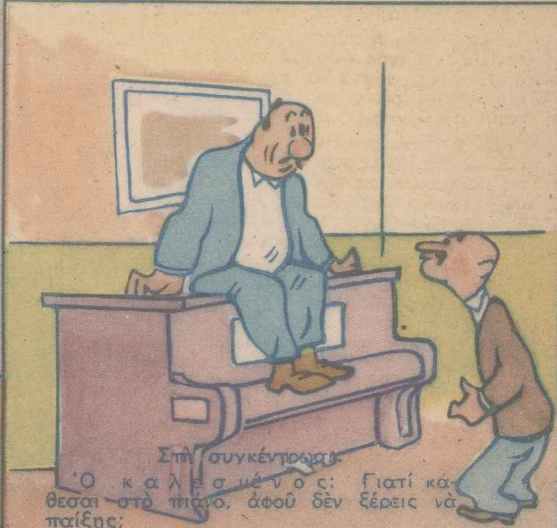
Τώρα τήν τελευταία δεκαετιας χύθηκε πολύ φως ως προς την αιτιολογία των έκρημάτων, πράγ-μα που έκλόνισαν εκ θεμελίων διάφορες δοξαρίες και άλλαξε τον τρόπο της θεραπείας.

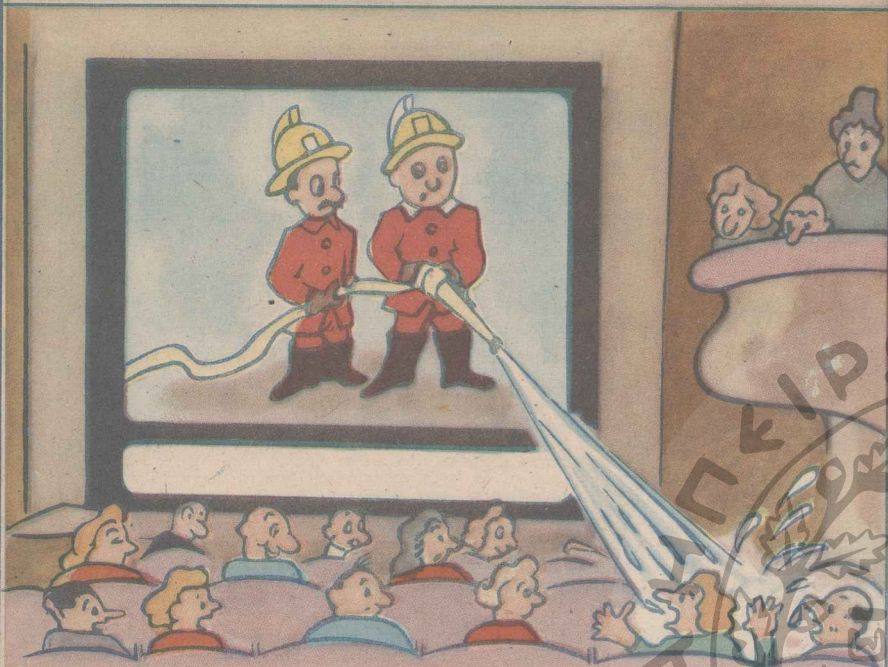
Ἡ Χοντρή: Βοήθεια, Ζαχαρία, κλέφτες!...

Τρόπος τού λέγειν
— Πού πᾶς, Περίανδρε;
— Βγάζω περίπατο τὸ σκύλο μου...

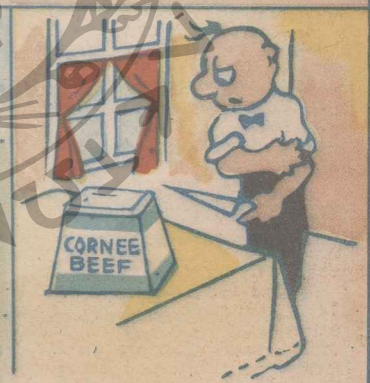
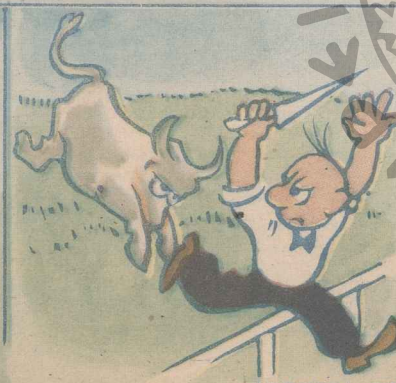
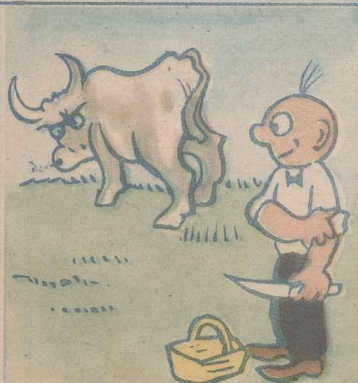
Στὴ συγκέντρωση
Ὁ καλεσμένος: Γιατί κά-
θεσαι στὸ πιάνο, ἀφού δὲν ξέρεις νὰ
παίξεις;
Ὁ σύζυγος: Καὶ βέβαια δὲν
ξέρω! Ἐτσι όμως ἐμποδίζω τὴ γυναίκα
μου νὰ παίξει!...

Τὰ ἀπρόοπτα τοῦ στερεοσκοπικοῦ κινηματογράφου!

Ὁ χοντρός: Ἐγώ εἶλε μου,
δὲν χωρῶ σὲ μιά θέα. Δός μου δύο!
Ὁ ταινιστής: Εὐχαρίστως!
Μοῦ ἔχουν μείνει ἀκριβῶς δύο. Μία στὴν
πλάτη καὶ μία στὸ ὑπερώο!

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ